

Det finns konstiga människor!

Löjlga familjerna till exempel. Dom på Rad-i-radhusgatan.

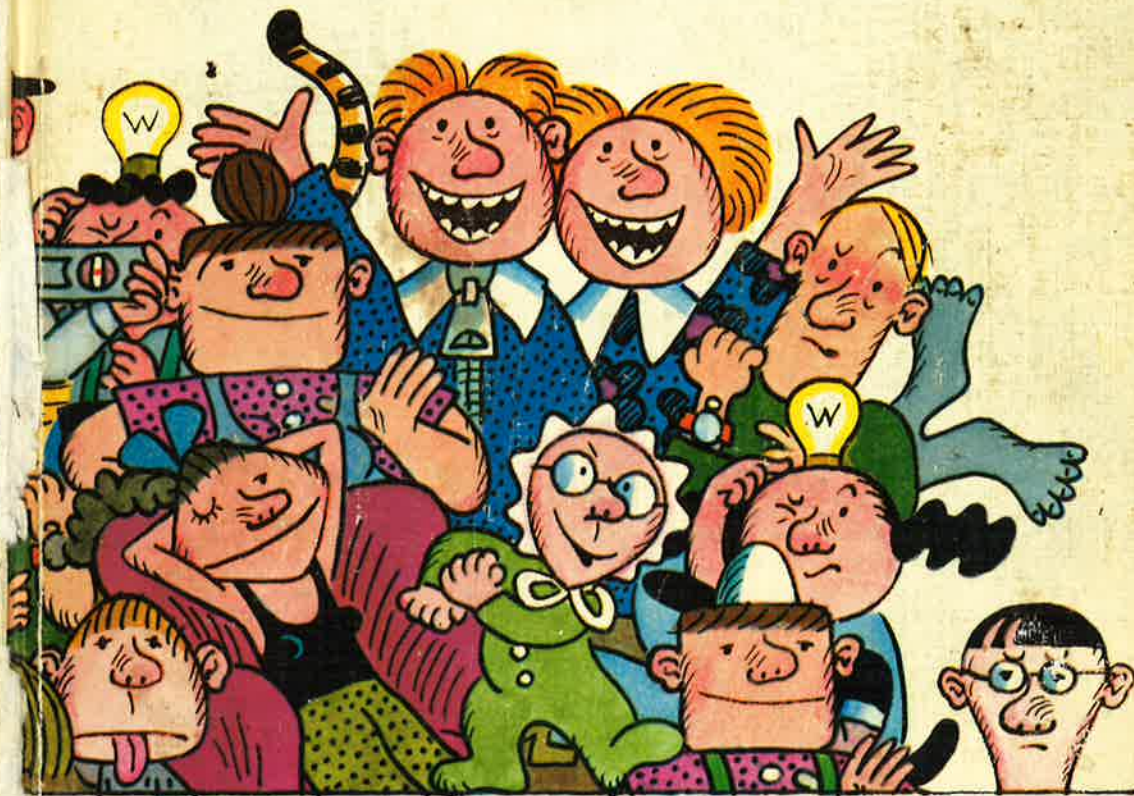
Såg du dom i TV – ja, då vet du hur knasiga dom är: Familjen *Jajamensson*, som bara säger ja till allting, familjen *Ingalunda*, som alltid säger nej, familjen *Påstubben* och alla de andra. Alla har dom barn som leker och har kul tillsammans. Roligast hade dom kanske när dom byggde en tiorumskoja av gamla bilvrak borta vid skrothögen, och spännande var det när *Pysse Fixare* och *Lill-Snille Påhitt* kidnappade sej. Ja, alltid händer det nåt kul eller tokigt eller spännande på Rad-i-radhusgatan!

Även om du inte har sett Löjlga familjerna i TV kanske du känner igen en del av dom från levande livet . . .

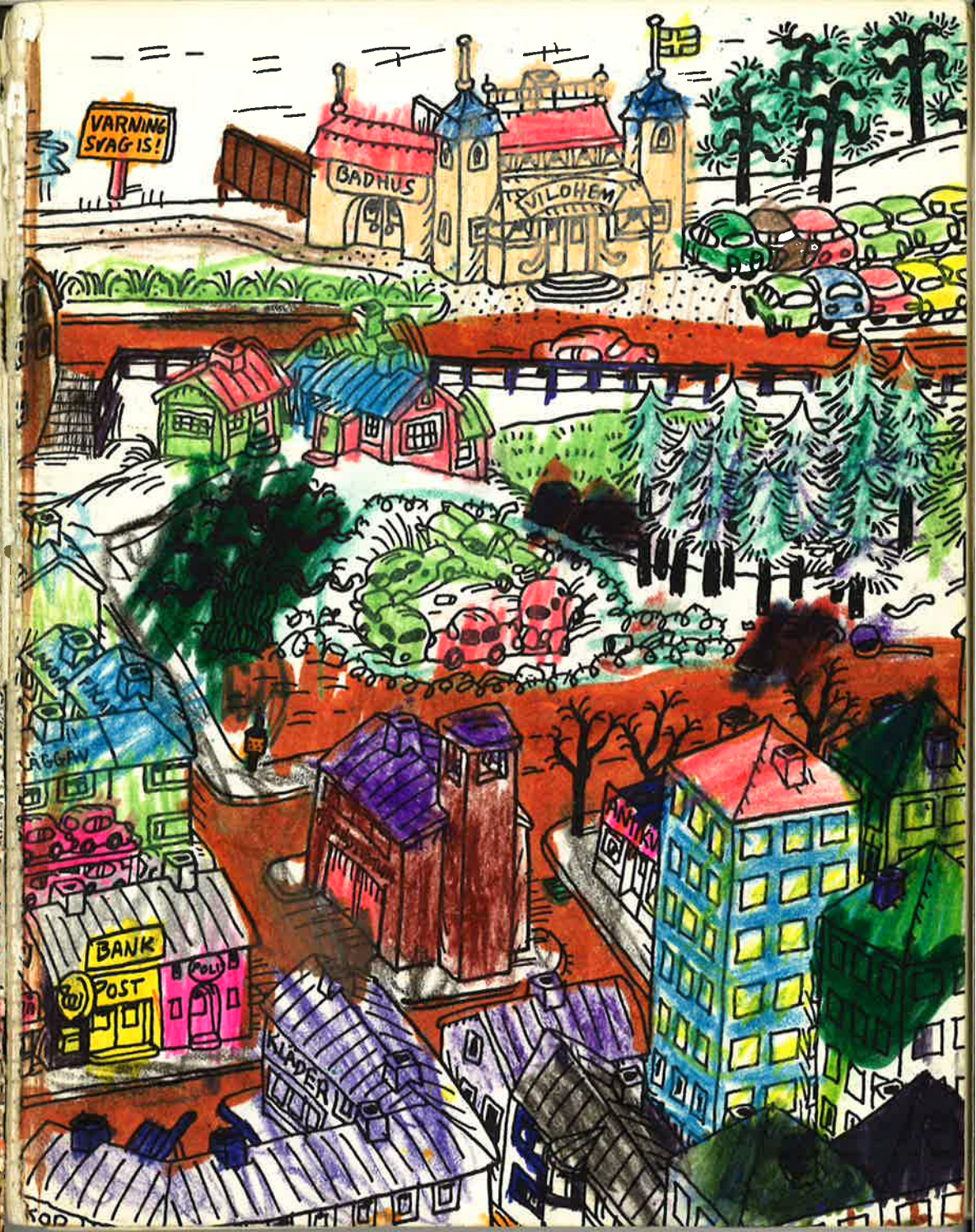
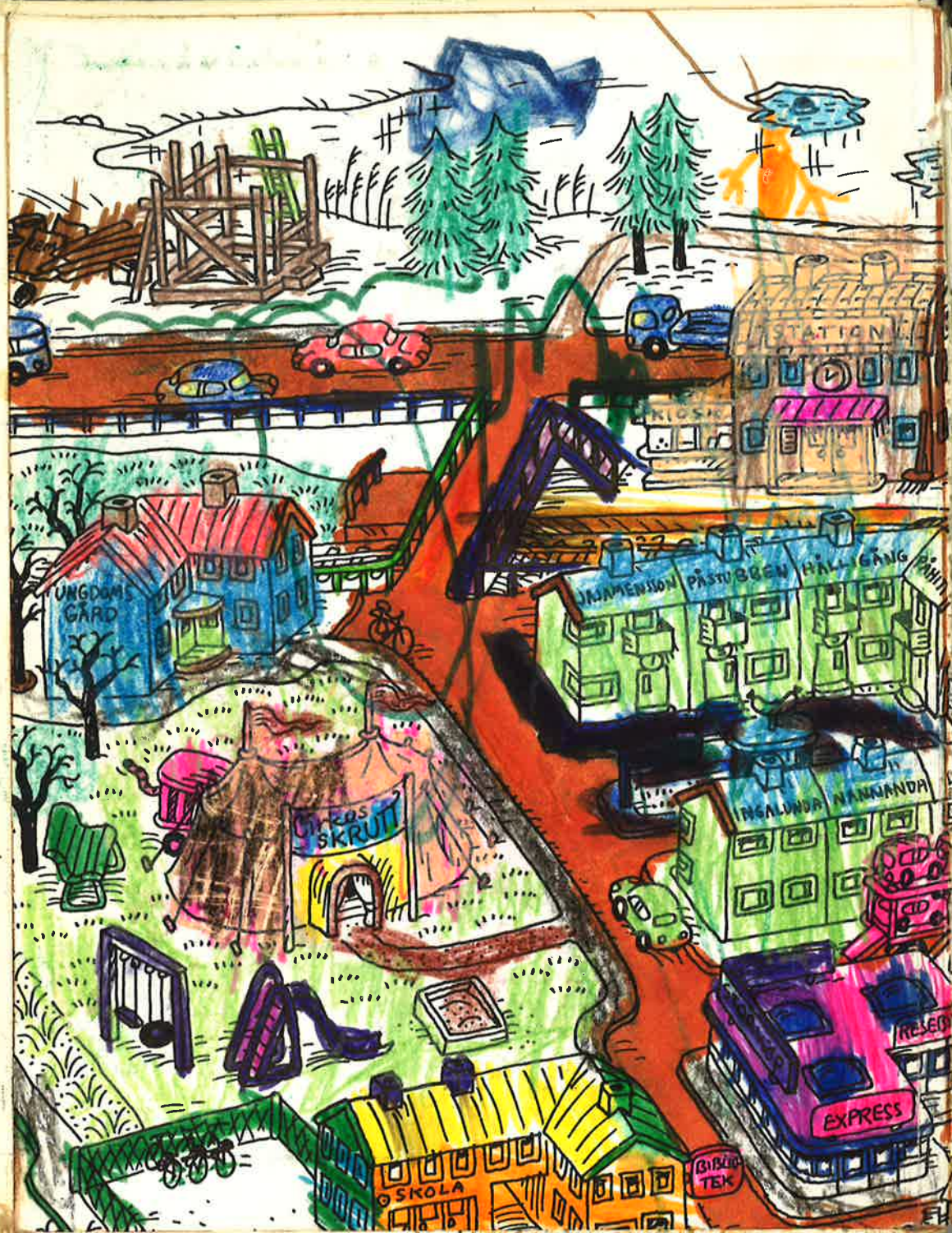
BONNIERS

LÖJLIGA FAMILJERNA GUNNEL LINDE

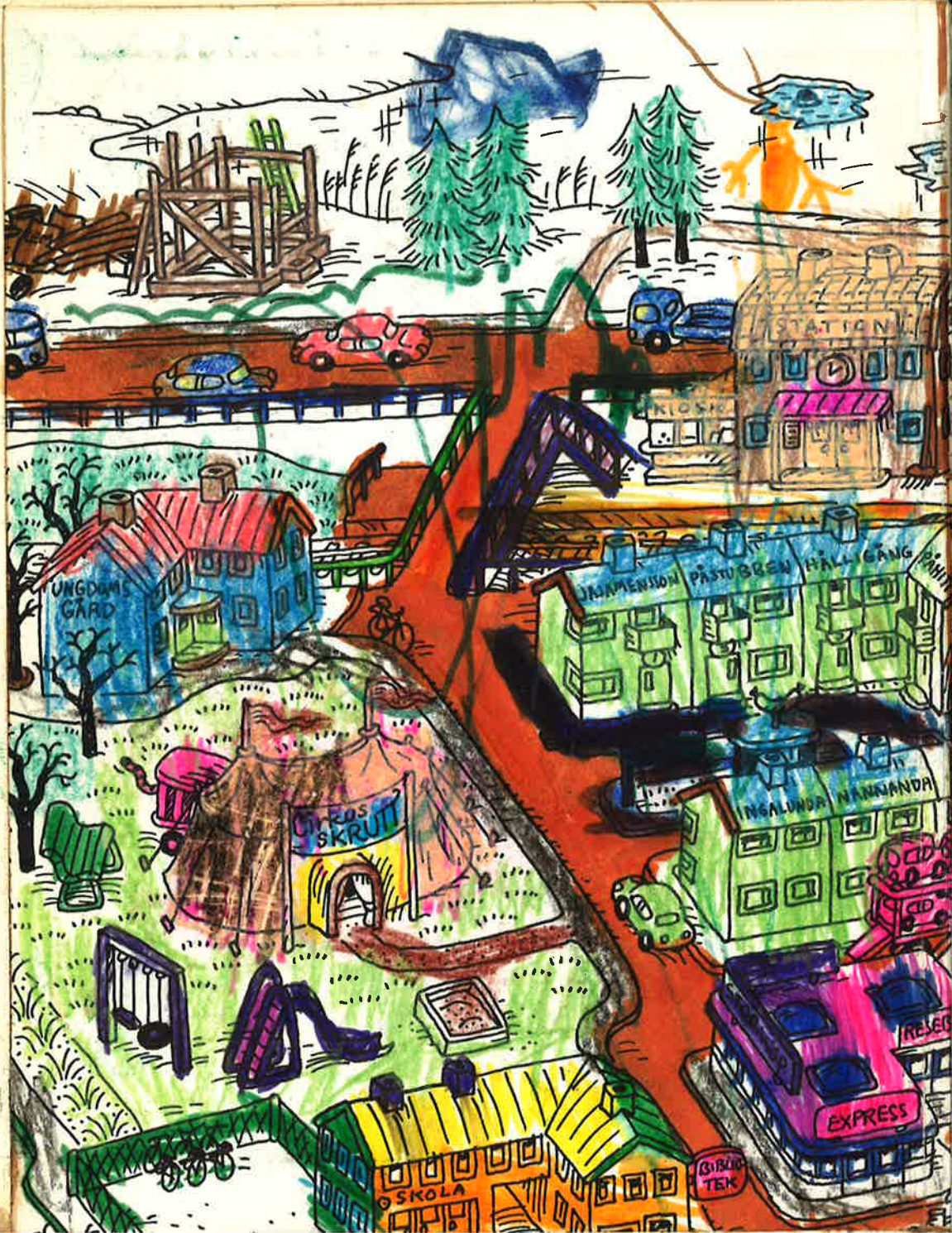
BONNIERS ILLUSTRERADE BARNBÖCKER

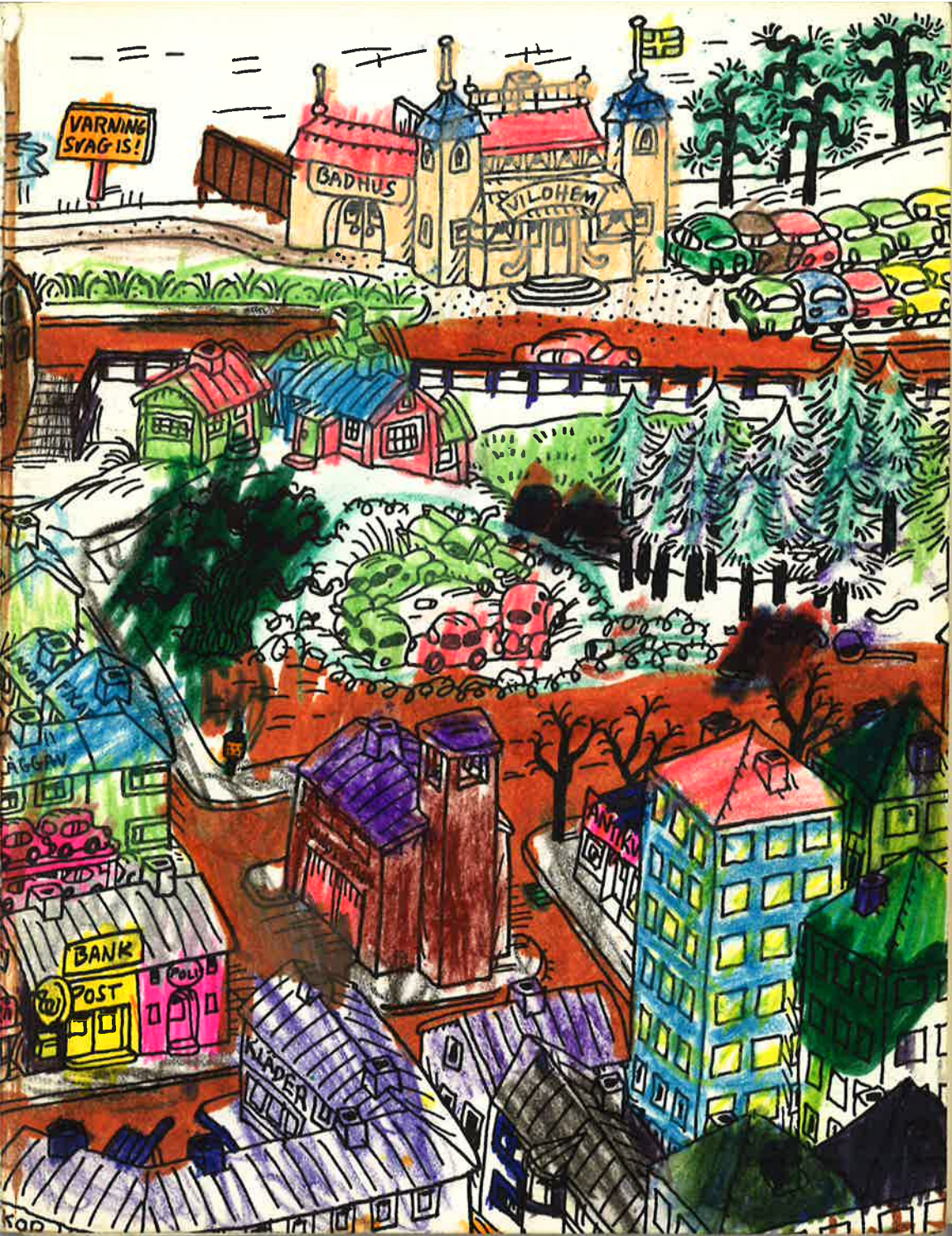

LÖJLIGA FAMILJERNA GUNNEL LINDE

BONNIERS ILLUSTRERADE BARNBÖCKER

GUNNEL LINDE
**LÖJLIGA
FAMILJERNA**

Familjen Hälligång (ovan) och familjen Påhitt är två...

av dom åtta löjlga familjer du möter i den här boken.

GUNNEL LINDE
LÖJLIGA
FAMILJERNA

Teckningar av Olof Landström

Albert Bonniers förlag · Stockholm

Av Gunnel Linde har tidigare utgivits:

- Osynliga klubben och hönshusbåten 1958
- Lurituri 1959
- Tacka vet jag Skorstensgränd 1959
- Osynliga klubben och Kungliga spöket 1960
- Lurituri reser bort 1961
- Till äventyrs i Skorstensgränd 1962
- Fröken Ensam Hemma åker gungstol 1963
- Den vita stenen 1964
- Med Lill-Klas i kappsäcken 1965
- I Eviga skogen (tillsammans med Hans Malmberg) 1966
- Den olydiga ballongen 1966
- Eva-sjams land 1967
- Eva-sjam och Lua 1968
- Eva-sjam och Nalle 1968

© Gunnel Linde 1971

Printed in Sweden

Alb. Bonniers boktryckeri 1971

Stockholm

Boken handlar om dom här löjliga familjerna:

Jakob Jajamensson (som står i affär)

Jada Jajamensson (som öser upp mat i skolbespisningen)

Maja Jajamensson

Kaja Jajamensson

Janne Jajamensson

Jalle Jajamensson

Aldrik Ingalunda (som räknar pengar i en bank)

Nejvor Ingalunda (som sitter i en lucka på posten)

Nenne Ingalunda

Näppeligen Ingalunda

Broskar Påstubben (som kör brandbil)

Hasta Påstubben (som är telefonist)

Straxel Påstubben

Vips Påstubben

Dröjvind Nannanda (som säljer gamla böcker)

Frida Evelina Nannanda (som sköter om folk på ett vilohem)

Manjana Nannanda

Svänta Nannanda

Hejsan Hålligång (som är föreståndare på ungdomsgården)

Svejsan Hålligång (som är reseledarinna)

Rajtan Hålligång

Tajtan Hålligång

Finito Laggav (polis)

Malorum Laggav (som är klädvakt på badhuset)

Flopsie Laggav

Finisse Laggav

Iderik Påhitt (som är uppfinnare)

Heureka Påhitt (som också är uppfinnare)

Ideva Påhitt

Lill-Shille Påhitt

Göran Fixare (som är verkmästare)

Gördis Fixare (som har skickebuds-firma som heter "Det ska vi ordna")

Syssela Fixare

Pyssel Fixare

Gubben Lagom (som är portvakt)

Teje Esmeralda (som är eldslukerska)

Det finns konstiga människor! Löjliga familjerna till exempel. Dom som bor på Rad-i-radhusgatan. Vet du var den ligger? Det är inte alls långt härifrån. Om vi lägger den här boken i en barnvagn och drar iväg med den till närmaste gathörn, så är det bara fem minuters väg att gå sedan. Man går rakt fram dit näsan pekar nästan hela tiden. Sedan kommer man till en gungpark med ett silverblått glasspapper på gräsmattan. När man har kommit så långt, kan man ta upp boken ur barnvagnen och titta efter på första bilden hur Rad-i-radhusgatan ser ut. Man känner genast igen den när man ser den, för alla hus är likadana där. Alla är mittemellan-stora och alla har egen ingång. Det enda som är olika, är familjerna som bor inuti. Men dom är så olika så det är inte klokt! Du ska få se!

Men för resten! Bry dig inte om att gå ut och titta efter Rad-i-radhusgatan! Det kan bli besvärligt att hitta en barnvagn eller dockvagn eller matkasse eller skolväska eller gym-

nastikpåse eller korg eller chokladask eller brödburk att bära boken i. Jag kan berätta för dig i stället. Om alla familjerna som bor där och hur dom bär sig åt. Du kanske känner igen någon av dom på långt håll redan . . .

Innehåll

Familjen Jajamensson 13

Familjen Ingalunda 21

Ingalunda och Jajamensson räddar stackare i sjönöd 28

Familjen Påstubben 38

Familjen Nannanda 46

Påstubben och Nannanda fångar lösa tigrar 54

Familjen Hålligång 63

Familjen Laggav 71

Hålligång och Laggav skopar opp en skatt 79

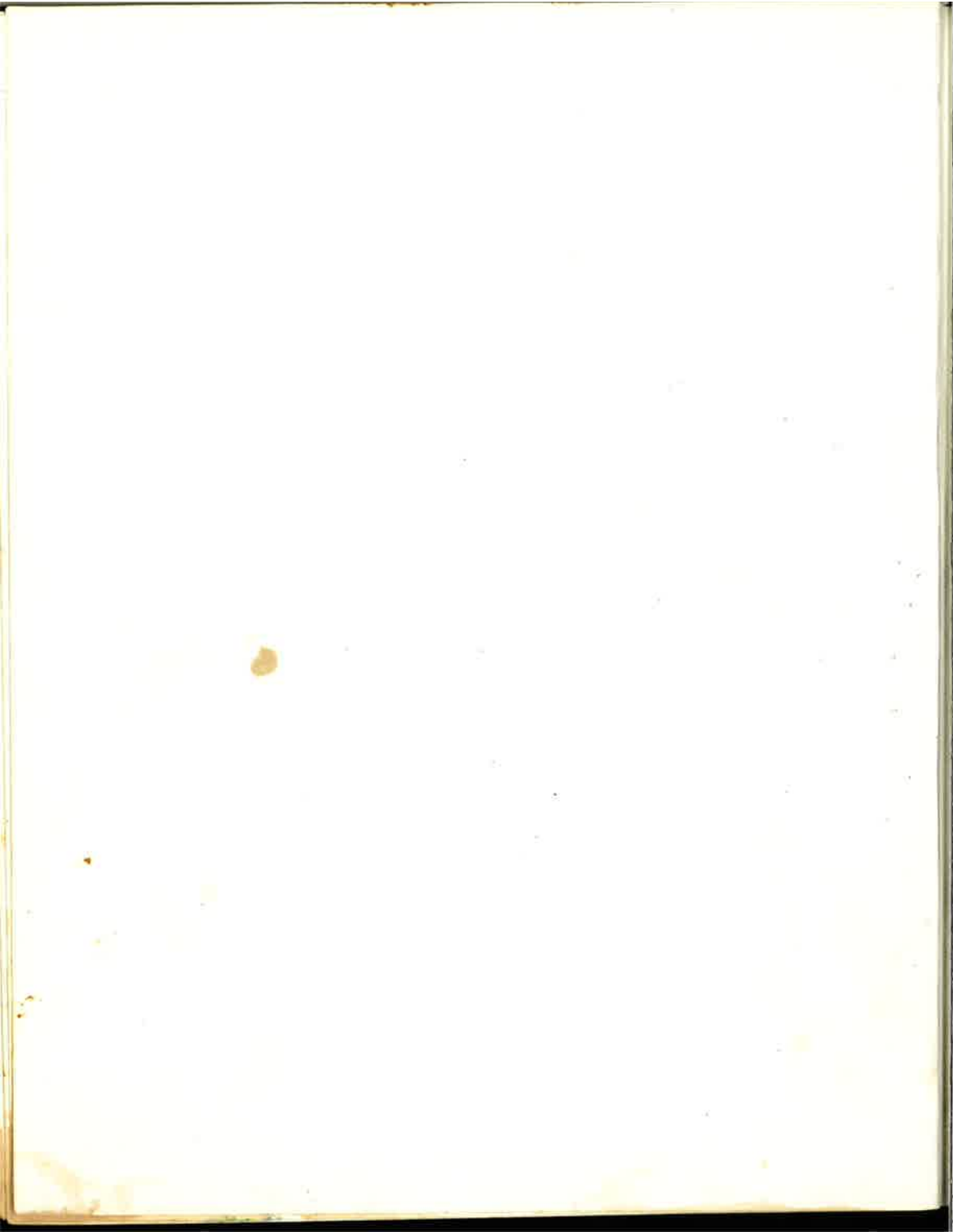
Familjen Påhitt 91

Familjen Fixare 102

Påhitt och Fixare kidnappar sig 111

AB Förenade krafter donar och macklar i skrotvärlden 123

Gubben Lagom kommer fram 136

Familjen Fajamensson

I första huset på Rad-i-radhusgatan bor familjen Fajamensson. Det är pappan som heter Jakob och mamman som heter Jada. Och dom har fyra barn. Tvillingpojkar Jalle och Janne och tvillingflickorna Maja och Kaja. Vad är det

med dom? säger du. Jo, med dom är det så att dom bara kan säga "ja". Dom säger "ja" till vad som helst. Det dumma med dom är att dom säger "ja" till allt som är tokigt. Och det fina med dom är att dom säger "ja" till allt som är bra. Ja, ja, ja, säger allihop så fort dom hinner.

Nu kan det till exempel hända att Jalle och Janne och Maja och Kaja går sin vanliga omväg hem från skolan. Dom går och dinglar med sina skolväskor och tittar i alla fönster som dom går förbi. Det finns ganska många intressanta fönster som man vill titta länge i, men det bästa fönstret är det som hör till djuraffären. Det är en massa sågspån på golvet innanför fönstret och ett litet staket i mitten. På ena sidan om staketet kullrar små töntiga hundvalpar omkring och biter varandra i öronen. På andra sidan staketet är det nästan nyfödda kattungar som ligger och piper och försöker få upp ögonen. Så fort dom kan se någonting kryper dom ihop och börjar lura på varandras svansar. Högre upp i fönstret hänger burar med papegojor i: banangula och porslinsblå och gräsgröna om varandra. Och så finns det små lådor med vita råttor.

Så fort barnen Jajamensson fick syn på allt det där knuffade dom varandra i sidorna och sa: "Ska vi be mamma att vi får ett eget djur?"

Gissa vad dom svarade? Allihop skenade iväg hem det fortaste dom kunde. Jalle höll på att snava och Maja sprang rakt på en tant. Deras mamma stod i sitt radhuskök och fyllde i en kupong i tidningen när de kom rusande. För det stod i tidningen att man *skulle* fylla i den.

– Mamma kan jag få en egen hund? skrek Jalle.

– Javisst kan du det, lilla gubben! sa fru Jajamensson. Hundar som är så trevliga!

– Jag med! Jag med! Får jag med?! sa Janne och Maja och Kaja.

– Javisst, sa fru Jajamensson. Annars blir det inte rättvist.

– Bussigt! ropade Janne. Kan jag få en kattunge också? En liten kolsvart?

– Ja, det kan du väl få, sa fru Jajamensson. Om du bara är rädd om den och inte lyfter den under magen.

– Då vill jag också ha en, sa Jalle och Maja och Kaja.

Dom ville ha en vit med svarta tassar och en liten gulrandig och en grå som var alldeles skär på nosen. Det fick dom för sin mamma.

– Men jag vill ha en papegoja jag, sa Maja. Får jag det?

– Jaa . . . sa fru Jajamensson.

Det ville dom andra också ha. Och Kaja ville ha en vit

råtta. För det hade hon alltid önskat sig. Då ville alla ha råttor också.

– Jajaja, sa fru Jajamensson.

– Får vi pengar till det då?! ropade allihop.

Och nu blev fru Jajamensson tvungen att ge dom sin portmonnä med alla pengar hon hade.

– Håll hårt i den och glöm inte att ni ska ha pengar tillbaka, förmanade mamman innan dom gick. Rusade, menar jag.

– Jadå, jadå, jadå! ropade alla ungarna.

Men Kaja sprang tillbaka och kramade sin mamma så hårt så hon höll på att gå av på mitten.

– Jag älskar dig, sa Kaja till mamman. För du är en sån som vill!

Och sedan rusade hon iväg hon också, för hon måste hinna upp dom andra innan dom kom till djuraffären. Hon ville ju också vara med och välja.

När dom allihop hade fått sina djur i djuraffären blev det inga pengar tillbaka. Men dom höll i portmonnän ordentligt i alla fall på hemvägen. Och dom höll noga i sina katter och hundar och papegojor och vita råttor. Det var svårast med råttorna. Fru Jajamensson släppte in dom allihop. Det blev ett härligt liv i alla rum. Hundvalparna ville

tugga på kattungarna, och katterna ville spela kula med alla vita råttor som sprang hit och dit. Papegojorna satte sig på gardinstången allihop och rantade fram och tillbaka, som om dom behövde gå någonstans. Det gick inte att ha allihop i samma rum. Vardagsrummet fick bli hundrum och sängkammaren katttrum. Jalle och Janne hade råttorna i sitt rum och Maja och Kaja hade papegojorna i sitt. Utom ibland när Kaja ville hälsa på sin råtta och se om den hade det bra. För då kunde det hända att alla råttorna slapp ut i hundrummet.

Just som det började ordna sig kom pappa Jajamensson hem. Jalles hund höll just på att tugga sönder en toffel och Jannes hund telefonsladden. Kajas hundvalp hade fått tag på Majas älsklingsdocka och bet i hennes älsklingsarm. Majas hundvalp bet i Kajas boll.

– Titta så din dumma hund gör, sa Kaja och Maja på samma gång.

Men Jada tog Jakob i enrum och frågade:

– Du tycker väl att ungarna skulle få var sitt djur? Dom ville ju så gärna!

– Jajamensan, sa Jakob Jajamensson, och det menade han också.

Men det blev litet krångligt sedan. Det berodde antag-

ligen på att dom vita råttorna blev fler och fler. Dom fick inte rum i pojkarnas rum utan måste flytta in i hundrummet som förut hade hetat stora rummet. Nu fick det heta Stora Råttrummet i stället. Det blev snart alldeles fullt av råttornas barn och barnbarn och barnbarnsbarn. Dom flesta flyttade in i TV:n där det var varmt och skönt. Dom viftade omkring därinne så att bilderna blev ryckiga och knyckiga. Det gick inte att se på barnprogrammen längre. Det gick nästan inte att gå på golvet heller, för där myllrade det väldigt av vita råttor.

– Det är synd om dom, sa Jalle till sist. Dom får ju inte rum att dansa längre. Ska vi låta dom utvandra, tycker ni?

– Jaaaaa! ropade hela familjen Jajamensson.

Dom la en gammal skida från sin balkong till en annan balkong där någon annan bodde, och genast vandrade råttorna ut i långa rader på skidan och kom inte tillbaka. Det blev strax litet lättare. Men hundarna och kattorna och papegojorna var kvar.

När Jalle och Janne och Maja och Kaja var i skolan brukade småbarnen i husen runt omkring komma och hälsa på deras hundvalpar och kattungar.

– Får vi låna en hundvalp att gå ut och gå med? frågade någon.

– Javisst får ni det! sa mamma Jada.
– Kan vi få ta hem var sin kattunge och leka baby med den? frågade andra ungar.

– O ja, det gör väl ingenting! tyckte mamma Jada då.

Men sedan kom några riktigt dumma glin och sa:

– Kan vi få släppa ut papegojorna ett slag och se när dom flyger?

– Ja, gör det då! sa mamma Jada bara.

Innan hon visste ordet av fanns det inte en papegoja eller kattunge eller hundvalp i hela huset! Det blev ett förfärligt bråk när Jalle och Janne och Maja och Kaja kom hem.

– Har du låtit dom ta alla våra djur?! sa Maja och Kaja.

– Jaa, sa mamman förstås.

– Lät du dom gå utan att tala om var dom bodde?! frågade Jalle och Janne strängt.

– Jaa, sa mamman igen.

– Måste du säga "ja" till vad som helst?! skrek allihop på en gång.

Och fru Jajamensson bara nickade. Hon kunde ju inte göra något annat. Men hon började nästan gråta, för hon tyckte själv att det var tråkigt att inte ha minsta kattunge kvar. Hon önskade att hon kunde låta bli att jama med om allting.

Det var inte bara barnen Jajamensson som var arga. Alla människor som hade fått råttorna till invandrare var arga på Jajamenssons, och råttorna var inte heller nöjda.

– Jajamenssons är inte kloka! sa dom till varandra. Tacka vet jag familjen Ingalunda!

Familjen Ingalunda

I nummer två på Rad-i-radhusgatan bor familjen Ingalunda. Mitt emot Jajamenssons. Mannen heter Nejvor Ingalunda och pappan heter Aldrik Ingalunda. De har två barn. En pojke som kallas för Nenne och en flicka som heter Näppeligen. Vad är det för roligt med Ingalundas då? säger du. Tja, jag vet inte om dom är så roliga precis. Dom

säger "nej" till allting. Nej-nej-nej hela dagarna. Det gör detsamma hur det är.

När dom till exempel sitter runt middagsbordet och äter små magra köttbullar utan grönsaker till kan det hända att Näppeligen säger till sin mamma:

– Kan jag få höjd veckopeng när jag blir elva år? Alla i min klass har mera i veckopengar än jag.

– Nej, har jag sagt! säger Näppeligen mamma.

– Kan jag få höjd veckopeng när jag blir tolv då? frågar Näppeligen.

– Nej, säger mamman.

– Kan jag få höjt när jag blir nitton då? undrar Näppeligen.

Men det blir ingenting av med den saken.

– Säger jag nej så menar jag nej, säger fru Ingalunda bara. Nu ska du låta maten tysta mun, annars kan jag inte tala med pappa. Kära Aldrik, vill du ge mig litet mera hushållspengar? Strömningen har blivit så dyr, säger hon.

– Aldrig i livet, säger Aldrik. Det skulle inte falla mig in. Då blir det inget kvar till skatterna och oförutsedda utgifter. Kila ner och köp en kvällstidning Nenne, så ska ni få se hur mycket olyckor som händer. Jag har ingen växel. Kan ni lägga ut en slant så länge?

– Nix! säger Näppeligen. Min veckopeng är slut och för resten behöver jag spara den till något nyttigt.

– Ånej, säger Nenne.

– Nej, det kommer inte på frågan, säger mamma Nejvor. Det har vi inte råd med.

Så det blir ingenting av med det heller. Alla fortsätter att äta sina små köttbullar. Nenne vill ha mera köttbullar och Näppeligen vill slippa äta upp sina tre sista, för hon har redan ätit en massa köttbullar i skolbespisningen. Men ingen av dom säger något. Nenne vet ju vad mamma kommer att svara om han vill ha mera och Näppeligen är säker på att få nej hon också, hur hon än ber att få slippa. Dom bara sitter där och stirrar framför sig.

– Är det nån som vill ha mera mat? frågar mamma Nejvor plötsligt.

– Neej, usch nej, säger Näppeligen och hon orkar ju inte minsta smula till.

Nenne skulle gärna vilja säga "ja", men det går liksom inte. Fast han längtar efter tre små, rara, knapriga köttbullar till, sitter han där och bara tittar på köttbullsfatet.

– Nää, säger han till sist och ångrar sig redan medan han säger det.

Men det kan inte fru Ingalunda veta. Hon tar fatet med

köttbullarna och försvinner ut i köket. Längst in i kylskåpet ställer hon dom. I morgon ska hon pilla in dom i makaroni-puddingen i stället.

– Nej! ryter herr Ingalunda därinne vid matbordet. Låt bli det där! Så där gör man inte! Ska du ta maten ur mun på din egen syster? säger han åt Nenne, som försökte knycka Näppeligens köttbullar.

Nenne säger ingenting. Han vill säga "ja" men kan inte.

– Är det snällt? ryter pappa Aldrik. Svara!

– Nää, säger Nenne för han vågar inte annat. Men egentligen tycker han att han är jättesnäll, som knycker köttbullar. Det syns ju på Näppeligen hur mätt hon är.

– Vill du att jag ska äta upp din efterrätt? fortsätter pappa Aldrik.

– Nej! säger Nenne meddetsamma.

– Hade du bett Nenne röra din mat kanske? frågar pappan Näppeligen.

– Neej, säger hon. För det hade hon inte. Men egentligen skulle hon vilja säga "ja" för att bli av med köttbullarna. Hon tycker det är synd att Nenne inte ska få dom, när han är så hungrig.

Det är inte lätt när man inte kan säga ja!

– Nej nu får ni inte sitta här och grumsa längre, tycker

fru Ingalunda. Här ska dukas av!

Nenne och pappa Aldrik får gå från bordet. Det ska inte bli någon efterrätt.

– Får jag också gå från bordet? frågar Näppeligen.

– Nej, inte förrän du har ätit upp, säger mamma Nejvor förstås.

Bara för det kan hon inte duka av. Hon måste vänta på Näppeligen. Det är ganska synd om familjen Ingalunda tycker jag. Dom har det inte lätt dom heller.

Men dom är väldigt bra att ha när det gäller att säga nej till dumma förslag. Som den där gången när tre främmande killar kom och ringde på hos Ingalunda för att be Nenne hämta deras boll. Dom hade sparkat ner den på järnvägsspåret av misstag och ville inte hämta opp den själva, för dom var rädda att bli påkörda av tåget.

– Får Nenne komma ut och leka? sa den som såg argast ut.

– Nej, det får han inte, sa fru Ingalunda och smällde igen dörren.

Men dom ringde igen.

– Nenne har kickat ner våran boll på spåret. Säg åt honom att han ska plocka opp den på direkten, annars ska vi vrida om hans näsa till en kvart i tolv! sa den som var lika

stor som herr Ingalunda.

– Nej, det tänker jag inte alls göra! sa herr Ingalunda. Här hämtas inga bollar på livsfarliga ställen! Den får ligga där den ligger!

– Jag skojade bara! sa den store. Bollen ligger inte alls på järnvägen. Den ligger bara på ett isflak som håller på att åka ut från land! Säg åt Nenne att han får vara med och kicka boll om han hämtar den.

Nenne kikade fram under armen på sin pappa.

– Det vill du väl Nenne? sa Storen. Du som är så modig?

– Nej, aldrig med min fot! sa Nenne.

Pappan och Nenne hjälptes åt att dra igen dörren framför näsan på dom främmande killarna. När killarna hängde sig på ringklockan och lät den ringa tills den storknade, gick ingen av dom och öppnade, fast det lät så illa.

Den enda som kom fram till dörren var Näppeligen. Hon gläntade litet på brevlådan inifrån, när det blev tyst därute, för att se om killarna hade gått allihop.

Det var det som dom främmande hade väntat på. Den minsta av dom, som såg liten och snäll ut, klämde in en kork i brevlådsöppningen för att hon inte skulle stänga igen.

– Säg åt din brorsa att vi vill tala med honom, så ska du få nåt gott, sa han. Vill du ha en kola?

– Nej, tänk för att jag inte vill det! sa Näppeligen och ploppade ut korken.

Killen hade fått in sin slips i brevlådan medan han pratade och nu satt han där med slipsen i kläm. Där satt han just när tåget kom rusande och körde på bollen så den studsade långa vägar.

Ända ut på gatan. Där vem som helst kunde hämta den.

Det är värre om man hittar på något bra och vill att familjen Ingalunda ska vara med. Om man till exempel vill ha pingponghall i deras garage, när det regnar, och vill bära in ett bord och sätta upp sitt lilla nät. Och kanske möjligen ha Jajamenssons hängmatta i något hörn, ifall någon spelare skulle behöva vila sig emellanåt. Det går dom aldrig i livet med på. Inte ens på sommaren. Aldrig vill inte ens köra ut bilen så man kan vara där, Nejvor vill inte röra ett finger och Nenne och Näppeligen vill ingenting alls.

– Nej, nej och åter nej!

– Ingalundas är för hopplösa, säger alla pingpongs spelare. Tacka vet jag Jajamenssons!

Ingalunda och Fajamensson räddar en stackare i sjönöd

Jajamenssons och Ingalundas bor grannar på Rad-i-radhusgatan. Då känner dom väl varandra?

– Jajamensan, visst gör vi det! säger familjen Jajamensson.

– Nej, inte nåt vidare! säger Ingalundas.

I alla fall brukar dom gå ut och gå tillsammans på söndagarna, när dom inte har något bättre för sig. Och då kan det hända att det blir så här, när dom ska rädda stackare i sjönöd:

– Härligt väder i dag, säger Jada Jajamensson. Nu tar vi en riktig långpromenad!

- Jaa! skriker Maja och Kaja och Jalle och Janne.
- Ånej, sakta i backarna, säger Aldrik Ingalunda. Vi ska inte gå för långt!

Och så viker dom om hörnet på Rad-i-radhusgatan. Där börjar en stig som slingrar sig efter stranden. Stranden av Gråviken. Det är en ganska trevlig stig. Med en tall här och en björk där. På vintern brukar det finnas en barskrapad plätt mitt ute på isen, så vem som vill kan åka skridskor. Det finns inga avloppsledningar med varmt badvatten från Rad-i-radhusgatan som sticker ut under vattnet just där. Isen är tjock på den barskrapade fläcken. Men så är det inte på andra ställen. Det finns gott om vakar och svag is runt omkring. Men det vet man ju. Det står varningsskyltar överallt.

- Ja, i dag är det lugnt och skönt, säger Jakob Jajamenson.

- Nej, jag tycker det blåser jag! säger Nejvor Ingalunda.

Just då blåser herr Ingalundas hatt av. Hans runda svartta hatt. Den blåser rakt ut på isen och kanar iväg långt bort. Ända bort till en vak. Där plumsar den i och ligger och guppar på vågorna. Men alltihop går så fort att ingen hinner se vart den tar vägen.

- Min hatt! Min hatt! skriker herr Ingalunda.

- Den blåser nog hem igen, säger fru Jajamensson.
- Nej, det gör den nog inte! säger herr Ingalunda. Den får jag aldrig se mer!

Och så står dom där och ser sig omkring.

Dom vet inte att en säl kommer simmande under isen. Sälen letar efter en vak, för han vill opp och andas frisk luft ett slag. Nu får han syn på vaken där herr Ingalundas hatt flyter omkring. Plopp! Sälen dyker upp mitt i vaken rakt under hatten, så han får hatten på huvudet. Han ser ut som vilken liten gubbe som helst på långt håll, där han ligger med labbarna på kanten och bara andas. Jalle får syn på sälen.

- Titta! Där är nån som håller på att drunkna! skriker han.

- Jaaa! skriker alla Jajamenssons.
- Nej så hemskt! säger Nejvor Ingalunda.
- Han klarar sig aldrig! säger Aldrik Ingalunda.
- Nej, han orkar inte hålla sig fast! tror Nenne.
- Nej, jag tror han fryser ihjäl! säger Näppeligen.

Dom stirrar och stirrar. Men dom kan ju inte bara stå där och stirra.

- Vi måste hjälpa honom! säger någon.
- Jaa! ropar Jajamenssons.

– Nej! skriker Ingalundas.

Dom springer ner till stranden allihop och stirrar så mycket dom orkar.

Jakob Jajamensson tycker att dom ska bilda kedja allihop och hålla varandra i händerna medan dom går ut på isen. Den som går först, ska försöka få tag i den där stackaren i vaken och sedan ska allihop hålla i och dra, så dom kommer lyckligt upp på land igen.

– Nej, det gör vi absolut inte! säger Nejvor Ingalunda. Isen håller inte!

Jada Jajamensson vill leta reda på en trädgren, som är riktigt stark och bra, och krypa på mage ut på isen, tills stackaren i vaken kan ta tag i trädgrenens yttersta topp och hålla i medan hon drar upp honom.

– Nej, inga dumheter! säger Aldrik Ingalunda. Då trillar du också i! Du är för tung!

Jajamenssons pojkar menar att dom kan springa tillbaka till Rad-i-radhusgatan och ringa till brandkåren, så brandbilen kommer körande i värsta fart med en stege att lägga på isen. Den kan han där ute hugga tag i.

– Nää, säger Nenne. Ni hinner inte fram och tillbaka. Det tar för lång tid!

Men Maja och Kaja har sina hopprep med sig för att

hoppa sig varma med när dom är ute. Dom tänker knyta ihop sina hopprep, så dom får ett dubbelt så långt rep och skjutsa ut ena änden till lilla hattgubben i vaken. Så fort han har fått tag i handtaget på hopprepet, kan man rycka upp honom ur vaken utan att ens behöva kliva ut på isen.

– Nää, säger Näppeligen. Ni tappar bara hopprepet, det är jag säker på. Och sen har ni inget hopprep.

Sälen har legat och hört på hela tiden, men nu blir han trött på dom och dyker ner och äter strömming ett tag. Med hatt och allt.

När Löjligen familjerna tittar dit nästa gång finns det ingen i vaken.

– Ja, nu har han drunknat! säger Jajamenssons. Det är just vad han har!

– Han kommer aldrig upp mer, säger familjen Ingalunda. Nädå, det gick som vi sa . . .

Och så går dom igen.

– Ja, han får väl skylla sig själv! säger Jakob Jajamensson. Om han är så dum så han går ut på isen så . . .

– Ja, nu tänker vi inte mer på det! säger Jada Jajamensson. Då blir vi bara ledsna. Tänk på nåt roligt i stället!

– Ja! Ja! Ja! skriker alla barnen Jajamensson. Jag tänker på varm korv! Och på senap och ketchup! Och på

mina nya vantar!

Ibland vet man inte vilka som är tokigast, Jajamensson eller Ingalunda! Det var ju väl att det bara var en säl i vaken, för sälar drunknar inte så lätt. Men tänk om det hade varit en riktig gubbe! Då hade ju Löjligen familjerna bara gått ifrån honom och varit lika glada ändå!

Den här sälen tittar upp igen och får se att allihop går sin väg. Han tycker det är synd om dom, för att dom går ifrån hatten. Han har bara tänkt låna den. Men nu vill han inte ha den längre, för den är bara i vägen när han ska simma undervattensim. Sälen magplaskar sig upp på isen och börjar hasa efter dom. Hatten har han i munnen, för att alla ska se den. Kaja och Maja råkar vända sig om för att titta efter sina bröder. Då får dom syn på sälen.

– Titta, här kommer en säl! ropar dom. Han kommer hit med hatten! Ja!

– Ja, han vill ha fem öre! ropar Jalle och Janne. Det är farbror Ingalundas hatt!

Men det vill familjen Ingalunda förstås inte tro på.

– Nejdå, säger farbror Aldrik. Det är inte min hatt!

– Nejdå, säger tant Nejvor. Han får ingen femöring här inte!

– Nää, säger Nenne och Näppeligen.

Löjlige familjer, tänker sälen och dyker ner igen.

Han behåller hatten att fånga strömming med. Och så är det med den saken.

Men längre bort efter stranden, när dom har gått förbi både en och två tallar och en björk till på köpet, stannar herr Ingalunda. Han bara står och står.

– Nej, säger han för sig själv. Nej, nej och åter nej! Man kan inte gå ifrån folk som håller på att drunkna och bara strunta i allt ihop! Man kan aldrig veta om inte stackaren flyter opp en gång till! Vi måste gå tillbaks! Genast meddetsamma!

– Jaa! skriker Jajamenssons. Det måste vi!

Och så tar dom långa benet före och springer så mycket dom orkar. Men det är inte så lätt att hitta reda på vaken. Sälen har simmat sin väg, alla vakar är tomma och ser likadana ut. Det enda dom ser är en liten rund svart sten som sticker opp ur isen längst därute. Alla tror att det är hatten, med gubben i.

– Det kan inte vara någon annan än han! säger Aldrik Ingalunda och ger sig ut på isen. Ingen tvekan om den saken!

Men här är isen svag och det är långt ut till vaken. En stor, stadig skylt står vid stranden. *Varning för svag is!* står

det på den. Herr Ingalunda går alldeles förbi skylten. Herr Jajamensson tittar på. Han är alldeles säker på att herr Ingalunda ser skylten.

– Ja, det måste han göra. Det syns ända hit vad det står, tänker Jajamensson. Därför säger han ingenting. Men herr Ingalunda har inte tänkt på skylten. Knak! Brak! Där gick isen sönder! Och nu ligger han där! Herr Aldrik Ingalunda. I vattnet.

– Nej! skriker herr Ingalunda. Jag vill inte ligga här! Hjälp!

Pappa Ingalunda är ingen säl. Det är alldeles för kallt i vattnet för honom! Och inte kan han andas som en säl heller! Han bara flåsar och spottar vatten och håller på att drunkna. Den ena gången efter den andra försöker han häva sig upp på isen. Men då brister den lite till och lite till.

De andra i familjen står som förstenade.

– Nej, det kan inte vara sant! stönar Nejvor Ingalunda.

– Nej, va hemskt! säger Nenne.

– Nej, jag vågar inte titta! säger Näppeligen.

Men pappa Jajamensson rycker upp varningsskylten med roten och skjutsar ut den efter isen så herr Ingalunda kan hugga fast den i iskanten och ha någonting att hålla sig i.

Mamma Jajamensson springer till stan för att hämta hjälp. Pojkarna Jajamensson rusar för att larma brandkåren och möter ett bygge på vägen där det finns en stege att ta med sig. Flickorna Jajamensson håller på att knyta ihop sitt hopprep. Nu är allihopa där igen.

Dom binder fast hopprepet i stegen och håller i repet allihop beredda att dra in den till land. Jakob Jajamensson lägger sig på mage och hasar försiktigt ut på isen med stegen framför sig. Den kommer närmare och närmare vaken. Nu kan herr Ingalunda nå den.

– Hugg tag! skriker allihop på stranden.

Men vad säger Aldrik Ingalunda då? Han som inte kan säga ja?

– Nej! säger han.

Det är en evig tur att det finns andra i närheten som också heter Ingalunda. Dom vet hur man måste säga till Aldrik för att få honom att göra som han ska.

– Vill du drunkna? ropar Nejvor. Och lämna oss ensamma i världen?

– Vill du att vi ska strunta i dej och gå hem? skriker Nenne.

– Vill du att vi ska gråta ihjäl oss? ryter Näppeligen.

– Nej! Nej! Nej! stönar herr Ingalunda då och hugger

tag i stegen.

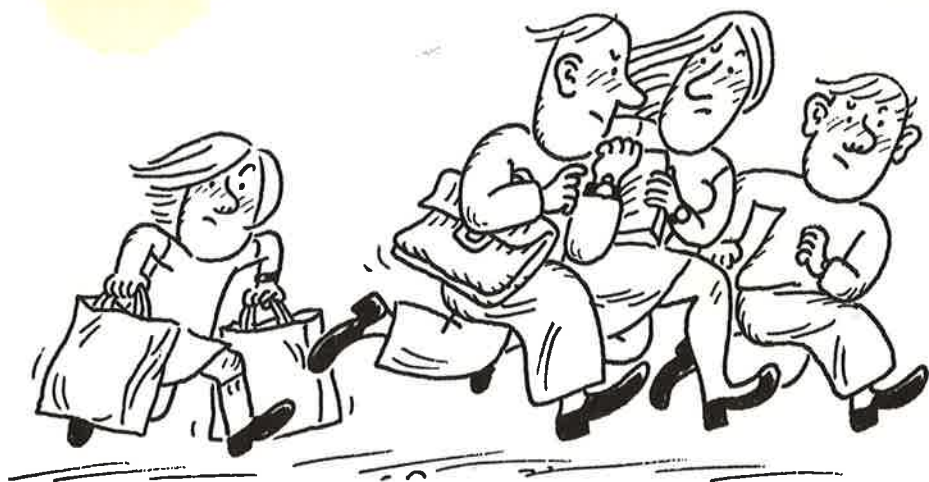
Herr Jajamensson backar igen, alla sliter och drar i hopp-repet, hela konkarongen är snart på fast mark. Och nu kommer mamma Jajamensson med bilen. Fort in med herr Ingalunda så han inte stelnar till is! Full fart hem till Rad-radhusgatan och så i plurret igen med herr Ingalunda! I badkaret förstås. Så han får tina opp i det varma badvattnet.

Familjen Ingalunda och familjen Jajamensson pustar ut var och en hos sig.

– Det är då för väl att Jajamenssons finns, säger Ingalundas. Vi skulle aldrig klara oss utan dom!

Och Jajamenssons säger likadant.

– Det är då för väl att vi har Ingalundas! Annars skulle det aldrig gå.

Familjen Påstubben

Familjerna Jajamensson och Ingalunda är inte dom enda som bor på Rad-i-radhusgatan. Där bor familjen Påstubben också. Bredvid Jajamenssons. Och där bor familjen Nannanda. Bredvid Ingalundas. Om du ser någon som rusar ut ur sin port som en oljad blixtn eller sticker iväg runt gathörnet i ett tjillivips, då har du sett någon av familjen Påstubben.

Pappan i den familjen heter Broskar. Han gör allting nu eller genast. Han har ännu aldrig kommit för sent till job-

bet. Så fort väckarklockan börjar hicka hoppar han ur säng-
en och börjar borsta tänderna. Väckarklockan kommer näs-
tan av sig. Vad ska det tjäna till att ringa när han redan
har stigit upp? tänker klockan.

– Om man skulle säga ett knäpp åt frun kanske? undrar
klockan sedan.

Men mamman, som heter Hasta, har redan hoppat i
klänningen och satt på morgonkaffet.

– Ungarna då? säger väckarklockan. Dom ska väl ha sig
en körare?

Men det är också för sent.

Pojken Straxel är redan på väg till skolan med en smör-
gåås mellan tänderna. Och hans syster Vips smet just ut ge-
nom porten.

– Sno er på! ropar mamman genom fönstret. Kom inte
för sent!

Men båda barnen har redan försvunnit om hörnet. Dom
hör varken mamman eller väckarklockan.

Då lägger sig väckarklockan på rygg och sparkar med
benen i luften som en nyckelpiga, för den tycker att allting
är meningslöst.

Pappa Broskar är alltid först på jobbet. Om han inte är
där när chefen kommer, så beror det på att han redan har

kilat ut igen för att uträtta ett ärende. Han skyndar sig allt vad han orkar. Innan man vet ordet av är han där igen. Och sedan är han borta igen. I ett annat ärende.

– Bra Broskar! För det brådskar! säger chefen och vänder papper. Viktiga papper.

Broskar hinner allt vad han ska och litet till. På lunchen hinner han möta Hasta på stan och hjälpa henne välja kappa. På kafferasten hinner han lämna Vips docka till lagning och på hemvägen hinner han köpa ficklampsbatteri åt Straxel.

Det är likadant med mamma Hasta. Hon hinner träffa Broskar på lunchen och prova ut tofflor åt honom, hon hinner hämta Straxels busskort på kafferasten och posta Vips brev till mormor.

Men det är ingenting mot vad Vips och Straxel hinner!

När det blir brännboll på gymnastiken och någon slår en liten fjuttboll, som segar sig upp i luften det långsammaste den kan och dalar ner innan den har hunnit halvvägs, då hinner Straxel sticka iväg från första stolpen och springa frivarv innan den som står närmast orkar ta lyra.

Och när det är engelska i Vips klass och fröken råkar titta på klockan ett slag, då hinner Vips lägga ner sin bok och slå opp rätt sida åt sin bästa bänskamrat och peka var det

är och viska vad det betyder och ta opp sin egen bok igen, medan fröken suckar som bäst.

Alla i hela familjen tycker om att jakta. Det är det bästa dom vet. Dom har klockor som går före allihopa så dom alltid ska hinna lite mer än dom tror och vara först på platsen, när dom har stämt möte någonstans.

En gång höll det på att hända en olycka på stan. En tant tappade ut en femöring genom ett fönster, en farbror tänkte stiga ut på gatan och ta upp den, en bil höll på att köra på honom, och tanten ramlade ut i luften, för hon pekade på bilen alldeles för mycket och för plötsligt och för långt ut – just som femöringen skulle trilla ner genom gallret i en kloak! Men då var det Straxel som knuffade undan farbrorn och Hasta som ryckte till sig Straxel och Broskar som fångade upp tanten och Vips som tog femöringen innan den hann slinka genom gallret!

Hela familjen Påstubben hade nämligen stämt träff just där på olycksplatsen den dagen precis klockan tio över fem. Och olyckan skulle ha hänt åtta minuter över fem. Om inte hela familjen varit där för tidigt och hunnit hindra den alltså!

Den enda som inte gjorde vad den skulle var bilen, som blev nervös och inte hann med i svängarna. Den körde rakt

in i väggen och blev tagen av polisen.

– Man får inte ha så där bråttom! sa polisen till bilen. Kom ihåg det ni också! sa han till familjen Påstubben och alla som ville höra på.

Och mamma Hasta sa till Straxel:

– Om inte jag hade ryckt undan dig så hade du varit överkörd nu!

– Och farbrorn med, om inte jag hade knuffat bort honom! sa Straxel.

– Om inte ni hade tagit emot mig så hade jag slagit ihjäl mig! sa tanten till pappa Broskar.

– Titta vad jag har?! sa Vips.

Då fick hon behålla femöringen. Och alla var glada och nöjda.

Men det är ju inte alltid som det hjälper att göra saker och ting meddetsamma.

Familjen Påstubben tyckte att dom måste fira turen i oturen. Dom steg in i första bästa matvaruaffär och köpte glass med jordgubbsrippel och köttbullar med gräddsås och en femöres kola att ha att festa på. Så fort dom hade uträttat sina ärenden (tolv ärenden, för dom hade tre saker var att uträtta) och sprungit kors och tvärs genom hela stan, tog dom bussen hem till Rad-i-radhusgatan.

Alla hjälptes åt att laga maten. Mamma satte på potatisen och pappa tog av potatisen. Mamma knäppte på köttbullarna och pappa knäppte av köttbullarna. Straxel dukade med stora tallrikar och gaffel och kniv till köttbullarna. Men Vips tog bort köttbullsfaten och dukade fram glasskålar med skedar till. Sedan skulle dom äta. Tråkigt nog hade Vips tagit bort köttbullsfaten innan köttbullarna var ättna. Dom fick ätas i glasskålarna i stället. Men det gjorde ju ingenting. Potatisen var inte kokt, för pappa hade tagit av den just som mamma hade satt på den. Varenda potatis var så hård, så man kunde spela golf med den. Och köttbullarna var kalla! För dom hade inte fått någon värme mellan på- och avknäppningarna. Varenda djupfryst köttbulle var kall som glass inuti.

– Vi får låtsa att det är glassbullar i stället, sa Straxel.
Det passar ju bra det, när dom ligger i glasskålarna!

Och så kastade dom i sig köttbullarna som dom var.

– Ska vi inte börja om från början? tyckte Hasta.

Men det var det ingen som hade tid med.

– Hinner inte! sa Broskar.

– Hjälp! Jag ska ju till tåget! skrek Straxel.

– Jag med! skrek Broskar. Vänta på mej!

Och så störtade båda två ner i källaren, där Straxel hade

sitt elektriska tåg, som pappa Broskar hade köpt ett nytt batteri till. Dom hade tänkt hela dagen att dom skulle leka med tåget, så fort dom hade ätit middag!

Vips blev så rädd att hon satte en köttbulle i halsen. Mamma måste dunka henne i ryggen och böja henne framåt med utbredda armar och dunka henne i ryggen en gång till, innan köttbullen kom ut. Vips blev alldeles röd i ansiktet.

– Ska ni inte ha nån efterrätt? ropade mamma Hasta ner i källaren.

Men det var det ingen som skulle. Och det var nog bäst det, för glassen hade smält för länge sedan. Det brukar bli så, när man köper glassen meddetsamma och sedan springer tolv ärenden efteråt. Jordgubbsrippeln hade runnit ut och blivit efter på gatan. Den räckte inte så långt som uppför trapporna och in på köksgolvet.

Polisen höll på att halka i den där han gick och strosade nere i stan.

– Vad var det jag sa, att man inte ska ha bråttom?! sa han.

Synd att inte familjen Påstubben hörde honom. Men dom var hemma och höll på att lägga sig. Alla sprang och vred upp väckarklockan.

– Jag blir vansinnig på familjen Påstubben, sa väckarklockan och gick sönder. Tacka vet jag familjen Nannanda, blev klockans sista suck.

Familjen Nannanda

Familjen Nannanda är likadan som familjen Påstubben – fast tvärt om! I familjen Nannanda är det ingen som har bråttom. Dom skjuter upp allt som är viktigt till en annan

dag. Och det som är oviktigt också förstås, för det är det ju ingen brådska med. Pappan är född på annandag påsk och mamman på annandag jul. Gissa varför dom heter Nannanda? Jo, för så fort det blir tal om att göra något så svarar dom: "En annan dag!" Alla deras klockor går efter. När familjen tycker det börjar bli dags att göra något är det alltid för sent.

– Så tråkigt då, men det kan inte hjälpas! säger Frida Evelina. (Det är fru Nannanda det).

Hon säger det till Dröjvind Nannanda, som är pappan i familjen. Sedan går det en bra stund. Innan han svarar.

– Nä, det är inget att göra åt saken nu! säger han.

Och så myser dom mot varandra och sitter där dom sitter. Det brukar vara framför TV:n. Barnen sitter bredvid.

På ena sidan sitter Svänta i röda fåtöljen med skinnmössan på huvudet och ishockeyskridskorna på fötterna. Täckjackan har han också.

– Ska du inte ta av dig skridskorna åtminstone? säger mamma Frida till slut.

– Sen! säger Svänta. Jäkta mig inte. Det är inte vår än!

Men när han har tänkt på saken en stund rör han litet på sig och låter armarna hänga rätt ner, så vantarna kan trilla av. Det är för varmt att sitta med ytterkläderna på

sig hela långfilmen igenom.

– Jag sa ju att det var för sent att gå till skridskobanan, mumlar pappa Dröjvind. Den har ju stängt för länge sen!

– Ja, men då hade jag redan börjat klä på mig, tycker Svänta. Jag kan gå en annan dag!

Manjana sitter på andra sidan i en annan röd fåtölj. Hon har nattskjortan på sig sedan i går. Hon har övernattat i fåtöljen för att slippa gå hela långa vägen och lägga sig. Hon visste redan i går att hon tänkte se den här långfilmen, därför var det ingen idé att resa sig emellan.

Manjana heter Manjana därför att hennes mamma satt och tittade på TV:n den dagen då hon skulle döpas. Det var en utländsk långfilm då också; telefonen ringde, mamma Frida måste öppna ena ögat och titta på TV:n ett slag. Just då, precis i det ögonblicket, fick hon se på filmen en vacker flicka och en pojke med självlysande tänder, som stod med armarna om varandra och viskade ”manjana”, så det hördes i hela huset.

Manjana, det betyder ”i morgon!” det. Mamma Frida tyckte att det var det vackraste namn hon hade hört i hela sitt liv, och eftersom telefonen envisades med att fortsätta att ringa, reste hon sig och svarade. Hon trodde förstås att det var för sent redan, men konstigt nog var det någon kvar

i luren. Prästen, som skulle döpa Manjana, ville äntligen få veta vilket namn det skulle bli. Och nu fick han veta det.

– Vem var det som ringde? frågade Dröjvind (efter en kvart).

– Det var Ödet, sa Frida Evelina (efter bara fem minuter). Så nu blir det som det blir.

– När blir det då? suckade Dröjvind så småningom.

– En annan dag, sa Frida Evelina.

Och så myste dom mot varandra. På den vägen är det.

Manjana passar precis till sitt namn. Hon har långt vackert hår som absolut inte får klippas, i alla fall inte nu, möjligen en annan dag. Och hon är lugn som en soffkudde. Det finns ingen som kan sitta och kura framför TV:n hemtrevligare än Manjana.

– Har du ingenting att göra, Manjana? frågar pappan ibland när han känner sig energisk.

– Jag jo! säger Manjana. I förrgår fick jag lov att svara i telefon och i övermorgon måste jag knäppa över till andra kanalen. Det är hemskt vad det kör ihop sig!

– Vem var det som ringde, frågar Dröjvind, ihärdig som han är.

– Det var prästen igen, säger Manjana. Han ville veta om han skulle komma hit hem och döpa mig. Innan jag ska

konfirmeras, menar han på!

– När skulle det vara då? suckar Frida och Dröjvind.

– En annan dag, säger Manjana lugnande.

Och där sitter dom och myser.

Men en dag hände det sig att en fågel flög in genom fönstret. Det fönstret som Frida Evelina hade tänkt stänga. Det var en banangul papegoja, som hade gjort illa vingen. Den trillade ner på golvet och blev liggande. Man kunde se hur hjärtat pickade på den av förskräckelse. Papegojan var rädd att någon skulle komma och ta den. Den visste att den inte kunde flyga undan. Men ingen rörde sig. Ingen hoppade upp och schasade omkring. Familjen Nannanda satt alldeles stilla och bara tittade snällt på den.

Då vågade papegojan ta sig upp på fötter och vingla bort till Sväntas vante. Den la sig på vanten och flämtade. Alla på hela Rad-i-radhusgatan hade jagat den i flera dagar, för att lämna tillbaka den till Jajamenssons, där den hörde hemma. Nu var den så rädd för människor, att den hade flugit rakt på fönsterrutan och gjort illa sig, bara för det. Svänta sneglade försiktigt på papegojan.

Han hade tänkt klia sig i huvudet ett slag, för mössan började kännas varm, men det fick vara.

– Det gör jag en annan dag, tänkte han. Så inte fågeln

blir rädd.

Papegojan vilade sig på vanten i flera timmar. Sedan blev den hungrig. Den haltade upp och släpade sig bort till mamma Frida Evelina. Först tittade den på henne med ena ögat och sedan med andra ögat.

Frida Evelina hade en smörgås på armstödet. I stället för middag. En gurksmörgås av fullkornsbröd – sådant där gott bröd med hela sädeskorn i. Den smörgåsen var som gjord för en papegoja. Frida Evelina tog sakta upp smörgåsen och smulade långsamt sönder den, så hela golvet blev fullt av korn och gurkbitar. Papegojan vacklade omkring och pickade upp dem. Sedan tittade den på Frida Evelina med ett öga igen, som om den ville säga:

– Ska du inte ha någonting själv?

– En annan dag! sa Frida Evelina stillsamt och satt kvar. Hon ville inte heller skrämma papegojan.

På natten släpade sig papegojan in under Manjanas stol för att få tak över huvudet och kunna sova. Den kom inte fram nästa dag, och inte morgonen därpå, för papegojan hade stolen till vilohem. Den satt därinne och väntade att vingen skulle bli bättre.

– Var det inte du som skulle slå om till andra kanalen, Manjana? frågade Dröjvind den dagen.

– En annan dag, sa Manjana och satt så stilla hon kunde, för att inte fåtöljen skulle knarra.

På tredje dagen kom papegojan ut. Den kände sig bra i vingen och gjorde en liten provflygning till Dröjvinds huvudknopp. Där promenerade den fram och tillbaka längs benan och såg på utsikten.

– Var det inte du som skulle gå till jobbet i dag och röja upp litet? viskade Frida Evelina.

– En annan dag, sa Dröjvind bara.

Och på det viset blev papegojan frisk och färdig igen. Den började till och med tycka ganska bra om människor, i alla fall Nannandas.

Tråkigt nog höll familjen Nannanda på att svälta ihjäl själva, bara för att dom inte på villkors vis ville röra sig och hetsa upp papegojan en gång till. Dom bara satt och satt. Dom andra fullkornsskivorna möglade i brödburken och gurstumpen skrumpnade i kylskåpet. Om inte sotaren hade kommit för att fråga om det skulle vara någon sotning, vet man aldrig hur det skulle ha gått.

– Sota på ni bara, sa pappa Nannanda. Köket är därborta, sa han och pekade.

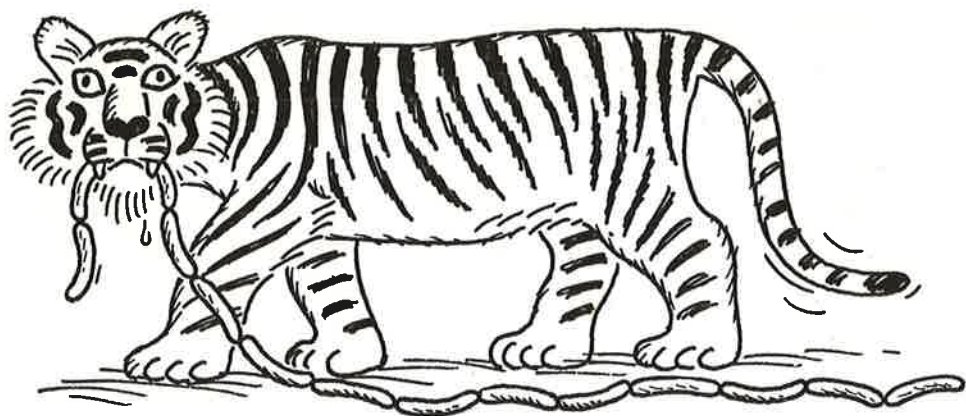
– När ni ändå ska gå ut i köket, kan ni kanske vara snäll och laga middag åt oss, sa Frida Evelina på försök.

Och kan man tänka sig? När sotaren hade sotat och tänkt litet på saken, så räddade han livet på hela familjen Nannanda. Han kokade makaroni åt dom och bar in var sin skål innan han gick.

Det var därför som det var ganska stökigt hos familjen Nannanda när prästen kom för att döpa Manjana på eget bevåg. TV-rummet var fullt av makaroniskålar och sotiga spår och smulor på golvet. Det fanns inte en ren skål att döpa i.

– Bevare mig för familjen Nannanda, sa prästen förargad. Tacka vet jag familjen Påstubben!

Men huvudsaken var ju vad papegojan tyckte.

Påstubben och Nannanda fångar lösa tigrar

Nu låtsar vi att du och jag kommer till Rad-i-radhusgatan och träffar dom här familjerna. Det har nämligen kommit en cirkus till stan. Den har slagit upp tältet vid slutet av Rad-i-radhusgatan, och det kan vara trevligt att gå dit och titta litet. Man kan se på hur cirkusfolket gör, när dom reser upp tältet. När det börjar vaja som en svankryggig kamel, kan man hjälpa till att dra i en tåt, tills tältet blir rakare i ryggen. Och man kan kika på alla djuren, som ligger i sina rullande burar och väntar på mat. Det finns tigrar och sjölejon och små hundar med byxor på. Två elefanter, men

dom sitter inte i bur. Och en väldig massa hästar med långa svansar. När man blir trött på att titta, kan man gå bort till Rad-i-radhusgatan och köpa en varm korv av korvgubben där. Det gör vi!

Tråkigt nog har korvgubben gått ifrån korvkiosken för att titta på cirkusen han också, precis som Löjligen familjerna. Dom enda som inte är med i ringen runt cirkustältet är förstas familjen Nannanda, för dom tänker gå dit och titta en annan dag. Och Familjen Påstubben är inte heller där, för dom har just beslutat att dom ska möblera om hemma. Och det håller dom på med. Det är tur för dom det.

För plötsligt kommer en tiger lös! Någon har sagt "Ska vi se om tigerburen går att öppna?" och det hör Janne Jajamensson.

– Jaa! säger han och öppnar burens.

Där står den. Tigern. En stor arg tiger, med rynkade ögonbryn och vackra vita tänder. Den träder ut ur burens med farliga steg och ser sig omkring. Sedan sätter den fart mot korvkiosken.

Nu är goda råd dyra! Där står ju du och jag! Vad ska vi göra så inte tigern äter upp oss?! Kvickt! Vi måste tänka ut något! Jag knäpper ihop händerna framför magen, så

du kan stiga i mina händer och nå opp till taket på korvkiosken. Opp med dej! Skynda dej då! Sådärja! Jag rusar in i korvkiosken och slänger igen dörren om mig! Nu är jag inne och du är uppe på taket. Tigern kommer gångande med värdiga steg. Han går efter korvlukten . . . Vad gör vi nu då? Någon måste hjälpa oss, någon av Löjligen familjerna! Var håller dom hus?

Jo, familjen Nannanda sitter framför sin TV. Manjana kammar håret framlänges och baklänges. Svänta gör ingenting alls. Dom tittar på en TV-bild som föreställer tigern. Bilden har kommit upp och ner, dom ser inte riktigt, om det är en katt eller en tiger.

– Dunka på TV:n Dröjvind, säger Frida Evelina. Jag ser inte vad det föreställer!

– En annan dag, säger Dröjvind!

Det är TV-nytt just nu och hallåmannen säger: "En farlig tiger från Cirkus Skrutt har sluppit lös. Allmänheten varnas!"

Men det hör inte familjen Nannanda, för just då skramlar familjen Påstubben så väldigt borta hos sig, att det ekar knak-krasch-knäck över hela gatan.

– Ropa åt dom, så dom är litet tystare, tycker Dröjvind. Man hör ju inte vad dom säger på TV!

Men det gör inte Frida och ingen annan heller i familjen. Inte i dag i alla fall.

Hos Påstubben mitt emot håller dom på att hitta en ny plats åt sin TV. Det var TV:n som knakade när dom dunsade ner med den på det nya stället. Broskar måste knäppa på den genast, för att se om den klarade sig. Det första han får syn på är hallåmannen som säger:

– Ursäkta jag läste fel. Det är inte en tiger som har slupit lös från Cirkus Skrutt. Det är två tigrar! Allmänheten varnas dubbelt!

Nu hör både Nannanda och Påstubben. Och sedan får dom se en bild på tigern som morrar och slickar sig om munnen.

– Den ser ju farlig ut, säger Dröjvind till Frida. Undrar var den kan vara nu!

– Svänta! ropar Frida. Kan du se några tigrar på gatan?

Men det kan han inte. För han vill inte resa sig och titta efter.

– Du då Manjana! säger Frida.

Men det hjälper inte heller. Manjana måste kamma färdigt först. Det tycker hon är viktigare än alla tigrar i världen.

– En annan dag! säger hon bara.

Och vi som står vid korvkiosken och tror att det bara finns en tiger att vara rädd för! Du har lagt dig platt på kiosktaket så du inte syns, och jag håller för dörren på insidan allt vad jag orkar. Den enda tiger vi vet om sitter vackert utanför korvkiosken och sniffar efter korvlukten i dörrspringan.

Vad gör familjen Påstubben? Jo, dom rusar ut på balkongen ögonaböj alla på en gång.

– Var är den? Var är den? skriker dom till varandra.

Nu får dom syn på vår tiger. Men dom får syn på något annat också! Dom ser att det finns två dörrar på korvkiosken och att jag bara har stängt den ena!

– Tigern är här! Stäng dörren! skriker dom allt vad dom orkar.

Familjen Nannanda hör dom, men dom tror inte sina öron.

– Ska jag stänga dörren till tamburen? frågar Svänta.

– En annan dag, säger Dröjvind. Det är en katt i randig pyjamas. Dom tror nog bara att det är en tiger!

Men det kan dom säga, för tigern är ju inte hemma hos dom. Det är värre för mig. Jag kikar i springan och ser att tigern har slutat sitta vackert. Nu svänger den om knuten och går sin väg. Jag drar en lättnadens suck.

– Andra dörren! Andra dörren! skriker Broskar Påstubben.

Då vänder jag mig om och ser att andra dörren är öppen. Vem tittar in där? Tigern så klart! Kvickt som tanken öppnar jag min dörr och springer ut och stänger den! Nu står jag utanför i stället! Jag kikar in i kiosken och ser att tigern är där. Den står och sniffar på själva korvgrytan för tillfället.

– Du där på taket! skriker Hasta. Peta igen bakdörren vetja!

Då ålar du dig fram till kanten på taket och petar igen dörren om tigern med väldig fart. Pang bara! Nu är tigern inlåst i korvkiosken! Där kan den vara så länge!

– Tack för hjälpen, säger jag till familjen Påstubben!

– Akta, det kommer en till! skriker Straxel på balkongen.

Då klättrar jag också upp på kiosken.

Hasta har klättrat upp på taket och sprungit hela längan runt till familjen Nannanda. Hon vill låna telefonen och ringa efter polisen, för att säga till om var tigern kan hämtas. Telefonen inne hos Påstubben gick sönder nyss när dom skulle flytta den från ena väggen till den andra. Hasta klättrar ner genom vindsluckan och springer ner i farstun och ringer på dörrklockan.

- Öppna! skriker hon i brevlådan. Det gäller livet!
- En annan dag! säger Dröjvind till Frida Evelina därinne. Det är nog inte så viktigt! Folk överdriver så hemskt!
- Ja, här är så ostädat, så, säger Frida. Idag kan vi inte öppna!

Hasta får rusa tillbaka igen över taket hela vägen runt. Just då får Straxel se att den andra tigern också känner korvlukten. Den kommer närmare och närmare.

- Dom måste gömma sig i nånting! skriker Straxel på balkongen.

Genast rusar Broskar och Hasta in i våningen. Dom rycker till sig två stora papptunnor med smutstvätt i och tömmer tvätten på golvet.

- Tag emot! ropar dom och kastar till oss sina tvätt-tunnor.

Vi får tag i var sin och drar ner dem över huvudet på oss. När vi står inne i papptunnorna kan tigern inte se oss och inte känna lukten av oss. Bara vi står stilla! Jag tänker inte röra en fena för min del. Tänker du? Men det finns ju andra människor på stan! Janne Jajamensson kommer smygande. Han smyger omkring och varnar folk för tigern, som han har släppt lös. Nu ser han inte den lösa tigern, för den ligger under en bil.

– Akta dig, Janne! skriker Straxel.

– Vem är det som ska akta sig, tänker tigern och tittar ut under bilen.

Men då gör Vips något bra. Vips rusar hon in till kylskåpet och släpar ut en lång radda prinskorvar som familjen Påstubben skulle ha till middag. Den dinglar hon med från balkongen så tigern känner lukten. Genast är tigern där! Janne springer mot porten. Han är nästan framme vid den. Men nafs! Tigern har redan ätit upp så långt han når på korvsladden. Nu sätter han iväg åt Janne till. Janne hinner inte in i porten. Han hinner bara ställa sig bakom porten och hålla upp den för tigern. Svisch! Tigern rusar rakt upp för trapporna. Han vill upp till Påstubben och få sista korvsnutten. Den som Vips har kvar i nypan. Det är bara att stänga porten om honom. Nu är båda tigrarna instängda!

– Grrr! säger tigern i farstun. För dörrarna är stängda till familjen Påstubben.

– Mjummjum, säger vår tiger som äter korvar ur varma korvgrytan i kiosken.

Äntligen har familjen Nannanda tittat ut genom fönstret och börjat hjälpa till. Dom hör tigern som morrar, och ringer efter polisen. Saken är nästan klar. Om nu bara familjen Påstubben kunde lugna sig litet och inte gå ut

förrän tigrarna är hämtade!

– Jag måste ut och köpa cigaretter, säger Broskar på balkongen. Jag kan inte vänta en sekund till!

– Och jag måste ut och berätta det här för Jajamenssons! säger Hasta.

– Jag måste också ut, säger Straxel.

– Och jag med! säger Vips.

Men då gör familjen Nannanda det enda rätta. Dom ryter tvärs över gatan alla på en gång:

– Stanna där ni är! Gå ut får ni göra en annan gång!

Dom ryter så tigern i korvståndet blir alldeles matt. Och Påstubben stannar inne. Ända tills polisen och cirkusgubbarna har kommit körande med tigerburen och parkerat den med dörröppningen mot fårstun där den ena tigern är. Tigern slinker in i sin egen vagn och känner sig som hemma, och cirkusgubbarna stänger om den och drar vidare till korvkiosken. Där lockar dom in den andra tigern också i tigerburen. Nu är det som det ska allting.

– Vilken tur att vi har Påstubben! säger familjen Nannanda. Annars skulle det allt gå galet!

– Vilken tur att vi har Nannanda! säger familjen Påstubben. Annars kunde det ha gått illa!

Och det kan vi ju hålla med om.

Familjen Hälligång

Om någon ska ha fest och galej på Rad-i-radhusgatan vet man vilka som blir bjudna först och främst: familjen Hälligång. Dom bor i nummer 5. Det är dom som är bäst på att slå klackarna i taket. Pappan heter Hejsan och är världsbäst på att spela munspel och stava ord baklänges. Mammans heter Svejsan. Hon kan dansa smygartango och Habaneran och klappa med två hårda brödbitar som låter som kastanjetter. Hon står alltid på ett bord när hon gör det.

Därför finns det dom som tror att dansen heter Hoppnerari i stället, men det är fel. Deras barn heter Rajtan och Tajtan. Rajtan är en pojke som går i skolan och försöker få klassen att skratta ihjäl sig hela dagarna. Tajtan är bara en liten flickbaby än. Men hon kan spela på läppen i alla fall.

En gång skulle det bli klassfest i den skolan där barnen till Ljöliga familjerna går. Då tog Rajtan med sig Tajtan till klassfesten. Alla skulle klä ut sig och ta med sig en läsk och två bullar och tre kakor. Fröken skulle bjuda på varmkorv, och vem som helst fick hitta på överraskningar. Då hittade Rajtan på två. Den ena var hans lillasyster som han hade klätt ut till hund. Och den andra var tre papperskassar fulla med popkorn. Dom hade hans mamma poppat. Alla i hela klassen fick ta mössan full med popkorn. Om någon försökte knycka till sig litet extra stod Rajtan bredvid och sa:

– Varning för hunden! Han bits! Skäll nån gång då Tajtan!

– Miaooo! sa Tajtan för hon var ju så liten.

Fröken hade tagit med sig grammofon och högtalare. Det var meningen att man skulle dansa med varandra också. Först var det ingen som ville, för det var viktigare att äta

upp bullarna och dricka läsk! Men när varmkorven var slut och alla hade fått sina popcorn sa fröken:

– Nu ska vi väl ta en svängom i alla fall! Flickorna får också bjuda upp, inte bara pojkarna!

Det blev en väldig kapplöpning om vem som skulle hinna säga "Får jag lov" först och få sin vilja fram. När alla hade börjat stussa och knuffas och jazza och stassa var det bara fröken kvar i ett hörn. Rajtan hade bjudit upp sin hund, för det var ingen som ville dansa med babybarn. Rajtan måste skaka omkring med henne på armen. Men då fick han se lilla ensam fröken som bara stod där och inte heller fick vara med.

– Varför bjuder inte fröken upp då som är flicka? sa Rajtan och stångade sig fram till henne.

– För jag är så blyg, sa fröken.

– Häng med här! sa Rajtan då.

Och så fick fröken också vara med på ett hörn och dansa triangeldans med Rajtan och Tajtan. Nu var det full fart på det hela. Ibland blev det slagsmål om vilken skiva som var bäst. Men det var bara små hyfsade slagsmål i all vänlighet. Bara två skivor gick sönder. Rajtan dansade med varenda flicka och tre gånger med fröken. Och på slutet släckte dom ljuset och lekte Mörder. Alla tyckte att det var

den bästa klassfest dom hade haft, fast det var första gången och allting. Ingen ville gå hem.

– Tråkigt nog kan vi inte hålla på hela natten, för nu vill vaktmästaren stänga och gå och lägga sig, sa fröken till sist.

När alla hade kommit ner på gården i mörkret ville Rajtan göra en överraskning till. Han gömde sig i källaren med Tajtan och några till för att smyga på fröken när hon gick hem. Dom skulle bara följa efter henne tills hon blev dödsrädd, sen skulle dom genast hoppa fram och tala om vilka dom var och följa henne ända hem så hon inte behövde gå ensam . . .

Det var Maja och Kaja och Nenne och Svänta som var med. Och han som heter Finisse Läggav. De ställde sig längst in i en skrubbe och kikade ut genom ett smalt fönster som satt högt upp. Plötsligen slocknade ljuset. Det var vaktmästaren som släckte alla ljus i hela skolan på en gång och gick ut och stängde porten. Han skyndade sig hem. Och så kom fröken.

– Vänta litet, sa Svänta. Låt henne hinna före!

– Ja, men nu sticker vi, sa Rajtan. Och sprang till källardörren. Då var utgången låst!

Rajtan ruskade så mycket han orkade i handtaget. Men vaktmästaren hade stängt allting ordentligt.

– Fröken! Fröken! ropade allihop.

Men fröken hade redan fått för långt försprång. Hon hörde ingenting. Nu var de inlåsta i källaren! Och mörkt var det också. Somliga tänkte börja gråta med detsamma. Men Rajtan sa att alla skulle ta varandra i händerna, så han kunde leda långdansen tillbaka till källargluggen.

– Ingen kan veta vart vi har tagit vägen, sa Nenne. Dom hittar oss aldrig. Vi kommer att försmäktas här!

– Inte så länge jag lever och har hälsan, sa Rajtan bara.

Han trevade runt i skrubben under källarfönstret. Vad hade det egentligen funnits för saker därinne medan ljuset var tänt? Något som kunde användas?

– Vår Gud är oss en väldig borg . . ., började Nenne sjunga.

– Sluta. Det tjänar ingenting till, viskade Finisse Läggav.

Men Rajtan han letade tills han hittade cykeln i hörnet. Så kände han efter om den hade någon lykta. Det hade den. Det var bara att lyfta upp bakhjulet och trampa ett tag på tramporna. Nu gick det upp ett stort ljus i mörkret! Cykellampan brann!

– Vi måste signalera med cykelljuset tills dom ser oss! bestämde Rajtan. Maja och Kaja fick lyfta upp bakhjulet en på var sida och Rajtan vevade.

– Rikta in lampan på huset tvärs över gån, tyckte Rajtan till Nenne.

Dom lyste rakt in till en tant som just kom ut i sitt kök.

Men vad brydde hon sig om att det lyste i en källarglugg.

– Du viftar med mössan framför lampan så det blir ljussignaler av det, sa Rajtan till Svänta.

Svänta kom sig inte för. Nu vände tanten ryggen till.

– Ge upp. Det hjälper inte! sa Finisse Läggav.

Men Rajtan fortsatte att veva. Det lyste och lyste.

Hon vände sig igen därborta i köket och lyfte handen för ögonen.

– Hon ser oss! Hon ser ljuset! skrek Maja.

Men tanten tog bort handen och drog ner rullgardinen, för att slippa bli bländad.

– Vi är förlorade! sa Finisse Läggav.

Men Rajtan fortsatte att veva.

Nu kom en farbror förbi. Han gick så nära så cykelljuset lyste upp till knäna på honom.

Rajtan vevade fortfarande. Svänta viftade med mössan ett tag. Då stannade farbrorn. Han tog upp en näsduk och blankade skorna i lampljuset. Sedan gick han igen.

– Lägg av. Det går aldrig! sa Finisse.

Men Rajtan fortsatte att veva. Först kom det inte en

människa, och sen kom det ingen alls och sen kom ingenting. Rajtan vevade fortfarande. Sedan kom en mamma och en liten flicka långt borta. Flickan stretade och ville stanna. Hon pekade på ljuset. Men mamman vände sig inte en gång.

– Du ser väl att det är hopplöst, skrek Finisse. Låt det slockna, vi kan lika gärna dö.

Men Rajtan fortsatte att veva.

– Jag håller igång så länge jag vill för dig! sa Rajtan. Här ska inte dösa här ska vevas!

Och dom vevade och lyfte och viftade mössa och ljuset bara sken.

Finisse satte sig mot väggen och stödde huvudet i händerna. Han orkade inte bry sig om något längre. Bara stöna. Då kom Tajtan krypande och spelade på läppen åt honom. Hon var så liten så hon trodde att alltihop var trevligt och roligt. Mitt i kolmörkret. Men Rajtan fortsatte att veva.

Nu kom ett par damben med frökens skor på. Dom gick förbi. Svänta viftade ett par tag efteråt. Dom kom tillbaks igen. Det var inte bara frökens skor. Det var hela fröken. Det syntes tydligt när hon la sig ner på alla fyra och sa:

– Vad i alla mina dagars dagar gör ni i källaren?! Var-

för har ni inte gått hem och lagt er?!

I alla fall såg det ut som om hon sa det. Hon hoppade upp och försvann hon också. Men ingen dörr öppnade sig.

– Ser du det då! sa Finisse. Att allt är förgäves!

– Hon kan väl få hämta nyckeln åtminstone, sa Rajtan och vevade för säkerhets skull.

Då satte fröken nyckeln i låset. Hon hade gått tillbaka igen för att se om hon hade tappat vanten på skolgården. Så fort hon fick se ljusglimtarna, hade hon vetat att det var något konstigt med ljuset i den folktomma skolan.

– Nu ska jag veva så fröken hittar vanten! tyckte Rajtan.

Men då började Tajtan skrika, för nu ville hon veva. Hon skrek så det hördes över hela skolgården.

– Läggav vill visst att man bara ska sitta där man sitter till man möglar, sa Kaja till Maja på hemvägen. Tacka vet jag Hålligång!

– Ja, det tycker jag med, sa Maja Jajamensson.

Familjen Laggav

I nummer 6 på Rad-i-radhusgatan bor familjen Laggav. När man har varit tillsammans med familjen Hålligång, då är det skönt att gå tvärs över gatan och hamna hos dom i stället. Familjen Laggav är nämligen sådan att den vill sluta långt innan den har börjat. Dom vill inte hålla på med någonting. Så fort dom tänker på något att göra tröttnar dom på förhand.

När pappa Finito kommer hem alldeles slut om kvällarna och får se att någon håller på med middagsmaten blir han ändå mera slut.

– Lägg av! säger han. Jag vill inte ha nån mat!

Då blir mamma Malorum ledsen, om det är hon som håller på med grytorna. Pappa Finito försöker trösta henne litet och klappa henne på ryggen.

– Lägg av! säger mamma Malorum då. Hon orkar inte med några gulligheter och trams.

Deras flicka heter alltså Flopsie. Hon brukar sitta och hänga över sina läxböcker hela kvällarna. Men hon läser inte i dom. För hon kan inte börja – och eftersom hon inte har börjat, så kan hon inte sluta heller. Hon sitter hela natten. Det är verkligen jobbigt. Mamman och pappan brukar titta till henne ibland och säga: "Lägg av nu!" så vänligt dom kan. Men det hjälper inte.

– Lägg av med att tjata i stället, säger Flopsie där hon sitter. Jag måste ju plugga!

Kanske Manjana Nannanda ringer till Flopsie och frågar om hon ska komma över nån dag och titta på deras TV. I morgon till exempel. Då ska det bli stort familjeprogram och Rajtan och Tajtan ska synas i rutan. Dom är ju med överallt. Det måste vi se!

– Ä lägg av, säger Flopsie.

Och så ringer hon av själv.

Flopsie har en bror också. Det är han som heter Finisse. Man behöver bara titta på honom så säger han: Lägg av!

Det är nästan kusligt. Att leva på det viset är inte lätt! Försök själv får du se! Att sluta med allting på en gång och inte göra något annat heller. Familjen Läggav tycker också det är svårt. Ibland vill dom nästan sluta leva. Men det går ju inte heller eftersom dom inte har börjat.

– Nej, det kan ni inte göra! säger Nejvor Ingalunda och hennes familj.

Det är ganska många av dom Löjliga familjerna som vill hjälpa familjen Läggav. Dom tittar in och stöter på och håller igång så mycket dom kan, både Hasta Påstubben och Straxel och Hejsan och Rajtan och Tajtan och Jada och Vips.

– Om dom kunde sluta ändå, säger mamma Malorum till pappa Finito och Flopsie till Finisse. Om man kunde få vara ifred!

Men en dag hände det något spännande i familjen Läggav! Finisse började hicka! Hickan började alldeles av sig själv, han behövde inte göra någonting. Och den fortsatte självmant också. Det var hickningen som hickade. Finisse

behövde bara höra på och gå omkring med hickningen. Han behövde inte gå heller om han inte ville. Hickningen gjorde som Finisse gjorde. Och nu gällde det att sluta.

– Stopp! sa Finisse till hickningen.

– Sluta! sa Flopsie och pappan och mamman. Hicka inte! Lägg av! Håll inte på så där! Inte en gång till! Schas, dumma hickning! Buh! Nu får det vara nog!

Men det hjälpte inte. Somliga människor tror att hickningar tar slut om man skräms riktigt ordentligt. Pappa Finito släckte lampan i hallen och försökte överfalla Finisse när han skulle gå på wc. Pappan hade tagit en gammal regnrock över huvudet och morrade som en blodhund. Finisse blev jätterädd, men det blev inte hickningen.

Andra människor påstår att den som hickar inte kan hicka, om man säger att han måste hicka.

– Hicka en gång till så ska du få en krona! sa mamma Malorum.

– Hick! sa hickningen i halsen på Finisse.

Mamman försökte den ena gången efter den andra och Finisse fick flera och flera enkronor ända tills Flopsie sa:

– Lägg av! Det hjälper inte!

Hon hade hört att om man stod på alla fyra och försökte dricka ett glas vatten uppochner från andra sidan kanten,

skulle hickan försvinna. Finisse fick försöka, men han bara blötte ner sig. Han kunde inte förstå vilken kant som var andra kanten, och rätt som det var fick han vatten i vrångstrupen. Han höll nästan på att drunkna hemma på köksgolvet. Pappa och mamma måste dunka honom i ryggen. Inte hjälpte det mot hickan heller. Det första Finisse sa när han kunde tala igen var "hick!"

Det var nästan underbart. Äntligen hade familjen Läggav något alldeles eget att hålla på med.

Finisse kom till och med för sent till skolan första dagen. Han kom med stora steg. Snart skulle alla få höra hans fantastiska hicka! Flopsie följde med honom för att se hur det skulle sluta.

Men kan man tänka sig! Hela skolgården var så full av ungar och bråk att hickningen inte ens hördes. Det var nämligen rast och varenda en av Löjlige familjernas ungar höll på att reta Nenne Ingalunda. De retade honom för att han hade öronskydd med skinn på.

– Bä-bä vita lamm har du öronskydd! skrek Rajtan Hålligång.

– Nenne är en fårskalle! skrek Straxel Påstubben.

– Ja! Ja! Ska vi klappa lilla fåret! tyckte Jalle och Janne Jajamensson.

– Jag kan rycka av hans gamla skydd! skrek Vips Påstubben.

– Ja! Gör det! Gör det! skrek Maja och Kaja.

– Nej, låt bli! sa Näppeligen. Men det var det ingen som brydde sig om.

Nenne visste inte vad han skulle göra. Han bara stod där i mitten och höll i sina öronskydd. Han blundade också, för han ville inte se alla dom andra ungarna, när dom rusade fram och gjorde löjligen grimaser. Dom såg så otäcka ut, så man kunde bli rädd. Nenne var rädd också.

Vips knuffade honom först. När hon skulle rycka av öronskydden. Sedan blev han knuffad av Maja och Kaja och Jalle och Janne, som ville låtsas klappa fåret och larva sig.

– Buss på bara! skrek Rajtan Hålligång. Nu kommer hunden och biter fåret!

– Vovovovvvov! härmade Straxel.

Nenne trodde det var en riktig hund. Han började gråta.

Men då skulle ni ha hört på Flopsie och Finisse, som aldrig vill vara med på något kymigt.

– Lägg av era luspudlar! skrek Finisse så det jommade. Ser ni inte att han blir rädd! Akta så jag inte tar er i nackskinnet!

– Sluta ögonaböj! skrek Flopsie. Är ni inte kloka! Tror ni

ni är roliga va?! Blä på er själva!

Dom andra vände sig om.

– Han får väl ha vilka öronskydd han vill för er! Tyst!
Slut! skrek Finisse.

– Kan han hjälpa att han har ont i öronen va! Pappskallar! Hur dum får man va, tror ni?! Nu räcker det! skrek Flopsie.

Då slutade Straxel och Vips meddetsamma.

– Vad sa ni sa ni? försökte Rajtan. Sticker ni upp, va?!

– Lägg av! sa Flopsie och Finisse bara.

Då var det Rajtan Hålligång som tänkte om.

– Ska vi va bussiga då? sa han.

– Jaaaaaa! sa Jalle och Janne och Maja och Kaja.

Och nu blev det en tyst sekund på skolgården, innan någon hann hitta på vad som skulle bli av i stället.

Då hickade Finisse.

– Hick! sa det.

Varenda unge kunde höra hans fantastiska hicka! Den nästan ekade. Den var så fin och pricken över i att alla måste skratta. Och sedan fick Finisse hicka för dem hela rasten. Alla försökte kurerat honom men ingen kunde.

– Hick! lät det bara.

Finisse var klassens hick-maskot hela dagen. Alla lektio-

ner blev roligare när Finisse hickade åt allt vad fröken sa. På sista timmen fick Flopsie ett tuggummi av Vips, bara för att hon var syster till Finisse.

Det var ingen som tänkte på Nennes öronskydd längre. Utom Nenne. Men Nenne och Näppeligen sa till varandra:

– Dom där Hålligång kan gå och dra nåt gammalt över sig! Tacka vet vi familjen Laggav!

Hälligång och Laggav skopar opp en skatt

Vi går fortfarande omkring och tittar vid Rad-i-radhusgatan, du och jag. Cirkustältet står som det ska nu. Och tigrarna är i sina burar. När vi blir hungriga köper vi var sin varm korv av korvgubben i korvkiosken. Sedan går vi tillbaka till cirkustältet för att se, om det händer något mera där. Men det gör det inte. Då tittar vi i stället på gubbarna som håller på att gräva upp gatan. Dom har grävt ett djupt bra hål, ända ner till telefonkablarna som måste lagas. Det är nämligen någon som har pratat sönder dom. En grävskopa är med och gör mesta arbetet. Att ordna felet går på

fem minuter. Det är klart på ett litet kick. Och så är det bara att fylla igen hålet.

Nu låtsar vi att Hejsan Hålligång går förbi. Han ska gå till ungdomsgården, för han är föreståndare där. Det är han som öppnar när det ska öppnas och han som ser till att det finns något att göra för alla ungdomar som kommer dit. Pappa Hålligång bär Tajtan på axlarna. Hon måste följa med till ungdomsgården, för hon är för liten att vara ensam hemma. Mamma Hålligång är reseledare, hon är bortrest. Tajtan har sin tröstoffilt med sig, för den kan hon inte vara utan en sekund. Just nu går dom förbi. Vi tittar inte så mycket på dom, du och jag, för vi vill hellre se på grävskopan. Den ska snart sätta igång. Men vad nu då? Vad är det för en filt som kommer nerdansande i hålet i gatan? En ganska smutsig filtstackare med skära kanter. Vad ska den där att göra?

Jag vet inte vems det är. Vet du? Vi vänder oss om för att se vem som har slängt dit den, men det är ingen där. Pappa Hålligång och Tajtan är redan förbi. Näppeligen hoppar hopprep i närheten.

- Ska filten ligga där? säger vi.
- Nää, säger hon.
- Ska du inte ta opp den då? tycker vi.

– Nää, säger Näppeligen.

Då får vi syn på pappa Läggav på andra sidan gatan. Han är polis och går omkring och vankar med händerna på ryggen. Nu tittar han också ner i gropen.

– Sluta med att slänga ner trasor i gropen, säger han.

– Det är inte vi som har haft ner filten, säger vi. Det är nån som har tappat den. Vi ska be att få polisanmäla filten. Den måste upphittas!

– Ä lägg av! säger Finito Läggav och går igen. Han är van vid att folk försöker retas med poliser och han vill inte låta reta sig. Då tänker du och jag ta upp filten själva. Vi kommer på det nästan på samma gång. Det ser farligt ut att gå ner i gropen, för grävskopan står och dinglar alldeles över och grävmaskinisten sitter däroppe och håller i sina spakar. Man vet aldrig när han tänker rycka i dom. Grävskopan kan ju komma ner och ta en, om man inte aktar sig. Men vi skulle ha stoppat maskinisten och hoppat ner efter filten om vi bara hade hunnit. Då --- glufs! --- tar grävskopan sig en munfull av sandochsten-högen bredvid sig och --- goffoff! Rattabonk! --- där spottar den ut hela glufset över filten i gropen.

Långt borta hörs ett tjut. När vi tittar dit ser vi att det är Tajtan som skriker. Hon sitter på sin pappas axlar och tittar

åt vårt håll och fäktar med armarna. Nu försvinner skriket om hörnet. Det är förstås Tajtans filt! Tajtans viktigaste filt som hon inte kan vara utan en sekund! Hennes käraste skatt!

Gluffs! Goffoff! Rattabonk! — — Gluffs! Goffoff! Rattabonk! säger grävskopan och glufsar.

Du pekar ner i gropen och jag viftar åt grävmaskinisten att han ska stanna skopan, men han förstår ingenting. Då sticker vi efter Tajtan och hennes pappa. Vi hör på Tajtans skrik vart dom har tagit vägen.

Pappa Hålligång har hunnit ända bort till ungdomsgården nu. Han står och låser upp. En massa pojkar och flickor, som har tänkt spela pingpong, lyssna på skivor och hålla på med saker och ting, forsar in i ungdomsgården när han öppnar. Själv står han kvar och talar med polisen medan Tajtan tjuter.

— Hur sa? säger Hejsan Hålligång.

— Jo, jag sa "lägg av!" till Tajtan. Hon skriker ju så man inte hör vad man tänker! säger Finito Läggev.

— Jag hör inte, säger Hejsan. Ungen ylar ju så man inte hör ett ord.

— Lagg av! säger polisen igen.

Men Tajtan lägger minsann inte av. Hon håller igång det

värsta hon kan. Tårarna riktigt stänker omkring henne. Man förstår att hon inte gråter för skojs skull. Här är det allvar. Bara småbarn, som har tappat sin enda tröstfilt i en grop långt borta, kan gråta på det viset. Pappa Hålligång tar med henne in i ungdomsgården och stänger dörren för att alla ska slippa höra henne. Han förstår ännu inte vad det gäller. Men nu har vi hunnit fram. Vi går också in i ungdomsgården.

Det är ganska mycket ungar därinne. Dom bryr sig inte om ifall Tajtan skriker, för det hörs inte så mycket när grammfonen är på. Det är bara att skruva på litet högre. Då låter Tajtan som en mycket liten refrängsångerska när det blir trumsolo.

Vi letar efter farbror Hålligång.

Han har satt ifrån sig Tajtan på golvet vid grammfonen, för att gå och leta efter något att trösta Tajtan med. Han är inte i pingpongrummet och inte i rummet med utklädnings sakerna och inte i köket med läskflaskorna. Vi springer upp på vinden och ner i källaren. Där nere hittar vi pappa Hålligång bakom en massa trälådor och pappkartonger och saker.

– Jag kommer strax, säger han. Jag ska bara hitta en grej först! Vi väntar och väntar, för vi vill ju berätta om

filten. Till slut blir vi trötta på att vänta och börjar hjälpa till att leta, för att det ska gå fortare.

– Vad är det vi söker egentligen? säger vi efter en stund.

– Jag måste hitta en tröstoffil, säger pappa Hålligång. För min lilla unge kan inte leva utan den. Hon gråter sig fördärvad om den inte kommer fram. Jag fattar inte var vi kan ha gjort av den! Den finns ju inte i hela huset!

– Nä, den ligger under gatan! säger vi och talar om hur allt har gått till.

Pappa Hålligång blir nästan blek. Vi rusar iväg till Radi-radhusgatan allihop. Det är hemskt så mycket grävskopor hinner göra på en liten stund. Hela hålet är igenfyllt för länge sedan, någon har manglat på jorden med en ångvält och ställt ut bockar omkring. I morgon ska det bli asfalt ovanpå. Men inte förr, för nu är det slut på arbetsdagen. Grävmaskinisten har hunnit gå hem och alla andra också.

– För sent! säger vi. Håhåjaja!

– Är ni alldeles bombsäkra på att filten ligger härnere? frågar Hejsan.

Det är vi ju. Pappa Hålligång går långsamt tillbaka till ungdomsgården. Tajtan har inte slutat skrika. Hon sparkar med benen mot golvet och dunkar huvudet mot grammo-fonskåpet. Omväxlande.

– Jag måste få tag i filten igen! säger pappa Hålligång och lyfter upp henne. Annars gråter hon ihjäl sig!

– Vad är det om? frågar pojkarna och flickorna på ungdomsgården.

Vi måste berätta om igen.

– Klart att Tajtan ska ha tillbaka filten! säger en.

– Det vet man väl hur viktigt det är med tröstfiltar! säger en annan. Min lillabrorsa har också en.

– Det har Linus också! säger en tredje.

– Om det hade varit en vanlig filt, så kunde den ha fått ligga där den ligger, säger Hejsan. Vi kunde ha köpt en ny eller varit utan. Men Tajtans tröstfilt är den enda verkligt underbara, hemtama, insussade, omistliga filt som Tajtan vet och ingen annan duger. Jag får gräva upp den igen!

– Vi hjälper till! ropar du och jag och alla.

Och så tar vi med oss läsk och ett par spadar och går tillbaka till Rad-i-radhusgatan allihop. Några ungar springer hem till sig efter hinkar och spadar och skedar att gräva med. Jag gräver med händerna och du hittar en plåtburk, som går att använda. Tajtan får sitta på kanten och skrika. Det blir ett väldigt grävande. Läsken tar slut och några måste gå hem och äta middag. Men dom kommer tillbaka igen efteråt. En leksaksspade går av på mitten. Jag börjar

få ont i fingrarna och pappa Hålligång är alldeles svettig. Men det är långt kvar till filten. Vi har bara skummat av den manglade jorden ovanpå än och gjort ett halvstort hål i mitten. Vi tror att filten ligger i mitten.

– Eller kanske litet mera hitåt, säger du.

– Nej nästan mera ditåt i stället, säger jag.

Vi jobbar så mycket vi orkar allihop.

– Hålligång, säger pappa Hejsan då och då.

Sedan får han en idé när farbror Fixare går förbi. Det är nämligen en som kan ordna allt.

– Kan inte du köra grävskopan åt oss, så vi får upp gropen nån gång? frågar han.

Jo, det kan herr Fixare. Han klättrar upp i grävskopan och fixar litet med dörren tills han kommer in. Sedan sätter han sig vid spakarna och prövar litet.

– Se upp där nere, nu börjar jag! ropar han.

Då springer alla upp och ställer sig vid sidorna.

– Rafs, Sniffs! säger grävskopan först. Gluffs! Goffoff!
Rattabonk!

Nu arbetar den som förut. Med stora hugg och hela munnen full. Plötsligt är det någon som ställer sig mitt i gropen och viftar med armarna.

– Lägg av! ropar polisen. Det här är ingen lekplats! Vem

har lovat er att gräva upp gatan igen! Sluta skrika unge!
Och ni där oppe i grävskopan! Ni är ingen maskinist! Stäng
av och kom ner, annars måste jag ta i med hårdhandskarna!
Det är inte er grävskopa!

– Hålligång! skriker pappa Hejsan.

– Lägg av! ryter polisen.

Hur ska det nu bli? Det är nog bäst att du och jag, som
vet hur saken ligger till, talar ett ord med polisen. Vi går
fram och rycker honom i armen.

– Det gäller tröstfilten, säger vi. Den där som ligger nere
i gropen. Den som blev övergrävd. Som skulle ha upphit-
tats! Vi sa ju att vi ville polisanmäla den! Hör så ledsen
Tajtan är! Det var hon som tappade den!

– Hon kommer inte att kunna sova en blund, om hon inte
får tillbaka sin filt. Det vet jag sen gammalt, säger Hejsan.
Den är hennes enda skatt!

Nu är det pappa Läggav som bleknar.

– Gäller det en tröstoffilt! säger han. Du store tid! En sån
hade vår Flopsie också. Och Finisse har en trösttröja. Milda
makter! Det var en annan sak. En tröstoffilt är en tröstoffilt är
en tröstoffilt! Såna kan man inte bara låta ligga. Jag ser ingen
annan råd än att jag måste införa undantagstillstånd.

– Vad är det? säger vi. Får vi gräva då?

– Ja, om han däruppe vet hur man ska sköta såna här maskiner bara, säger polisen.

Det gör han ju. Det vet man.

– Sluta opp med att stå här och stirra, säger polisen. Vad är ni för ena skattsökare! Nu får ni lägga av med att lata er!

– Sätt igång menar han, säger pappa Hejsan. Och så håller vi igång igen då!

Gluffs! Gloffoff! Rattabonk! säger grävskopan.

Pappa Läggav går hem till polisstationen för att titta efter i sina papper om det står någon särskild paragraf om tröstfiltar. Det måste det ju göra. Även om han inte kan komma ihåg någon just för tillfället.

Han möter fru Läggav i första gathörnet.

– Stopp nu! Ska du låta dom hålla sånt där oväsen därborta! säger hon.

– Lägg av, säger herr Läggav. Det är jag som är polisen! Det är jag som bestämmer när det ska sägas ifrån.

Malorum Läggav blir så häpen så hon vet inte vad hon ska säga.

Sedan möter polisen alla möjliga människor på vägen till polisstationen. Först kommer en arg herre som tycker att polisen ska säga åt den där ungen som skriker. Att det är

förbjudet att vara så där förtvivlad.

– Lägg av, säger polisen då. Det här förstår ni inte. Det blir strax bra!

Sedan kommer en arg dam och vill att grävskopan ska sluta skramla. Hon säger att det är polisens skyldighet att beivra allt skrammel och alla rattabonk. Hon kan när som helst få huvudvärk.

– Lägg av, säger polisen igen. Grävskopan måste ha sin gång. Annars blir det aldrig färdigt.

Han möter Finisse också. Honom skickar han till farbror Hålligång för att säga att de ska sluta gräva varje gång de ser farbror Läggav vinka med båda armarna. Finisse kilar iväg. Pappa Hålligång skickar Straxel tillbaka för att säga att de tänker sätta igång igen så fort Hålligång vevar runt-runt med ena handen.

Nu står polisen däruppe vid hörnet och passar. Varje gång han ser en grinig människa eller någon, som inte ska få veta att dom har lånat grävskopan olovandes, vinkar han med båda armarna. När faran är över, vevar pappa Hålligång runt-runt med handen åt grävskopan igen. Och så håller dom på. Äntligen syns en snibb av filten. I samma ögonblick slutar Tajtan att skrika. Grävskopan stannar och vi rusar ner i gopen efter filten. Vi skakar den emellan oss

och bär den upp till Tajtan. Hon blir så glad så hon hänger den över huvudet med detsamma och slår armarna om den och suckar inne i filten och vaggar fram och tillbaka.

– Nu är det bäst vi städar efter oss också, säger pappa Hålligång. Grävskopan får lägga tillbaks alla sandochstenhögar. Äntligen kan alla gå tillbaka till ungdomsgården och titta på när Tajtan går till kojs på två hopskjutna stolar. Hon bryr sig inte ett dugg om att grammofonen skrålar, när hon har sin egen tröstfilt.

– Läggav är alla tiders! säger pappa Hålligång. Utan honom hade vi allt blivit haffade!

Och pappa polisen är lika nöjd där han går och vankar med händerna på ryggen.

– Hålligång är en bra karl, tänker han. Vart skulle det ta vägen med alla ungar och tröstfilar om det inte fanns folk som han!

Familjen Påhitt

Som du har märkt är Rad-i-radhusgatan en återvändsgränd. Den har hus på båda sidor, men längst bort på tvären står det två hus till med ett litet hus mittemellan. Det går inte att komma ut åt det hållet. Det är i husen på tvären som familjen Påhitt och familjen Fixare bor. De har samma sorts hus som alla andra på gatan, men man kan

ändå se vilken familj som bor i vilket. Familjen Påhitt i nr 7 har nämligen skrivit kors och tvärs över sina fönsterrutor med filtpennor och läppstift från insidan, så man nästan inte kan titta in. Familjen Fixare i nr 8 har nymålad dörr och fyra TV-antennor på sitt tak. Eftersom gatan är hel igen och asfaltmaskinen har gjort sitt, har vi tid att stanna på trottoaren och se efter vad familjen Påhitt har skrivit. Det är bara Påhitts och Fixares kvar nu, sedan känner vi alla familjer på hela gatan.

Kan du se vad det står på köksfönstret? Jo: Köttbullar med studs! Tuggummi i smeten? Måste vulkaniseras?

Det är nog pappan i familjen som har skrivit det medan han höll på att göra köttbullar. Han heter Iderik Påhitt och är uppfinnare. Han uppfinner vad som helst när som helst. Till exempel köttbullar med studs i! Sådana köttbullar måste vara bättre än vanliga köttbullar! Man slipper skaka på stekpannan för att få dom bruna på alla sidor. Köttbullar med studs i kan studsas omkring själva, bara man kastar i dom riktigt hårt från början. Det är inte säkert att studsbullar är lika goda som vanliga. Man vet ju inte om det passar med tuggummi i köttbullar. Och man vet inte hur hårda studsbullar måste bli om man ska vulkanisera dom först. (Vulkanisera, det är någonting man gör med

gamla bildäck, när man vill att dom ska bli riktigt gummiaktiga igen.)

Men Iderik Påhitt har aldrig gjort några studsande köttbullar, han har bara hittat på dom.

På ett annat fönster står det så här med läppstift: Glasögon som kommer när man visslar.

Det är nog mamma Påhitt som har skrivit det. Hon är också uppfinnare. Och heter Heureka i förnamn. Det är ett gammalt fint namn som betyder: "Jag har kommit på det!" Heureka har kommit på det här med dresserade glasögon. Man slösar ju så mycket tid på att gå och undra vart glasögonen har tagit vägen, när man ska till att göra något. Men har man då ett par glasögon som kommer när man visslar, behöver man inte oroa sig. Man bara står där man står och visslar till. Vips kommer glasögonen flygande från något annat rum och landar i ens utsträckta hand. Heureka har ritat på fönstret hur glasögonen måste se ut för att kunna flyga och höra visslingar. Det är ett par jättelika glasögon med öron på skalmarna. Öronen får vara vingar på samma gång, för det är en sorts flygöron. Det är klart att det kommer att se litet fånigt ut, när man har glasögonen på sig. Man får två öron på var sida, sina egna öron och flygöronen, men det kan inte hjälpas. Värre är att start-

motorn till glasögonen blir så stor och tung att man inte orkar ha den på näsan, när dom kommer fram. Man måste ha ett nässtöd också som hör till. Och det blir dyrt. Men det gör detsamma! För Heureka tänker inte låta göra några flygande glasögon. Hon ville bara hitta på dom.

Det står något annat också på samma fönster. Med filt-penna. "Prata i mössan" står det. Det har Ideva hittat på. Hon är Ideriks och Heurekas dotter. Ideva själv sitter innanför fönstret och håller på att prova ut sin uppfinning. Nu sätter hon sin mössa framför munnen och läser högt ur läxboken för mössan. Bredvid henne dyker hennes lillebror upp. Han kallas för Lill-Snille rätt och slätt.

– Vad håller du på med? säger Lill-Snille.

Ideva faller ihop mössan och håller den bakom ryggen medan hon förklarar:

– Jag har hittat på ett sätt att prata in läxan i mössan. I kväll när jag ska lägga mig sätter jag på mig mössan och låter den prata läxor med mig hela natten. Om jag inte kan nånting ändå i morgon bitti, så tar jag på mig mössan och har den i skolan också. Så fort fröken frågar något drar jag ner mössan om öronen och hör vad den säger innan jag svarar. Bra idé, va?

– Jag vet en bättre, säger Lill-Snille. Att jag tar av dej

mössan medan du sover och sätter den på mej i stället! Då blir det jag som kan läxan!

– Vad ska du med mina läxor? säger Ideva.

– Jag kan hoppa över en klass och gå i samma som du, säger Lill-Snille.

Men så blir det inte, för det finns inga mössor som det verkligen går att prata in läxor i än. Ideva har bara tänkt ut hur dom skulle vara. Om dom fanns.

Så är det alltid med familjen Påhitt. Dom har inte tid att använda sina fina uppfinningar, för dom hittar bara på nya och nya hela tiden. Ibland hittar dom på saker, som är så dumma så änglarna gråter och ibland hittar dom på något, som är så bra så man inte kan tro att det är sant. Det är litet olika. Dom skriver upp sina idéer på papperslappar eller i sina fickböcker eller på kanten av en tidning. När det inte finns något annat papper inom räckhåll, händer det att någon kommer på idén att skriva på tapeten.

– Nästa gång vi sätter in nya tapeter ska vi ta tvärrandiga, så det går bättre att skriva rakt, säger Heureka.

Men väggarna är inte riktigt fullklottrade än. Bara nästan. Och en och annan uppfinning är skriven på fönster-rutan.

Pappa och mamma Påhitt är inte hemma i dag. Dom har

tittat in till familjen Nannanda på hemvägen. Där sitter dom nu och berättar för Dröjvind och Frida om en gungstuga som dom håller på att uppfinna. En jättelik gungstuga där alla på hela Rad-i-radhusgatan får rum.

– Om alla bor i en enda stor gungstuga tillsammans, behöver man inte köpa så mycket gungstolar, säger Iderik. Det är bara dumt att gunga var för sig! Det blir billigare med gungstuga.

– Men om man inte tycker om att gunga då? frågar Frida Evelina.

– Då får man omskola sig, säger Iderik.

– Vänta, nu fick jag en stående idé, säger Heureka. Jag vet hur gungstugan ska se ut inuti! Man kan ha små staket på golvet, så man slipper vingla omkring när det gungar. Golvet ser ut som ett fortuna-spel! Man ilar från den ena hagen till den andra som en liten lyckokula . . .

– Men om man inte vill ha staket omkring sig? undrar Dröjvind.

– Vi kan skriva siffror i hagarna, säger Heureka. Om man kilar in i en hage med stora siffror i kan man få hög poäng. Det blir väl roligt? Ska vi inte bygga en gungstuga?

Vad säger Frida och Dröjvind då? Ja, det säger dom!

– En annan dag! För det är ett program på TV som vi

vill se nu snart, säger dom.

Och därför blir det ingenting av med det hela. Inte för att det gör något den här gången. Iderik och Heureka är inte det minsta ledsna. Dom bara hittar på något annat i stället. Något mycket bättre. Så man slipper ha hela golvet fullt med staket.

Men under tiden händer det konstiga saker hos Ideva och Lill-Snille, som är ensamma hemma i Rad-i-radhusgatan 7. Det började när Ideva skulle sätta punkt för ett bra påhitt, som hon just hade skrivit upp på väggen mellan telefonen och lampknappen. Hon tryckte till det värsta hon kunde. Plipp, lät det när pennudden gick rakt igenom tapeten, så det blev ett hål. Pschschschs, lät det sedan när vattnet började forsa ut ur hålet på vattenröret där innanför tapeten. Ideva hade tryckt hål i röret också! Det blev en riktigt stark och fin stråle! Den stod ut från väggen och plaskade ner i pappas hemmasko.

– Vad kul, sa Ideva. Låt skon stå kvar, den kan bli en badbassäng åt fåglarna. Vi kan sätta ut den på balkongen sedan!

– Stäng dörren, sa Lill-Snille. Så kan vi ha akvarium härinne när rummet blir fullt. Vi kan vara fiskarna och stå vid fönstret och bubbla som guldfiskarna gör.

Ideva och Lill-Snille tittade på vattensprutet. Ideva undrade om man skulle ringa till brandkåren efter hjälp. Men det tyckte Lill-Snille var dumt. Han trodde att brandkåren bara skulle komma och spruta mera vatten. Han visste inte att brandkåren kan suga upp vatten också med sina slangar om man pumpar baklänges.

Ideva sprang till skafferiet efter äpplen och en honungsburk som hon skulle ha, medan hon satt på byrån och tänkte ut vad som kunde göras. Lill-Snille sprang till torrskåpet och tog med sig en burk skorpor och ett makaronipaket. Han tänkte sitta i fönsterkarmen och tänka ut en räddning han också. Nu var det blött på hela golvet.

Ideva drog ut översta lådan under sig i byrån. Där hittade hon mammas baddräkt och en nyvässad penna. I lådan under låg en hel trave pappersnäsdukar. Nu kunde Ideva sätta på sig baddräkt ifall hon behövde simma. Och papper och penna hade hon att skriva uppfinningar på.

Ideva hittade på precis hur man skulle göra om man råkade sticka pennan genom väggen så vatten kom ut! Först skulle man hämta en hink och en hink till och en balja och alla sina grytor. Den första hinken skulle stå under vattenstrålen och alla de andra sakerna i en rad bredvid. När första hinken var nästan full, skulle Lill-Snille stå beredd

att bära bort den, och hon själv skulle ta den andra hinken och hålla in den i strålen, medan Lill-Snille bar i väg den fulla och tömde den i toa. Sedan fick den tomma hinken stå sist och alla grytor flyttade fram ett steg mot strålen tills dom behövdes. Det var inte svårt alls. Vattnet kunde få rinna hur länge som helst. Under tiden kunde man hinna titta ut genom fönstret och se om familjen Påstubben syntes till. I så fall var det bara att ropa på hjälp och be dom se till att vattnet blev avstängt.

Medan Ideva tänkte ut det här, hade vattnet på golvet hunnit halvvägs upp till fönsterkanten, där Lill-Snille satt. Om han la sig på magen i fönsterkanten, kunde han nå ner till vattenytan och doppa skorpona i det. Lill-Snille doppade skorpor och ställde sig upp ibland, för att se om pappa och mamma skulle synas vid horisonten snart. Men det gjorde dom inte.

Ideva tänkte ut en annan uppfinning också: En vattenslukare som skulle se ut som en orm. Vattenslukaren skulle finnas i badkarshålet. Om det började pysa ut vatten ur väggen, skulle man bara dra upp vattenslukaren ur hålet och töja ut den, tills den räckte ända fram till vattenstrålen. Där spärrade man upp gapet på vattenslukaren och lät allt vatten rinna ner i ormmagen och orma sig iväg till bad-

karet och ner. Medan hon tänkte ut det, steg vattnet till fönsterkanten. Nu kunde Lill-Snille suga vatten genom makaronistrått utan att böja sig så värst mycket. Men där kom pappa och mamma! Lill-Snille reste sig och vinkade och pekade och lekte fontän.

Då började mamma och pappa Påhitt springa. Lill-Snille öppnade fönstret för att vattnet inte skulle stiga ännu högre. Iderik och Heureka vadade in i rummet och såg sig omkring.

– Har ni sett va?! ropade Ideva. Vet ni hur man ska göra för att få undan vattnet när det blir så här?

Hon berättade allt vad hon hade tänkt ut.

– Fantastiskt va?! skrek Lill-Snille. Jag vet ett ändå bättre sätt. Man kan ta min kautchuk och proppsa in den i hålet, så det inte kommer ut mera vatten!

– Vilken då kautchuk? ville Heureka veta.

– Den här lilla, sa Lill-Snille och tog upp en ur fickan.

– Men varför gör ni inte det då?! skrek pappa Iderik och mamma Heureka på samma gång.

– Man kanske kunde hitta på något ännu bättre, sa Ideva.

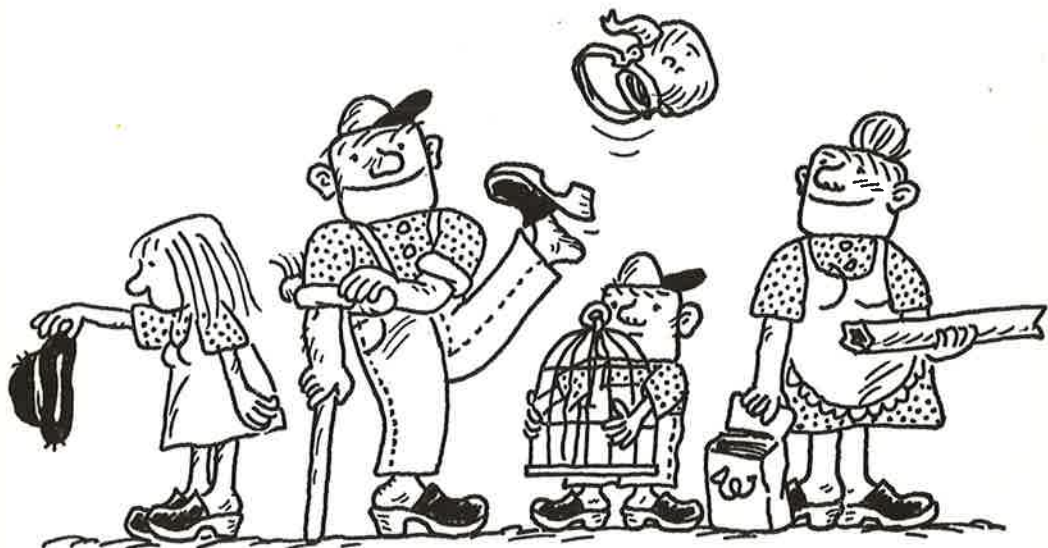
– Först vill man väl tala om hur bra man har hittat på, sa Lill-Snille bara.

Men under tiden hade mamma Påhitt fått den verkliga snilleblixten.

– Nu har jag det, sa hon. Vi ringer till rörmokaren!

Det tog en väldig tid innan rörmokaren kunde komma, men till slut kom han i alla fall och hörde på alla deras påhitt. Han lagade hålet i röret också. När han gick ut genom familjen Påhitts dörr skakade han på huvudet:

– Dom här Påhitt måste ha sockerdricka i förståndet och ploink-ploink i hela rörsystemet, sa han. Tacka vet jag familjen Fixare!

Familjen Fixare

Egentligen var det dumt att familjen Påhitt ringde efter rörmokaren, när det sprutade vatten ur väggen i deras hus. Dom skulle ha ropat på familjen Fixare i stället! Familjen Fixare ordnar allt. Om inte pappa Göran kan, så kan mamma Gördis. Om inte hon kan, så kan hennes flicka Syssela eller deras pojke, som heter Pyssel. Bara man talar om för dom vad som ska göras, fixar dom det på nolltid.

Pappa Fixare har byggt deras hus själv. Det är han som har målat om dörren och satt upp fyra TV-antennor. Mamma Gördis har klistrat upp tapeterna själv, utan att mönstret kommit snett. Hon har sytt gardinerna. Hon har köpt hem en halv kalv och lagt in den i frysen. Hon har klistrat vackra avdragsbilder på badkaret – rosor och fiskar. Syssele har virkat sin kappa alldeles själv. Och Pyssel har nästan byggt en lådbil. Av en gammal barnvagn. Den är snart färdig.

– Det är skönt att kunna göra nånting, tycker familjen Fixare. Skönt för händerna att ha något att pilla med. Skönt för benen att få röra sig. Skönt att slippa sitta stilla.

Dom tycker inte om att sitta still på bio ens.

– Bio är det värsta jag vet, säger pappan. Man kan ju inte se att spika där!

– Tycker jag med, säger mamman. Där märker man inte om man tappar maskor.

– Det enda man kan göra där är att krulla ihop biljetten, säger Syssele. Sedan börjar det rycka i en . . .

– Man kan ta av sig skorna och byta skosnören i dom, så man inte somnar, tycker Pyssel. Höger snöre till vänster sko och vänster snöre till höger. Eller tvärt om . . .

Olycksdagar är alldeles bortkastade på familjen Fixare.

När dom råkar ut för en massa elände blir dom bara pig-gare. Dom tar hand om det ena bekymret efter det andra och fixar och donar och gör fantomrädningar hela tiden, tills olycksdagen kommer av sig. Som till exempel nu i tors-dags.

Det började med att pappa Göran steg med fel fot ur sängen. Man vet inte så noga vad det är som är fel fot egentligen, men fel var det i alla fall, för han trampade snett och vrickade till, så att det sa knack i leden. Sedan kunde han inte gå på den.

– Ta hit långborsten. Jag kan använda den till krycka, sa pappa Fixare. Jag måste stödja mej på någonting.

Han tog långborsten och vände uppochner på den, så själva borsten kom in i armhålan. Sedan stödde han den mot golvet och hoppade in till frukosten.

– Jättebra krycka, men den killar under armen, sa han när han damp ner framför filmjolksskålen.

– Ta spisvanten här och trä den över borsten, så killar det inte, tyckte Gördis Fixare.

Hon hade just tagit ner ett nytt cornflakespaket från hyllan, men det var något fel på paketet, det var öppet i botten. Alla cornflakes rasade ut och sprätte omkring över hela köksgolvet. Men Gördis tog ut dammpåsen ur damm-

sugaren och satte in cornflakespåsen i stället, så hon kunde suga upp varenda flinga rakt in i påsen – hux flux bara!

– Jo, jag tackar jag, luftburna cornflakes! sa Göran Fixare och mumsade.

Gördis gick ut för att köra fram bilen. Hon ville att Göran skulle slippa gå långt med sin onda fot. Men då hade bilen fått punktering och sackat ihop under natten. Den stod och hängde, som om den hade ont i ena foten den också.

– Och jag som hade lovat Fröken att ta med en massa prylar till skolan i dag, sa Syssele. Vi ska göra skrotskulpturer och sälja på våran fest och pappa skulle skjutsa mej. Hur ska jag nu få dit skrotet?

– Bäst du ringer till Fröken och säger hur det är, sa mamma Fixare.

Men det gick inte. För Fröken stod redan vid skrothögen och väntade. Hon hade gått dit tidigt på morgonen för att plocka ihop de bästa skrotstyckena. Man kan inte ringa till skrothögar.

– Fråga mej då! sa Pyssel. Min lådbil är ju nästan färdig. Jag kan skjutsa er allihop. Jag ska bara sätta dit lykorna ifall jag måste vara ute sent nån kväll.

Pyssel gick ner i källaren och spikade fast två tomma öl-

burkar på lådbilen, en på var sida om lådan, som var motorhuv. Det var Lill-Snille som hade hittat på hur Pyssel skulle göra lyktorna. Ölburkarna var öppna framåt och inne i var ölburk satt en islagen spik som man kunde sätta fast en stearinljusstump på. När man tände ljusstumparna lyste dom som lampor, och vinden kunde inte blåsa ut dom när man körde, för ljusen satt skyddade där inne i burken.

– Sisådärja, nu var det fixat! sa Pyssel och bar upp lådbilen ur källaren. Han ställde den på trottoaren och la en barnvagnsmadrass i baksätet åt passagerarna att sitta på.

– Kom och åk! ropade han.

Sysselas virkade kappa hade varit i tvätten och inte hunnit torka under natten. Den hängde ännu och droppade. Det var ju Sysselas olycksdag också. Men det hjälpte inte. Syssela sprang in till Manjana Nannanda och frågade om hon tänkte gå till skolan. Det tänkte hon inte. Hon skulle gå en annan dag i stället. Då lånade Syssela en kappa av Manjana.

Olycksdagen höll i sig. När hela familjen Fixare kom till skrothögen där dom skulle möta Fröken, var det ingen människa där. Fröken hade just gått därifrån ett slag.

Där satt dom nu allihop i Pyssels bil och väntade.

Men nu är det så att familjen Fixare absolut inte kan

göra ingenting. Dom måste alltid hålla på med nånting.

Bredvid den stora skrothögen låg en liten skrothög vid väggkanten. Där fanns en bucklig kaffepanna och en gammal hatt och en bit lyktstolpe och en brevlåda och en rostig fågelbur. Familjen Fixare satt och tittade på den.

Rätt som det var steg pappa Göran upp och kickade till den buckliga kaffepannan med sin friska fot. Bonk, sa kaffepannan och rullade ner i stora sophögen igen. Syssela tog upp hatten och singlarde iväg den så långt hon kunde. Mamma Gördis trädde upp brevlådan på lyktstolpsbiten och kastade spjut med hela härligheten ner i skrothögen. Då slutade Pyssel dona med sin lådbil och kastade bort fågelburen också. Dom visste ju inte att det var frökens lilla skrothög, som hon hade plockat ihop på morgonkvisten.

Men just då kom Fröken tillbaka igen. Hon blev ganska arg när hon fick se att alla prylarna var borta. Nu fick hon börja om från början!

– Vad skulle det tjäna till, sa Fröken argt.

Hon kunde ju inte veta att det var familjen Fixares olycksdag den dagen.

– Något måste man ju hålla på med, sa Syssela ursäktande.

– Nu får ni hjälpa mig att hitta på nåt annat som kan

passa att göra en skrotskulptur av, sa Fröken. Vi kan inte ta hela skrothögen med oss. Hitta på vad det ska bli och vad som behövs till det!

Men det var just vad familjen Fixare inte kunde. Dom ville fixa det som ska fixas och göra det som ska göras, men hitta på något nytt som ännu inte funnits, det kan dom aldrig. Fröken fick gå med dom hela tiden och peka ut varenda sak.

– Kan det här vara till nånting? Ska jag ta en sån här? frågade Göran och Gördis och Sysself och Pysself från olika håll i skrothögen. Fröken blev riktigt trött på dom.

Göran Fixare hittade en tom bensindunk, som var bucklig.

– Vad duger den här till? ropade han.

– Till plåtmage åt skulpturen, tyckte Fröken.

Gördis Fixare hittade en enstaka rostig rullskridsko.

– Passar den här nånstans? hojtade hon.

– Den kan väl bli gnisselfot till plåtmagen, sa Fröken.

Sysself hittade en papprulle som var smal.

– Vad i allsin dar ska vi med den här? mumlade hon.

– Stick ner den i hålet på plåtmagen, där behövs en hals, ser du väl! påpekade Fröken.

Själself hittade hon en vante och handtaget på en försvun-

nen barnvagn. Kanske den som Pyssel hade gjort sin lådbil av. Fröken tänkte ha vanten till hand åt skulpturen att vin- ka med. Barnvagnshandtaget skulle bli svans på skrotskulp- turen. Nu hittade Pyssel kaffepannan igen.

– Den här går väl inte att använda? sa han. Locket är ju borta!

Men det var ju just vad den gjorde.

– Det är ju världens bästa huvudknopp! ropade Fröken. Pipen är näsan! Vi hänger den uppochner på papprulle- halsen och ritar ögon och mun på den förstås! Det är väl självklart! Vad skulle det annars vara?

Ja, det visste inte Pyssel. Det enda han kunde hitta på var att den skulle duga till kaffepanna och knappt det.

Fröken kickade till en gammal rutten apelsin som verk- ligen inte gick att använda och tänkte allra längst in i hu- vudet där ingen kunde märka det:

– Dom kan ju inte hitta på det minsta lilla! Tacka vet jag familjen Påhitt!

Och så lastade dom alla skrotgrejorna i Pyssels bil och mera därtill innan dom körde till skolan. Olycksdagen var inte slut än. Pyssel tappade sin verktygslåda i trappan, när han skulle ha den i klassrummet att joxa ihop skrotskulp- turen med. Han sopade ner varenda grej i trapphålet med

mössan och sprang ner och plockade upp hela rasket där det låg på samma ställe. Det var lätt fixat. Sedan kunde han vara med och göra skrotskulpturen Mackla-Per.

Påhitt och Fixare kidnappar sig

När Pyssels lådbil var alldeles färdig visste han inte vad han skulle göra med den. Han bara putsade ölburkarna på den och stod i. Syssela kom och hjälpte honom. Hon skakade baksätetsmadrassen i bilen. Men det var inte nödvändigt. Sedan skruvade Pyssel fast en skruv på ratten litet bättre. Och Syssela tvättade bakhjulen. Sedan visste dom inte vad dom skulle göra. Syssela gick in igen.

Saken är den, att om man har ett vrålåk med nästan nya barnvagnshjul och färdigputsade ölburkslyktor, så vill man åka någonstans. Men Pyssel kunde inte hitta på vart

han skulle ta vägen. Det skulle vara någon spännande stans, inte bara till kiosken.

Vi låtsar att du och jag är i närheten och står och tittar på hur Pyssel jobbar. Men vi säger ingenting, för vi känner inte Pyssel ännu. Då ser vi att Lill-Snille kommer gångandes.

Lill-Snille går runt bilen och tittar på den från alla håll.

– Det fattas en sak, säger han. Bilen har ju ingen tuta!

Pyssel står som slagen av blixten. Hur kunde han glömma det? Var ska han få tag i en tuta?!

– Jag vet, säger Lill-Snille. Tag din gamla nalle-björn! Bind fast honom vid ratten, så du vet var du har honom, om du måste tuta.

– Vad ska han sitta där för? undrar Pyssel.

– Så du kan dunka honom i ryggen förstås! säger Lill-Snille. Då brummar han ju som den värsta lastbil!

Det skulle Pyssel aldrig kommit på. Han rusar in efter sin gamla björn och provar hur han låter:

– Bröm-bröm!

Det låter bra. Pyssel hämtar ett starkt snöre och binder fast honom där han ska vara. Lill-Snille tittar på.

– Vill du åka med? säger Pyssel till honom.

– Vart ska du åka då?

– Ingen aning, säger Pyssel.

– Jag vet, säger Lill-Snille. Vi rymmer hemifrån! Dom har varit läskiga och taskiga mot oss hemma. Nu får dom se vad som händer!

– Har dom? säger Pyssel och låter förvånad.

– Nej, men vi kan hitta på nåt som dom har gjort, säger Lill-Snille.

Han tänker ett slag. Det gör Pyssel också.

– Pappa åt upp min macka i går, säger Pyssel till slut.

– Där ser du själv! säger Lill-Snille. Min mamma suddade ut min bästa idé, som jag hade skrivit upp på badrumsfönstret i imman! Min syster sa att hon hade hittat på namnet åt Mackla-Per, när det var jag som hade gjort det! Pappa ska vi inte tala om!

– Vad har han gjort dej? frågar Pyssel.

– Ingenting. Det är därför vi inte ska tala om det! Tuta och kör bara!

Pyssel tittar på Lill-Snille. Han tycker att dom borde ha matsäck med sig. Och att man måste skriva ett avskedsbrev. Det tycker Lill-Snille också. Dom frågar oss om vi har papper och penna, men du har bara ett suddgummi och jag har bara ett busskvitto. Pyssel går in och hämtar.

Först hämtar han cornflakespaketet och en falukorv med

skinn på. Sedan hämtar han papper och penna. Lill-Snille skriver ett brev att lägga i Fixares brevlåda. Han skriver ett likadant att lägga i sin egen brevlåda. Det står så här:

”Arma människor! Ni kommer aldrig att få se er lilla son igen. Han är redan långt borta. Skyll er själva, grymma och tjatiga som ni är! Hej för alltid!”

Sedan postar dom breven på samma gång. Nu är det bara att ge sig iväg. Pyssel tutar och sparkar ifrån. Sedan bromsar han och springer hem efter en filt och var sin halsduk. Det kan ju bli vinter en vacker dag. Vi står och ser lådbilen rulla iväg.

– Ska vi springa efter och se vart dom kör? säger du.

Och då gör vi det.

Pyssel och Lill-Snille kör förbi Hälligångs och Påstubbens och Jajamenssons hus. Dom tar en stor sväng runt Cirkus Skrutt och stannar vid Skynda-långsamt-bänken under träden. Det är där pojkarna och flickorna från ungdomsgården brukar sitta om kvällarna när dom inte vill gå hem. Lill-Snille och Pyssel går av och gör upp planer. Dom har ju inga pengar att leva på! Hur ska det gå när cornflakesen och korvbiten tar slut?

– Jag vet, säger Lill-Snille. Vi ringer hem och låtsar att vi är kidnappare, och att vi har kidnappat oss; så får vi se om dom vill betala en tia för att få tillbaka oss. Eller en femma för att bli av med oss! Då får vi alltid något att leva på!

Det är Pyssel med på. Lill-Snille går in i ungdomsgården och ringer hem med förställd röst, både till Påhitts och Fixares.

– Hur gjorde du? vill Pyssel veta.

– Jag höll för näsan medan jag talade, säger Lill-Snille. Jag sa att dom skulle skrapa ihop pengarna genast och lägga dom i en börs på trottoaren utanför vårt hus om tre timmar. Sen kan vi köra förbi och ta den i farten.

– Bra, säger Pyssel.

De tänker kasta i sig litet cornflakes och susa iväg. Men då märker dom att det är hål i botten på paketet. Cornflakesen har runnit ut, det finns nästan inga kvar.

– Vi får äta korv utan cornflakes, säger Pyssel. Annars svältar vi ihjäl!

– Jag vet, säger Lill-Snille. Man kan inte leva utan efterrätt. Du tar busskvittot med dig till kiosken och säger att den är en sedel och att du måste få köpa sega gubbar. Så gjorde Tajtan en gång, för hon kan inte skilja på sedlar och

kvitton. Sätt halsduken om ansiktet, så ser dom inte att du är mer än tre år!

– Visst, säger Pyssel.

Han tycker att Lill-Snille är världsbäst på att hitta på spännande saker. Han går precis efter ritningarna. Lill-Snille sitter kvar och väntar, men vi ställer oss på bron över järnvägen och tittar på Pyssel.

Det ser ut som om han inte skulle få något i kiosken. Busskvittot, som han har fått av oss, åker ut och in mellan Pyssel och kiosktanten. Till slut kommer han smygande tillbaka längs räcket.

– Fick du nåt? säger vi.

– En geléråtta bara och en massa skäll, säger Pyssel.

De delar geléråttan på bänken, men vi får inte smaka för den är för liten att dela på. Lill-Snille skriver i sanden:

”Här åt vi vår sista råtta.”

Sedan kastar dom sig i lådbilen och kuskar fram till rutschkanan i gungparken. Innan vi vet ordet av har dom kastat sig ur båda två och släpar upp lådbilen på kanan. Pyssel kämpar och Lill-Snille hejar på.

– Se upp därnere! Nu börjar dödskörningen!

Pyssel släpper bilen så den rasar iväg nerför guppet och håller på att köra ihjäl sig mot sandlådan. Den tvärstannar

mot kanten. Pyssel och Lill-Snille kanar efter. I sandlådan skriver Lill-Snille:

”Här slutade dödskörningen.”

Sedan sätter de sig i och åker vidare bakom Ingalundas hus. Vi orkar inte följa efter längre.

– Ska vi gå hem till deras hus och se om nån har fått breven? säger du.

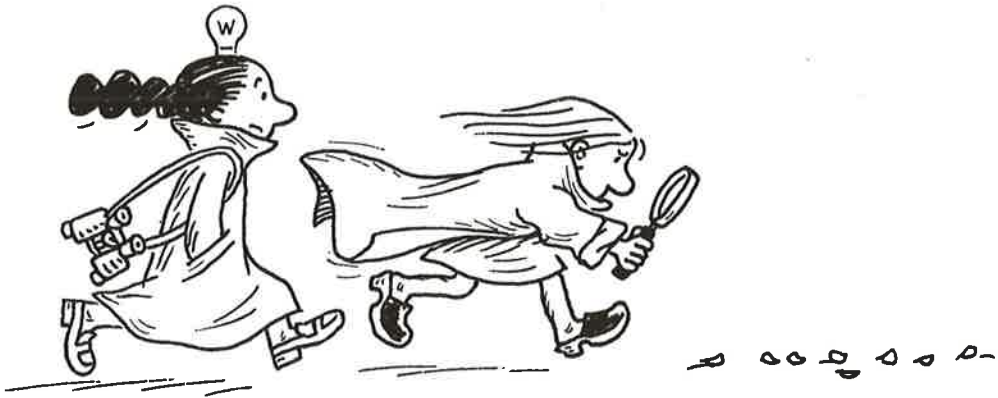
Då gör vi det.

Där sitter Syssela och Ideva på Fixares trappa och läser breven högt för varandra. De jämför stilarna och stavningen. Vi säger ingenting. För vi vill inte förstöra äventyret för Pyssel och Lill-Snille.

– Det ser ut som om dom hade tvingats skriva breven själva, säger Syssela. Det här kan inte vara kidnapparnas handstil.

– Nej, det är Lill-Snilles, säger Ideva. Bäst att vi inte säger något åt våra mammor och pappor. Dom skulle bara bli oroliga. Vi måste själva ta upp jakten . . . !

Syssela går genast in efter kikare och förstoringsglas, och regnrockar för detektiver. Så fort hon sätter kikaren för ögonen får hon se en cornflakesmula långt bort i gathörnet. Sedan tar hon till förstoringsglaset och får se en jättelik cornflake alldeles vid sin ena sko.

– Aha, haru sett! säger Syssela. Jag har fått upp ett spår!

Hon rusar iväg efter cornflakesflingorna och Ideva följer efter. Dom kommer ända fram till Skynda-långsamt-bänken.

– Det är våra cornflakes, det är alldeles tydligt! säger Syssela.

– Jag förstår, säger Ideva. Lill-Snille har varit så klok och strött cornflakes efter sig, så vi ska kunna hitta dom. Vad står det här?

De läser i sanden om råttan och förstår genast att kidnapparna försöker narra förföljarna att Pysse och Lill-Snille bara får råttor till mat.

– Var inte orolig, säger Ideva till Syssele. Dom äter inga gamla råttor så länge dom har cornflakes. Det är bara lur!

Vid sandlådan hittar dom nästa meddelande. Det tror dom inte heller på.

– Jag vet, säger Ideva. Kidnapparna försöker vilseleda oss! Dom säger att körningen slutade här. Då börjar den nog här i stället. Åt det hållet har dom åkt!

Syssele sätter upp kikaren för ögonen och spanar igen.

– Jag ser dom! ropar hon.

Långt borta på gatan vid Nannandas hus står en jättelik bilforslarbil, du vet en sådan där tvåvåningsbil som kan köra omkring med fem småbilar på övre flaket och fem småbilar på nederflaket. Pyssel och Lill-Snille har kört upp med sin lådbil på yttersta kanten av nedersta flaket. Där står dom och tittar. Dom har sett Ideva och Syssele i deras släpande regnrockar för länge sedan och vidtagit sina mått och steg.

– Vi måste fördröja förföljarna, har Lill-Snille sagt. Min syster vill aldrig trampa på rand på trottoaren när hon går. Om vi ritar tjockt med streck på trottoaren, så måste hon gå så försiktigt, så hon inte hinner hit innan bilforslarbilen startar!

Pyssel hade ingen krita med, men en extra ljusstump och

han rusar ner och ritar streck över hela trottoaren, tätt, tätt. Han ritar och ritar. Sedan rusar han upp igen i bilforslarbilen, men den står fortfarande stilla. Ingen vet vart chauffören har tagit vägen.

– Nu kommer dom! skriker Pyssel och pekar på regnrockarna.

Det tar mycket riktigt tid för Ideva och Syssela att trippa mellan strecken, för Syssela gör som Ideva. Men dom kommer närmare och närmare. Och bilforslarbilen rör sig inte. Den tänker visst aldrig ge sig iväg! Nu är goda råd dyra!

– Vi måste överrumpla dom! väser Lill-Snille. Dom tror att dom kan fånga oss och få oss tillbaka för ingenting! Men det kommer aldrig att ske! Om vi bara hade ett valfångarnät eller en utsliten fallskärm att trassla in dom i från ovan, så skulle vi hinna undan. Bilforslarbilen startar när som helst. Vi kan åka med den till en alldeles annan stad!

– Överrumpla! säger Pyssel.

Han tittar upp mot Nannandas fönster och får se två täcken och tre filtar som har hängt där i en vecka, för att någon i familjen kommit på idén att vädra dom för länge sedan. Pyssel drar ner täckena över huvudena på regnrockarna.

Sedan kastar sig Lill-Snille och Pyssel i lådbilen och kör

ner från bilforslarflaket på eviga momangen. Dom susar iväg runt hörnet och ligger i kurvorna, när dom brakar fram längs baksidan av Rad-i-radhusgatan. Regnrockarna blir långt efter. Dom orkar inte förfölja längre. Syssele och Ideva kryper i stället in genom fönstret på baksidan av Fixares hus, för att hinna hem före Pyssel och Lill-Snille. Inte för att de vet om lådbilen är på hemväg, men i alla fall . . .

Pyssel och Lill-Snille kör runt.

– Du är min bästa kompis alla gånger, säger Pyssel till Lill-Snille medan han trampar bilen.

– Jag kan inte göra nånting utan dej, Pyssel! säger Lill-Snille. Inte med alla stans regnrockar emot mig!

Lådbilen lägger sig i innerkurvan och svischar om hörnet på framsidan av Rad-i-radhusgatan. Full fart mot Fixares hus!

Nu ska dom se om pengarna till kidnapparna blivit utlagda! Ja. Där ligger en stor svart portmonnä som egentligen är mamma Gördis. Mitt på gatan. Alldeles framför trappan. Pyssel och Lill-Snille springer ur på samma gång. Buss på den bara!

Men då hoppar portmonnän uppför trappan, så dom måste springa efter. Den slinker in bakom dörren i Fixares

hus. Pyssel och Lill-Snille får nästan tag i den! Men inte riktigt. Dom bara trillar in genom dörren.

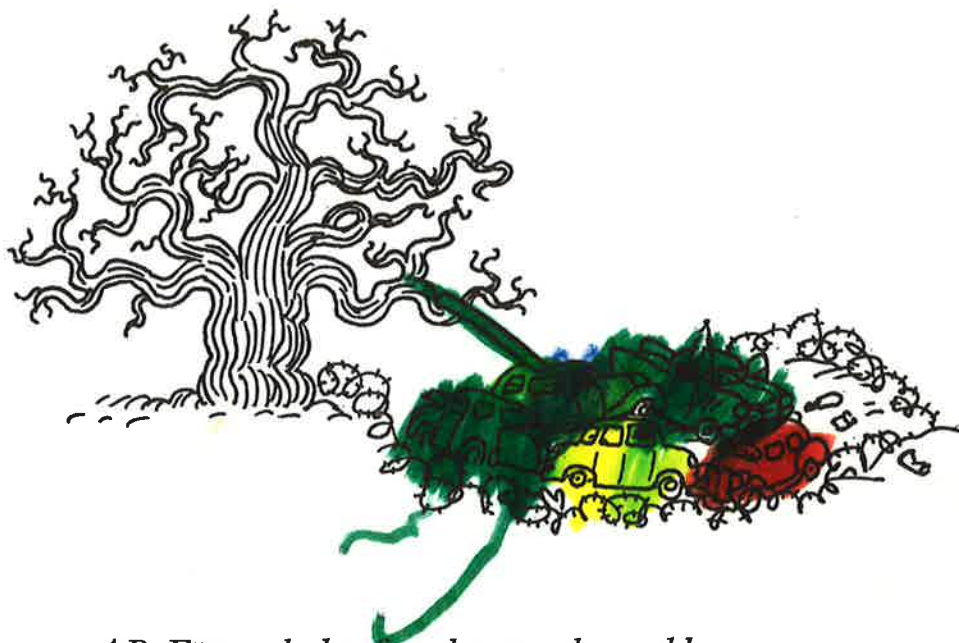
– Var så goda och stig på och stäng dörrn! skriker Ideva och Syssele.

Dom låser ytterdörren så fort dom kan. Det är dom som har satt ett snöre i portmonnän att locka in pojkarna med. Nu är dom hemma allihop.

– Vi skulle bara rädda er från kidnapparna! säger Ideva. Fint va! Nu kan ingen komma in. Vi har räddat er!

– Okej då, säger Pyssel och Lill-Snille. Dom hade i alla fall tänkt komma hem till middagen.

Men Syssele skakar hand med Ideva. Dom tycker också att Påhitt och Fixare passar bra ihop, och dom tänker vara bästisar till tusen dom också.

*AB Förenade krafter donar och macklar
i skrotvärlden*

Nu känner vi varenda en på Rad-i-radhusgatan! Om vi skulle bygga en hemlig koja någonstans så vet vi vilka som skulle få vara med. Vi HAR tänkt att bygga en koja för resten, på ett särskilt ställe borta vid skrothögen.

- Vilka ska få vara med? säger du.
- Påhitts och Fixares förstås, säger jag. Dom kan hjälpa

till att hitta på hur vi ska göra. Och så kan dom se till att det blir gjort också. Ungarna Påstubben får också vara med, så går det fort.

– Jag tycker vi tar alla ungarna Jajamensson också, säger du. Det är så skönt med några som håller med en!

– Rajtan och Tajtan Hålligång då! säger jag. Dom måste ju också vara med. Det tar lång tid att bygga verkligt stiliga kojor. Man måste ha med några som inte tröttnar i första taget . . .

– Ja, det är klart, säger du.

Sedan tänker vi ett slag.

– Tänk om det kommer några pappskallar och bråkar med oss när vi håller på, säger du. Då är det bäst att Finisse och Flopsie är med och säger åt dom att lägga av.

– Bäst att vi tar Ingalundas också, säger jag. Ifall Lill-Snille kommer opp med några helvrickade förslag. Då kan dom säga ifrån.

– Men Nannanda kan få stanna hemma! säger du. Nej, för resten! Det är bäst dom är med också, annars jobbar vi ihjäl oss!

– Okej då, alla får vara med! Vi går hem till dom och säger att dom inte får avslöja tid och plats för nån vad som än händer!

– Vilken då tid? Vilken då plats?! säger du.

– Nu meddetsamma! Vid skrothögen!!

Vi tar var sin sida av gatan och ringer på alla dörrarna. Vi väntar till deras mammor och pappor inte hör på längre, sedan mumlar vi fram hemligheten mellan tänderna. Alla lovar att komma, bara Näppeligen och Finisse krånglar först, men vi vet hur vi ska ta dom nu. Vi kilar i förväg till soptippen.

Där är det alltid soligt på eftermiddagarna. Det blänker i alla gamla bilskrällen och trasiga speglar och buckliga plåtburkar och tillknycklade järnsängar. Man har en hel värld av skrot alldeles för sig själv. Himlen speglar sig i var-enda glasbit därnere och allt är frid och fröjd. När man sitter i jätteeken på kanten av soppopen har man en underbar utsikt. I alla fall tycker vi det. Vi tittar ner på den särskilda platsen i mitten som vi har hittat och undrar hur vi ska kunna göra det där som vi har tänkt. Det ser nästan omöjligt ut.

Nu kommer dom andra uppklätrande. Dom smyger sig upp i eken så gott det går. Det är svårt att smyga upp i ett träd.

– Ser ni dom där fem bilvraken därnere i avgrunden? säger du. Det är dom som ska bli kojor. En tiorumskoja med

hemlig ingång!

– Det går aldrig att komma dit, säger Nenne. Det är ju fullt med rostig taggtråd och oljepölar runt om!

– Jag vet, säger Ideva. Det enda vi behöver är en kana från yttersta grenen på eken. Först klättrar man upp i eken och ut på den här grenen, och sen åker man ner på kanan rakt mellan bilarna!

– Inte går det, säger Näppeligen. Var ska vi få kanan ifrån?

– Det fixar jag! säger Syssela. Jag ser nåt!

Syssela klättrar ner ur eken och kliver bland skräphögarna i branten på sogropen. Det ligger en hög gamla säckar där. Hon släpar upp hela bunten. Dom ska vi sy ihop till ett långt tygrör menar hon. Sedan spikar man fast tygröret vid eken och åker kana genom röret ner till skrotbilarna.

– Jaaaaa! ropar Kaja och Maja och Janne och Jalle.

– Hur ska vi komma upp igen då? säger du, klok som du är.

– Det tänker vi ut en annan dag, säger Svänta.

– Sätt igång bara! ropar Straxel. Det får vi se när vi kommer ner! Försten att åka!

Men det vill inte Flopsie vara med om och inte jag heller.

– Nä stopp nu, säger hon. Jag vill inte sitta i skrothögen

på livstid!

Vi går ner i sophögen allihop och letar efter något bättre. Den är så full-i-skrot, så vad som helst kan finnas där. Pyssel hittar en landgång. Den är hal på ena sidan och ribbad på andra sidan. Och lång är den. Man kan lägga den från grenen till första biltaket och åka kana ner. När man vill upp igen vänder man på kanan, så ribborna kommer upp och klättrar långsamt tillbaks, som på en hönsstege. Bättre kan det inte bli!

– Nää, säger Näppeligen. Det är inte så dumt!

Vi hjälps åt att bära dit den, för den är tung som en olycka.

Vips kanar iväg ner på biltaket först av alla och halkar vidare nerför bakluckan på bilen så det säger fjong! Så fort hon är nere, släpar hon fram gamla madrasser och tidningsbuntar åt alla andra att landa på. Vi tar en säck var att sitta på och kanar efter ner i avgrunden. Fjong . . . fjong . . . fjong . . .! Snart är alla nere och kan börja dona och mackla.

Vi står mitt i en ring av gamla schuckra skrotbilar. Det ser nästan ut som om någon hade ställt dem så för att bygga vagnborg mot fienden! Skrotbilarna bildar kedja tätt tryckta mot varandra. Men man kan gå ut och in genom bildör-

rarna förstås om man vill komma tvärs igenom kedjan.

– Pax för den gröna bilen med rävsvansen på antennen! ropar du och jag.

Vi rycker upp dörren till den gröna och klättrar in. Den är svampig och fin i framsätet! Man sjunker ner så man knappt når upp med hakan till ratten! Men det gör ingenting. Vips och Straxel klättrar in i baksätet. Man måste vara fyra i var bil, annars räcker inte bilarna. Vi delar upp oss två och två, bara ungarna Jajamensson får en egen bil.

– Tuta och kör, säger jag. Då rycker du i växelspaken på den gröna och ficklar med knapparna på instrumentbrädan och snurrar på ratten.

– Vov-Vov! säger tutan plötsligt. Det går att tuta med den!

Nu tutar alla på en gång! Det låter som en hel trafikstockning mitt i skrothögen.

– Laggav! skriker Finisse ute mellan bilarna. Lill-Snille vill säga nånting.

Vi vevar ner bilfönsterna, dom som det finns rutor kvar i, och sticker ut öronen.

Lill-Snille har hittat en avbruten telefonstolpe och fått en världsbra idé. Vi ska sätta upp telefonstolpen och ha telefon till Stora eken. Den som kommer ensam till eken och

vill bli insläppt i stora bilkojan kan ringa och be oss lägga ut landgången. Sedan tar vi in den igen så inga utomstående får en chans.

– Jaaaa! skriker Kaja och Maja och Janne och Jalle.

– Det ska jag fixa! säger Pyssel och Syssele på en gång.

Dom ger sig ut att leta gamla lösryckta telefoner i skrot-högen, och innan man vet ordet av har dom allt vad dom behöver. Dom riggar upp en finfin telefon mellan vår halvliggande telefonstolpe och ekens längsta gren. Den kan till och med ringa!

Men knappt är den klar, så får vi se Finisses mamma avteckna sig mot horisonten!

– Fort ner i bilkojan allihopa! skriker vi och kanar iväg nerför landgången för brinnande livet. Vi rycker till oss landgången, så fort alla är i gropen, och rusar in i våra bilar och dänger igen dörrarna. Sedan håller vi tyst.

Solen har gått ner bakom en gammal byrå på skrothögs-kanten. Det börjar bli litet skumraskigt! Då ringer telefonen!

– Gå och svara du, Nenne! ropar du.

Nenne öppnar långsamt deras gamla dörr och snubblar bort till telefonstolpen. Det är förstås mamma Laggav som ringer. Man hör inte vad hon säger, men man kan gissa!

– Nää, säger Nenne. Vi vill inte komma hem. Nä, vi behöver ingen middag. Vi kan väl inte sluta redan heller! Nä, det vill vi inte! Absolut inte! Inget snack om saken! säger han till sist.

Sedan blir han alldeles trött. Han går in och sätter sig igen och pustar ut i sitt svankiga baksäte.

Då ringer telefonen igen. Nu får Manjana svara.

– Hallå, säger hon hur elegant som helst. Sedan hör hon på en lång stund. Hungriga? Kom igen i morgon! Trötta? Inte nu inte! Sova? En annan dag!

Men telefonen ger sig inte. Den ringer för tredje gången. Finisse svarar.

– Lägg av! säger han och lägger på luren igen.

Men telefonen ringer en fjärde gång. Då kommer Lill-Snille uthoppandes. Han håller för näsan och säger i luren:

– Hör på, hör på! Detta är vår automatiska telefonsvarare! AB Förenade krafter kan inte komma hem och äta middag för vi har inte macklat färdigt än! Vi kommer så fort vi hinner! Hör på, – hör på! Lägg av! Lägg av!

Sedan knyter han rosett på telefontråden så den inte ska surra mera.

Äntligen blir det tyst. Man vågar krypa ut igen och göra utflykter till andra sidan landgången. Det gäller att hitta

alla viktiga grejor som går att använda inne i bilkojorna. Du hittar en gammal unibox att ha matsäck i någon gång i framtiden, och jag hittar ett hästtäck och en smörjkanna till en symaskin, en liten blank en med pip på. Dom andra hittar också en massa fantastiska prylar. Det är bara synd att det börjar bli så mörkt. Vi samlar på oss alla lysgrejor vi kan hitta och kryper in i bilarna igen. Straxel har en ficklampa med nya batterier. Han sitter inne hos oss och lyser med den på alla avlägsna pryttlar i sophögen. Han lyser än här och än där.

– Vad nu då? Vad var det för ett konstigt tryne som glimtade till?

Straxel tändar igen och söker med ljuset på samma ställe. Men nu är det ingenting där.

– Det var nån! säger du. Jag är säker på det!

– Säg till dom andra! viskar jag till Vips.

Straxel väntar en stund med att tända. Sedan sätter han på full stråle och sveper runt åt alla håll. Där var ett annat ansikte bakom ett fjärran tvättställ! Det finns två stycken främlingar i sophögen!

Svänta kommer smygande.

– Vänta med att lysa, viskar han. Kom över på vår kant och prova därifrån!

Straxel smyger iväg och vi stänger dörrar och fönster. På andra sidan Svantas bil syns ett ansikte till. Främlingarna är tre stycken!

– Vi måste dra in landgången, säger du.

Pyssel och Vips har redan satt igång med det. Den ligger i säkerhet mellan bilarna. Men hur ska vi nu komma undan?

Det ringer i telefonen. Du svarar. En konstig röst säger:

– Ni ska inte få slippa härifrån! Vi ska belägra er! Om ni ställer upp plankan, så knuffar vi bort den från grenen!

Det är förstås dom där killarna som ville att Nenne skulle hämta deras boll! Dom gillar att komma och bråka. Men oss kan dom inte få tag i! Dom kan inte klättra över taggtråd hur gärna dom än vill! Vi träffas inne i bilkedjan och rådslår.

– Jag vet, säger Ideva. Vi flyttar landgången till ett annat biltak och donar och macklar med den så dom tror att vi kan ta oss över åt ett helt annat håll. Då måste dom klättra runt hela skrotgropen för att mota oss. Så fort vi har narrat över dom till fel sida, så flyttar vi tillbaks landgången och skyndar oss opp i eken allihop! Då blir dom lurade.

– Det ska vi snart fixa! säger Pyssel. AB Förenade krafter, det är vi det!

Vi lyfter ner landgången och flyttar om den. Straxel lyser på den så alla i hela gropen kan se vartåt den pekar. Sedan kliver vi opp på det nya biltaket allihop och låtsas göra oss redo att smita. Straxel lyser på olika platser där vi inte alls tänker landa. Men det är inte självklart att det är det han gör, för dom som inte vet.

Det skramlar och ramlar i skrothögen. Några håller på att smyga på oss!

– Aj, hör man därborta.

Nu släcker Straxel sin lykta ett slag. Det är bara en fint. När han tänder igen lyser han rakt in i ansiktet på våra fiender, som har hunnit fram till andra sidan gropen. Dom står bredvid varandra och ser hotfulla ut så mycket dom orkar.

– Här är vi! skriker dom! Här kommer ni inte fram!

– Det vill vi inte heller! Snopet va?! skriker vi.

Vi kastar oss på landgången och rycker tillbaka den. Alla hugger i och flyttar om den. Vi skjuter upp den mot grenen i eken det fortaste vi kan och klättrar över allihop i full fart. Det ramlar och skramlar värre i skrothögen, men dom där andra kan aldrig i livet hinna hit, så mörkt och knöligt, som dom har det i sophögen.

Först kommer Vips och Straxel, du och jag och Syssele

och Pyssel. Sedan kommer Ideva och alla dom andra och Lill-Snille. Vi sitter redan i eken.

– Lyft opp landgången! väser Lill-Snille. Den tar vi med oss hem! Annars kan dom komma över till våra bilkojor!

Det var tur att han tänkte på det! Och tur att vi är så många i AB Förenade krafter! Landgången är tung. Men till slut får vi upp den ur gropen. Vi står allihop under eken och har landgången upplyft på raka armar över våra huvuden. Det är bara hemvägen kvar!

Men nu skramlar det ganska nära intill i sophögen!

– Oj! Sablar! Aj! säger någon av våra fiender. Nu ska ni få!

Ideva viskar till oss:

– Bara dom inte kommer och killar oss under armarna för då är det slut med AB Förenade krafter!

– Vad ska vi få för nånting? skriker du, för att höra hur nära dom har hunnit.

– Vaniljglace med krusbärssylt! säger en skrovlig röst alldeles bredvid. Men bara om ni lägger av med dom här lekarna för i dag!

Det är ju polisen, Flopsies och Finisses pappa, som har kommit för att hämta hem oss. Han får gärna följa oss hem! Och landgången gömmer vi i källaren i Ungdomsgården.

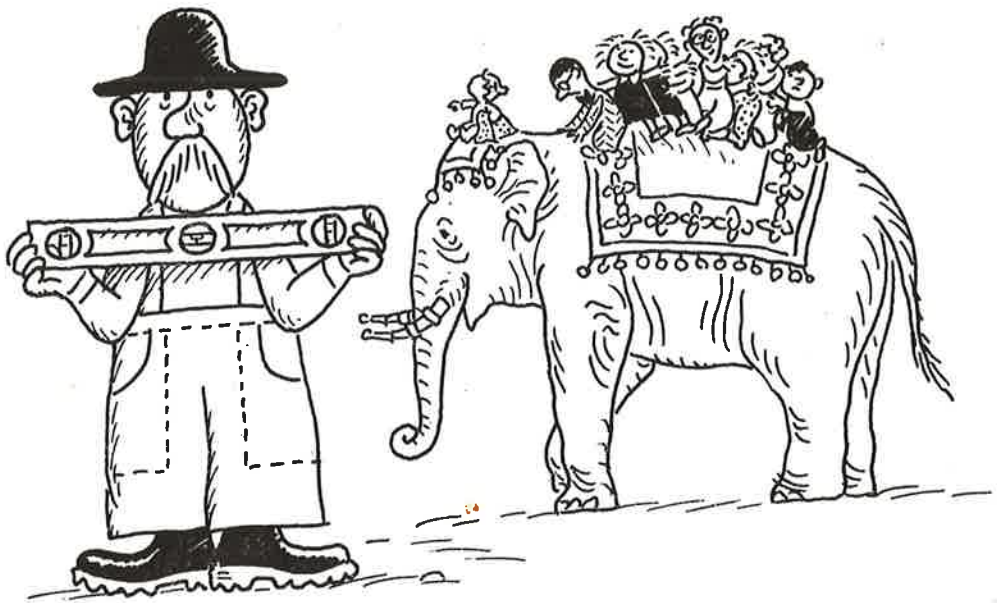
Det får vi för Rajtans pappa. Där kan ingen komma och ta den!

I morgon ska vi ta med oss mat och vara i bilkojorna hela dagen!

– Jag ska uppfinna ett sirapsklister, säger Lill-Snille. Det ska vi spraya bakom oss hela vägen när vi går till eken så alla fiender fastnar i det! Det är lagom åt dom . . .

– Det får vi nog inte för gubben Lagom, säger Finisse. Det är bara han som vet vad lagom är. Och lagom åt en ska vara lagom åt alla, säger han. Annars är det nåt fel som är trasigt!

– Javisstnä! säger Jalle och Näppeligen.

Gubben Lagom kommer fram

Den där gubben Lagom skulle jag vilja se!

Om du har undrat vad det är för ett litet hus som sitter inkilat mellan Påhitts och Fixares längst in i kröken på Rad-i-radhusgatan så är det gubben Lagoms. Han är portvakt åt alla Löjlige familjerna på en gång. Men han har varit bortrest ett slag, det är därför vi inte har sett till ho-

nom. Nu ska vi se om han är hemma!

– Tryck på ringklockan allt vad du orkar så gömmer jag mig, säger jag.

– Nä, tryck på ringklockan *du* i stället så gömmer *jag* mig! säger du.

Sedan tittar vi på varandra som två kloka hundar. Kan-ske vi kan trycka på hans ringklocka båda på en gång och sedan försöka hinna bakom korvkiosken? Ja, det gör vi! Nu! Rrrrrrrring! Vi springer allt vad vi orkar. Vi hann! Nu kikar vi fram på var sin sida.

Dörren är fortfarande stängd. Nu öppnas den. Det är gubben Lagom som kommer ut. En liten stadig man i blå-byxor. Han håller något i handen och ser sig omkring. Nu går han in igen och stänger. En gång till!

Den här gången hinner vi ännu bättre till korvkiosken. Ingen kommer ut. Dörren är så stängd den kan bli. En gång till! Han hörde inte!

Nu trycker vi riktigt länge på knappen. Vi behöver nog inte springa genast. Vi måste se om det tar först. Förresten står vi bakom dörren om den öppnas! Vi syns inte med det-samma. Rrrrrrring! Varför kommer han aldrig?

– Vad sysslar ni med? säger gubben Lagom.

Han står och tittar i fönstret bakom ryggen på oss. Små-

skrattar gör han också.

– Jag vill se hur gubben Lagom ser ut, säger du.

– Det vill jag med, säger jag.

– Kom in och titta då, säger gubben Lagom. Då går vi in genom dörren. Där står han. Hängmustasch har han och braiga stövlar. En svart hatt som stöder sig på öronen.

– Vad är det farbror håller i? frågar du och går närmare.

– Det är ett vattenpass. En sån där mojäng som man måste ha när man bygger hus för att man ska kunna se om plankorna ligger rakt och står rätt i golv och väggar. Vattenpasset ser ut som en avlång järnlinjal med tre små glasgluggar i. Inne i glasgluggarna är det vatten som i ett akvarium. Och i varje glugg simmar en luftbubbla omkring. Om man vill veta om en planka ligger alldeles vågrätt så lägger man vattenpasset ovanpå plankan. Sedan tittar man på vattenbubblorna. Om dom ligger alldeles mitt i sina glasfönster så är plankan vågrät.

– Får vi pröva om det här bordet är alldeles rakt? frågar du och tar vattenpasset.

– Ja, det kan ni gott göra, säger farbror Lagom. Men jag vet att det är det.

Vi tar vattenpasset och lägger det på bordet. Sedan kryper vi opp på soffan för att kunna titta rakt ner i glasglug-

garna där luftbubblorna simmar omkring. Men jag råkar stödja mej på bordet så det vinglar till. Vips flyger bubblorna in i sina hörn så man knappt ser dom.

– Det är ni som gör att det blir snett. Jag vet att bords-skivan ligger alldeles vågrätt, säger gubben Lagom.

Det vet vi också, men vi måste pröva färdigt. Ingen får röra bordet! Så! Nu tittar vi på bubblorna igen. De ligger mitt i sina glasgluggar nu, precis under mittstrecket. Dåså! Saken är klar. Bordet är vågrätt.

Men tänk om väggarna är sneda? Vi måste pröva det också! Jag tar vattenpasset och ställer det på golvet med sidan mot väggen. Jag trycker in det mot tapeten tills det står alldeles stadigt. Du kikar på luftbubblorna i glasgluggarna. Nu är dom precis på mitten igen, rakt under mittstrecket. Väggen är alldeles lodrät!

Vi mäter allting i gubben Lagoms hus: diskbänken och tröskeln och spisen och alla sidorna på byrån. Vi drar ut varenda låda också och lägger vattenpasset på botten i lådorna i tur och ordning. Jaha, varenda lådbotten är alldeles plan. Det finns inte en enda låda som sackar ner åt ena hållet!

– Nu vet jag vad vi gör, säger du. Vi tar med oss vattenpasset till gungbrädan i gungparken. Där kan bubblorna få

litet att göra!

Men det vill inte gubben Lagom. Han är rädd om sitt vattenpass.

– Följ med till cirkusen i stället, säger han. Den har kommit hit medan jag var borta, jag har inte hunnit titta dit. Jag tror att jag känner en människa på cirkusen. Kanske vi kan få vara med när dom matar djuren . . .

Det vill vi se! Gubben Lagom lägger undan sitt vattenpass och stänger sin dörr. Vi går bredvid honom till Cirkus Skrutt. Pyssel och Ideva och Lill-Snille kommer ut ur sina hus och hakar på. Rajtan och Kaja och Vips och dom andra kommer också kilande.

– Fortare! ropar Vips och drar i gubben Lagom.

– Långsammare! säger Svänta och stretar emot.

– Lagom är bäst, säger gubben Lagom och fortsätter som förut.

Men det tycker inte vi.

– Vad är det för bra med det egentligen, säger du till mig. Lagom med pålägg är det värsta jag vet. Jag tycker bäst om för mycket pålägg. Marmelad till exempel! I stora högar!

– Tänk på färg då, säger jag, när vi möter en gul kula bredvid en rödgrön äppelskrott i rännstenen. Lagom med

färg är väl ingenting att ha! Färger ska vara hur som helst och alla på en gång och så den som man minst har tänkt på. Annars är det inget kul att måla, säger jag.

Gubben Lagom går och lyssnar med ett halvt öra.

– Det kan väl hända, säger han. Men allting beror sig på. Så mycket ni vet det!

Nu är vi framme vid cirkusen. Där är det en härlig röra! Elefanten trumpetar och cirkus-hundarna hoppar över varandra. Längst in i tältet är det någon som flabbar eller också är det en häst som gnäggar. Tigrar snörvlar, hinkar skramlar, tältduken gungar, lamporna dinglar i vinden på sina snören; allting på en gång. Gubben Lagom ser alldeles förtjust ut. Han går fram till en man som bär två hinkar strömning. Det är sälen som ska matas.

Kling-klonk, spladask! Där hällde han ut hela hinken hos sälen. Sälen glufsar i sig varenda strömning så fort den hinner. Det var inte en fisk för mycket! Den orkade allihop!

– Mjao! säger en liten kattunge, som tittar fram under en vagn och ser avundsjuk ut. Den kanske också är hungrig?

– Du kan också få, säger Vips. Jag ska hjälpa dej!

Och kling-klonk, spladask, så har hon hällt hela den andra strömmingshinken över kattungen. Den syns inte under alla fiskarna!

- Tokfia, säger cirkusvakten! Det som är lagom åt en säl är väl inte lagom åt en kattunge!

Bara för det får vi lov att gräva fram kattungen under strömmingen. Den får bara behålla en endaste strömming. Men då spinner den.

- Där ser ni! Det är inte så lätt att veta vad som är lagom alla gånger, säger gubben Lagom och ser förnumstig ut.

- Usch, säger Vips. Jag tycker att lagom är besvärligt. Det är så pilligt och plockigt.

Men det tycker inte gubben Lagom.

- Det kan vara fantastiskt också, säger han. Som när två cirkusmänniskor gungar i taket och den ena slänger sig ut från gungan och den andra sträcker ut händerna och tar emot honom *precis lagom* så ingen ramlar ner. Det är härligt! Jag var en sådan där trapetskonstnär när jag var ung

och uppträdde med en flicka som hette Teje Esmeralda . . .

Säger gubben Lagom och ser sig omkring.

Det står fem små fina ponnyhästar i närheten. Gubben Lagom lyfter upp en unge på var häst för att dom ska få rida. Men hästarna räcker inte till alla tråkigt nog. Då kommer elefanten fram. Den är stor som det värsta och går nästan rakt på oss. Men framför gubben Lagom stannar den. Den lägger sig makligt på knä, först med ena frambenet och andra frambenet. Sedan med ena bakbenet och andra bakbenet. Stiligt! Nu ligger den där. Gubben Lagom lyfter upp mig på elefantens rygg. Sådärja! Elefanten tänker resa sig. Men då kommer en spritt språngande tant i röda kalasbyxor svajande med flygande kjolar och hästplymer i håret.

– Åja, vräk på ett par ungar till, vet jag! säger hon. Det som är lagom för en ponny är inte lagom åt en elefant, vet du väl!

Och så hjälper hon till att lyfta upp dig också och en fyra-fem stycken till. Elefanten reser sig försiktigt. Nu sitter vi häruppe och tittar ner på gubben Lagom och den sprudlande damen.

– Teje Esmeralda! säger gubben Lagom. Det var länge sen!

Han har känt igen henne. Det var hon som var trapets-

konstnärinnan förr i världen. Nu är hon eldslukerska i stället. Hon bjuder in gubben Lagom i sin cirkusvagn för att tala om gamla tider medan kaffepannan kokar upp. Men vi vaggar vidare. Elefanten går runt-runt inne i cirkustältet och alla ponnyhästarna svansar efter. Vi rider och rider. Till slut blir elefanten nästan trött. Då kommer gubben Lagom och hämtar oss.

– Nu är det allt lagom att gå hem, säger han. Kom ner allihop!

Eldslukerskan står bredvid.

– Vet du alltid hur allting ska vara, farbror Lagom? frågar Ideva.

– Nej, det är inte så lätt att veta, säger gubben Lagom. Men man kan väl tänka efter. Försök själv får du se hur gott det är! Om du ser en kattunge som smyger på en trådrulle, vad gör du då?

– Då skrattar jag! säger Ideva.

– Men om du ser ett lejon som smyger på en människa då?

– Då ropar jag på hjälp och gömmer mig och slänger något hårt på lejonet och kommer åkande i en lian och lyfter undan människan förstås och ringer polisen och lockar det med ett blodigt köttstycke långt bort från dess offer och

gömmar huvudet under täcket! Alltid gör jag nånting! säger Ideva.

- Bravo, säger eldslukerskan.
- Nu måste vi gå! Det var trevligt att träffas, tycker gubben Lagom.
- Ja, det är allt det minsta man kan säga, säger eldslukerskan.

– Ja, det var kanske för litet sagt, säger gubben Lagom nu. Det är härligt, underbart, fantastiskt att vi hittade varandra igen! Men nu måste jag gå hem med ungarna!

– Just det ja, säger eldslukerskan.

Men då har vi sprungit i förväg för länge sedan. Vi kan inte vänta längre. Vi har ju hela skrotvärlden att tänka på! Vi måste göra om den och bättra på den och rucka den och veckla ut den och räta till den och fixa och mackla och rådda och kolijoxa tills den blir alldeles bra, har vi sagt. Och då vill vi göra det också. Där är nästan allting kvar att göra, och ännu finns det mycket att hitta på. För dig och mig och Löjligen familjerna.

BONNIERS ILLUSTRERADE BARNBÖCKER

är namnet på en serie böcker som vänder sig till barn i olika åldersgrupper. Här är några som kanske passar dig som just läst den här boken.

STIG ERICSON

Vita Fjädersns äventyr bland blekansikten

Det här är en äkta indianbok. Huvudpersonen heter Vita Fjädern och tillhör lakota-folket, som vi vita kallar siouxindianer. I boken berättas om alla Vita Fjädersns äventyr när han *frivilligt beger sig in i de vitas farliga värld*. Handlingen tilldrar sig år 1879, när det fortfarande råder öppen fiendskap mellan indianer och vita.

I boken finns också ett särskilt slutkapitel där Stig Ericson berättar om hur lakota-folket lever idag.

MARIA GRIPE

Julias hus och Nattpappan

En nattpappa är detsamma som en dagmamma – fast tvärtom – det vet alla som har läst den första boken om Nattpappan. Julia behöver egentligen ingen nattpappa längre, men Peter (nattpappan alltså) och Julia har blivit så goda vänner nu att de inte kan undvara varandra. När myndigheterna hotar att riva det vackra gamla hus, där Julia och hennes mamma bor, går de till gemensam aktion för att stoppa rivningen. En bok om vänskap mellan ett barn och en vuxen, om ömsesidig respekt och förståelse.

GÖSTA KNUTSSON

Nicke med luggen

Nicke är en häst. En nordfjording. Peter, 6, och Anna, 11, brukar rida på honom, och tack vare Annas livliga fantasi råkar han ut för de underligaste äventyr, ett för varje dag i veckan. Han är med i medeltida tornérspel och olympiska hästkapplöpningar, vinner plöjningstävlingar och blir svensk mästare i gnägning.

THORSTEN KNÖFEL

Tigern som följde med hem

5-åriga Emma har en livs levande tiger med sig hem från djurparken. Hon lyckas få in den i badrummet. Föräldrarna är förstas livrädda. Pappa svimmar och grannarna ringer efter polisen. Emma förstår att man kommer att ta den snälla tigern ifrån henne. Den är ju så stor. Men så kommer hon på att man kan få saker att krympa om man tvättar dem . . .

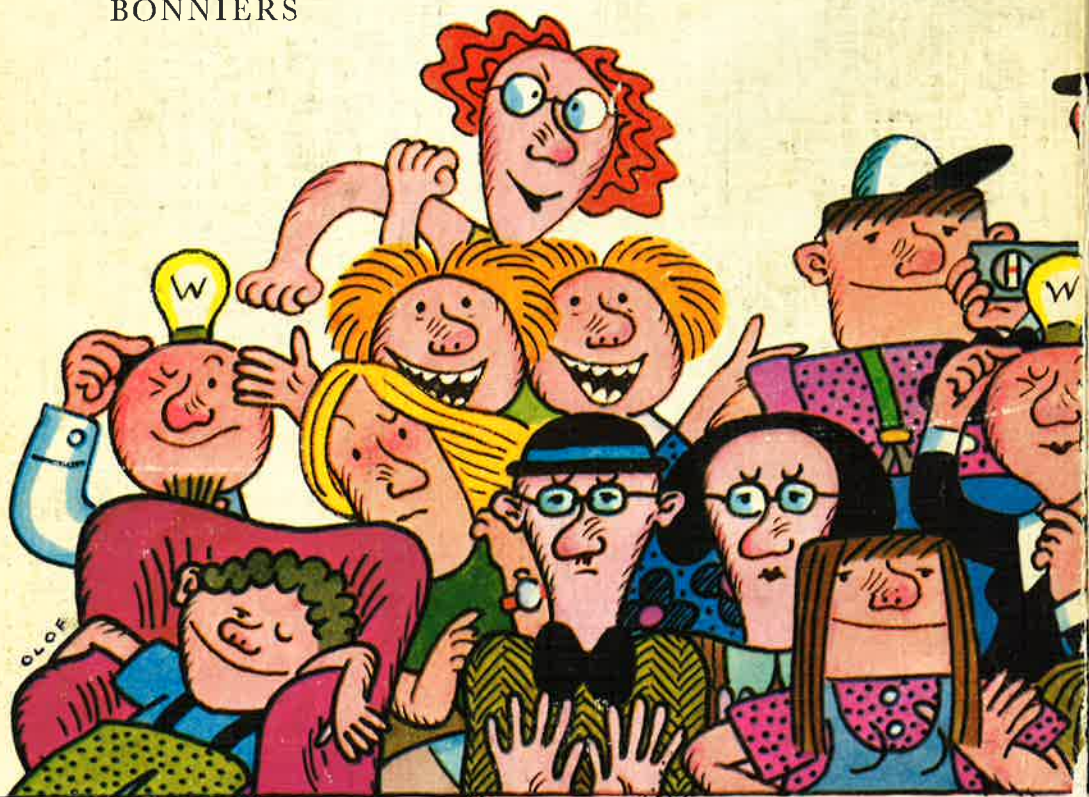
Det finns konstiga människor!

Löjlga familjerna till exempel. Dom på Rad-i-radhusgatan.

Såg du dom i TV – ja, då vet du hur knasiga dom är: Familjen *Jajamensson*, som bara säger ja till allting, familjen *Ingalunda*, som alltid säger nej, familjen *Påstubben* och alla de andra. Alla har dom barn som leker och har kul tillsammans. Roligast hade dom kanske när dom byggde en tiorumskoja av gamla bilvrak borta vid skrothögen, och spännande var det när *Pyssel Fixare* och *Lill-Snille Påhitt* kidnappade sej. Ja, alltid händer det nåt kul eller tokigt eller spännande på Rad-i-radhusgatan!

Även om du inte har sett Löjlga familjerna i TV kanske du känner igen en del av dom från levande livet . . .

BONNIERS

Det finns konstiga människor!

Löjliga familjerna till exempel. Dom på Rad-i-radhusgatan.

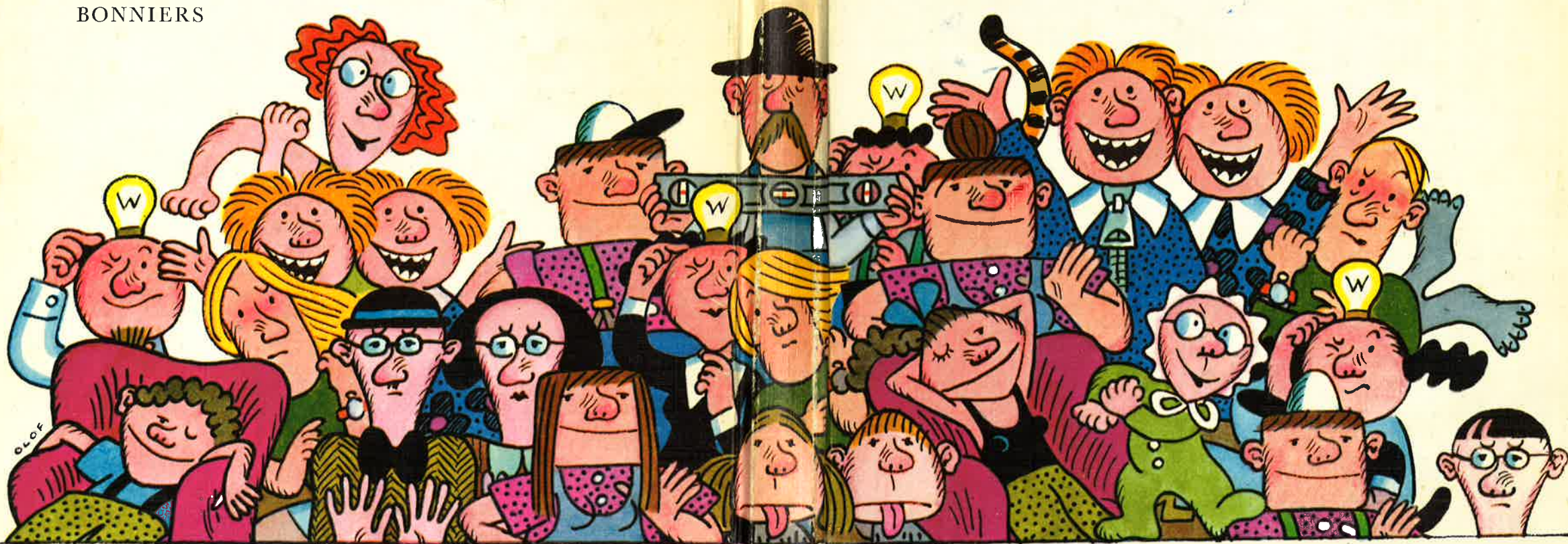
Såg du dom i TV – ja, då vet du hur knasiga dom är: Familjen *Jajamensson*, som bara säger ja till allting, familjen *Ingalunda*, som alltid säger nej, familjen *Påstubben* och alla de andra. Alla har dom barn som leker och har kul tillsammans. Roligast hade dom kanske när dom byggde en tiorumskoja av gamla bilvrak borta vid skrothögen, och spännande var det när *Pysse Fixare* och *Lill-Snille Påhitt* kidnappade sej. Ja, alltid händer det nåt kul eller tokigt eller spännande på Rad-i-radhusgatan!

Även om du inte har sett Löjliga familjerna i TV kanske du känner igen en del av dom från levande livet . . .

BONNIERS

GUNNEL LINDE
LÖJLIGA FAMILJERNA

LÖJLIGA FAMILJERNA GUNNEL LINDE

BONNIERS ILLUSTRERADE BARNBÖCKER

LÖJLIGA FAMILJERNA

GUNNEL LINDE

BONNIERS ILLUSTRERADE BARNBÖCKER

Det finns konstiga människor!

Löjliga familjerna till exempel. Dom på Rad-i-radhusgatan.

Såg du dom i TV – ja, då vet du hur knasiga dom är: Familjen *Jajamensson*, som bara säger ja till allting, familjen *Ingalunda*, som alltid säger nej, familjen *Påstubben* och alla de andra. Alla har dom barn som leker och har kul tillsammans. Roligast hade dom kanske när dom byggde en tiorumskoja av gamla bilvrak borta vid skrothögen, och spännande var det när *Pyssel Fixare* och *Lill-Snille Påhitt* kidnappade sej. Ja, alltid händer det nåt kul eller tokigt eller spännande på Rad-i-radhusgatan!

Även om du inte har sett Löjliga familjerna i TV kanske du känner igen en del av dom från levande livet . . .

BONNIERS

VARNING SVAG IS!

BADHUS

VILOHEM

STATION

KIOSK

UNGDOMS GÄRD

CIRKUS SKRUTT

JAMENSON PÅSTUBBEN HÄLLIGÅNG PÅH

RAD-1-RADHUS

INGALUNDA NÄNNANDA

JÄGGAV

BANK

POST

STORREKSPRESS

RESE

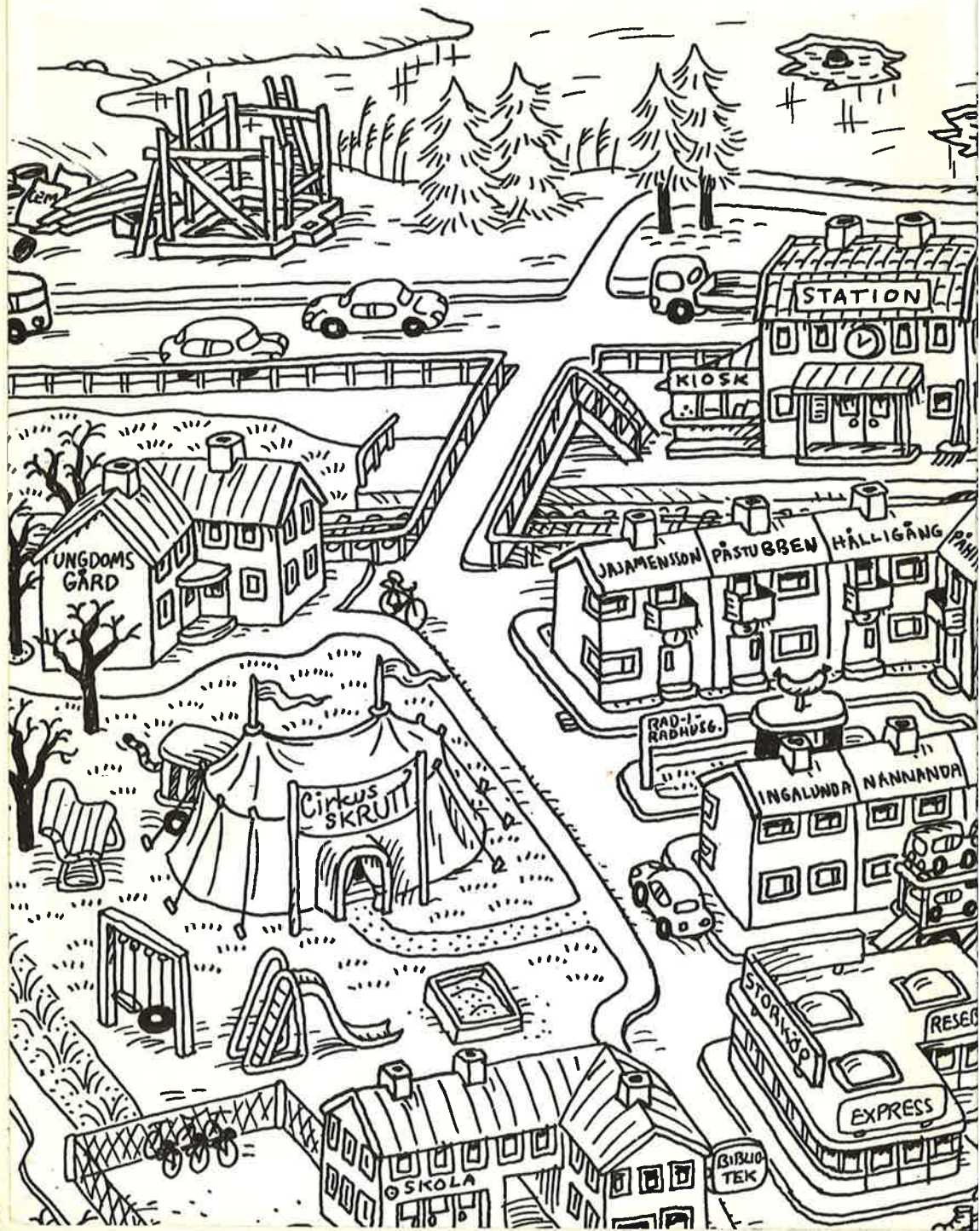
BRANDSTATION

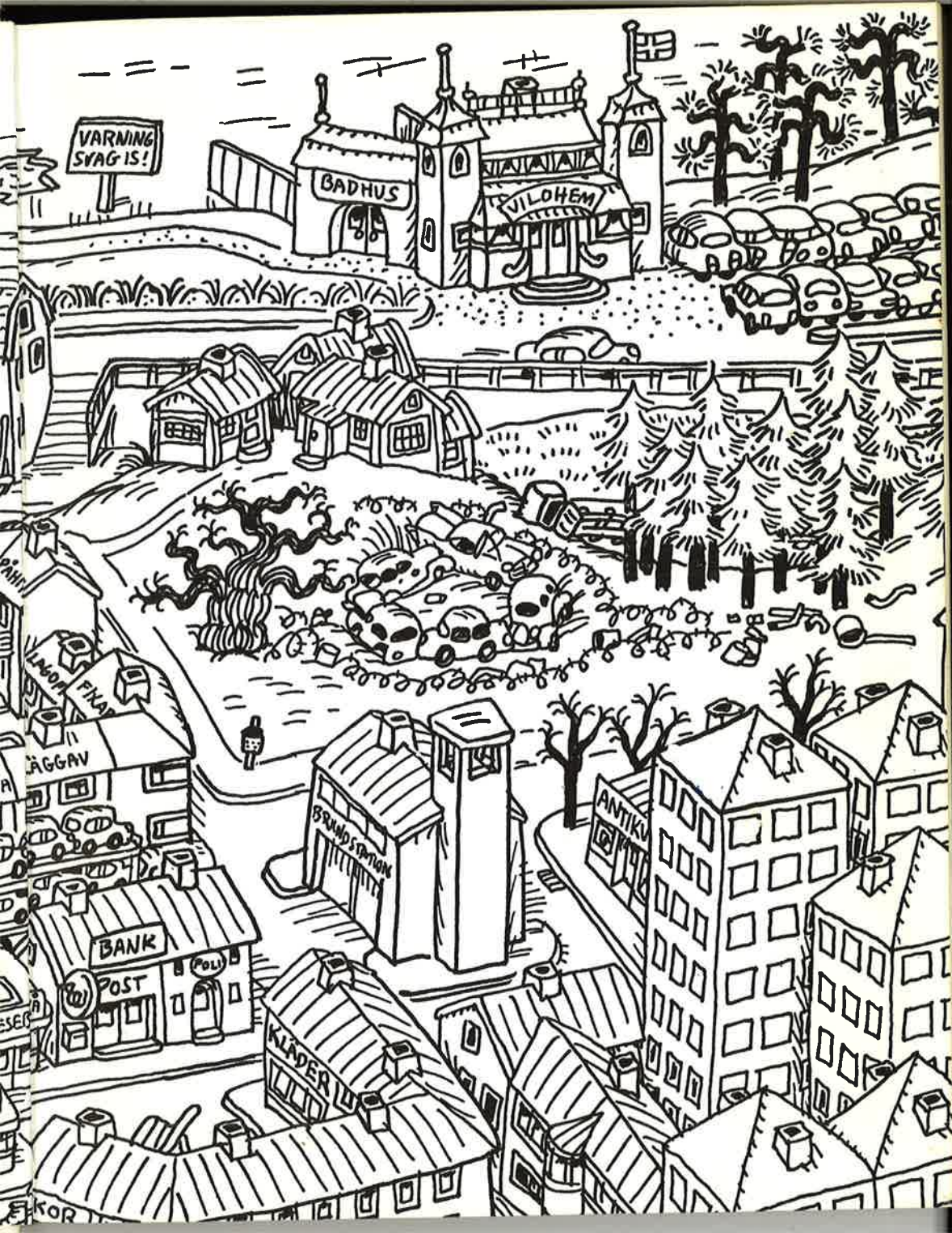
ANTIKV

SKOLA

BIBLIOTEK

STOR

Familjen Hålligång (ovan) och familjen Påhitt är två ...

av dom åtta löjlige familjer du möter i den här boken.

Familjen Jajamensson

I första huset på Rad-i-radhusgatan bor familjen Jajamensson. Det är pappan som heter Jakob och mamman som heter Jada. Och dom har fyra barn. Tvillingpojkena Jalle och Janne och tvillingflickorna Maja och Kaja. Vad är det

Familjen Ingalunda

I nummer två på Rad-i-radhusgatan bor familjen Ingalunda. Mitt emot Jajamenssons. Mamman heter Nejvor Ingalunda och pappan heter Aldrik Ingalunda. De har två barn. En pojke som kallas för Nenne och en flicka som heter Näppeligen. Vad är det för roligt med Ingalundas då? säger du. Tja, jag vet inte om dom är så roliga precis. Dom

Ingalunda och Fajamensson räddar en stackare i sjönöd

Jajamenssons och Ingalundas bor grannar på Rad-i-radhusgatan. Då känner dom väl varandra?

– Jajamensan, visst gör vi det! säger familjen Jajamensson.

– Nej, inte nåt vidare! säger Ingalundas.

I alla fall brukar dom gå ut och gå tillsammans på söndagarna, när dom inte har något bättre för sig. Och då kan det hända att det blir så här, när dom ska rädda stackare i sjönöd:

– Härligt väder i dag, säger Jada Jajamensson. Nu tar vi en riktig långpromenad!

Familjen Påstubben

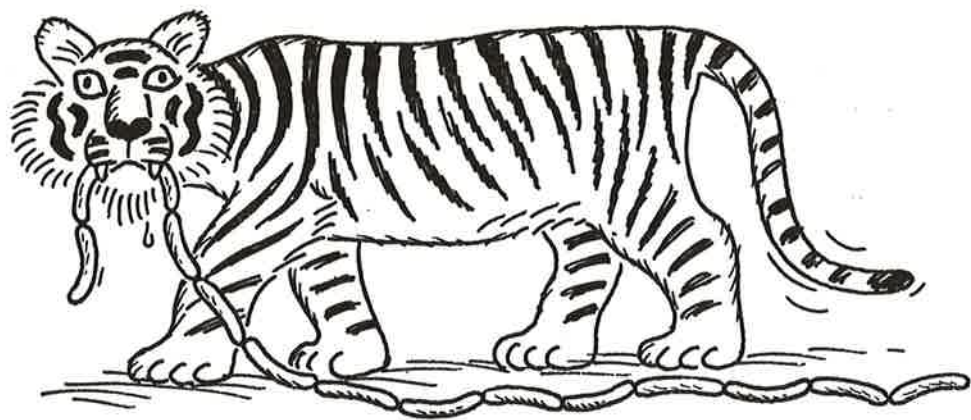
Familjerna Jajamensson och Ingalunda är inte dom enda som bor på Rad-i-radhusgatan. Där bor familjen Påstubben också. Bredvid Jajamenssons. Och där bor familjen Nannanda. Bredvid Ingalundas. Om du ser någon som rusar ut ur sin port som en oljad blixtn eller sticker iväg runt gathörnet i ett tjillivips, då har du sett någon av familjen Påstubben.

Pappan i den familjen heter Broskar. Han gör allting nu eller genast. Han har ännu aldrig kommit för sent till job-

Familjen Nannanda

Familjen Nannanda är likadan som familjen Påstubben – fast tvärt om! I familjen Nannanda är det ingen som har bråttom. Dom skjuter upp allt som är viktigt till en annan

Påstubben och Nannanda fångar lösa tigrar

Nu låtsar vi att du och jag kommer till Rad-i-radhusgatan och träffar dom här familjerna. Det har nämligen kommit en cirkus till stan. Den har slagit upp tältet vid slutet av Rad-i-radhusgatan, och det kan vara trevligt att gå dit och titta litet. Man kan se på hur cirkusfolket gör, när dom reser upp tältet. När det börjar vaja som en svankryggig kamel, kan man hjälpa till att dra i en tåt, tills tältet blir rakare i ryggen. Och man kan kika på alla djuren, som ligger i sina rullande burar och väntar på mat. Det finns tigrar och sjölejon och små hundar med byxor på. Två elefanter, men

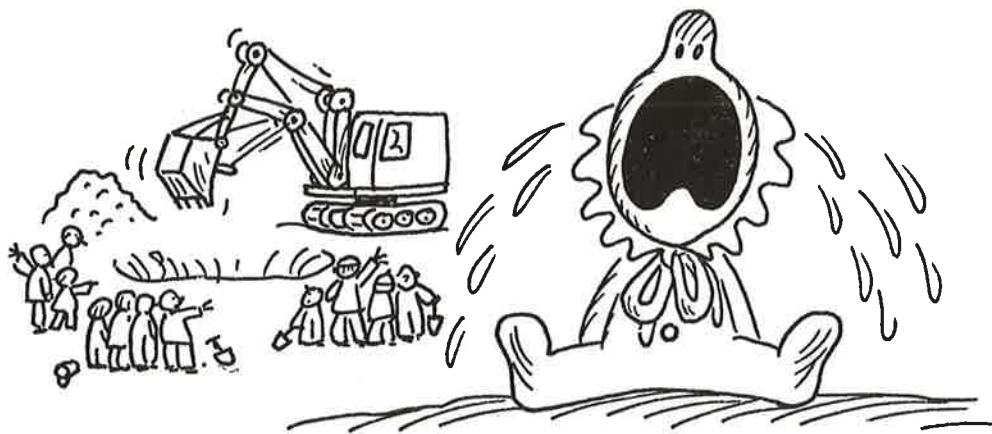
Familjen Hålligång

Om någon ska ha fest och galej på Rad-i-radhusgatan vet man vilka som blir bjudna först och främst: familjen Hålligång. Dom bor i nummer 5. Det är dom som är bäst på att slå klackarna i taket. Pappan heter Hejsan och är världsbäst på att spela munspel och stava ord baklänges. Mamman heter Svejsan. Hon kan dansa smygartango och Habaneran och klappa med två hårda brödbitar som låter som kastanjetter. Hon står alltid på ett bord när hon gör det.

Familjen Laggav

I nummer 6 på Rad-i-radhusgatan bor familjen Laggav. När man har varit tillsammans med familjen Hälligång, då är det skönt att gå tvärs över gatan och hamna hos dom i stället. Familjen Laggav är nämligen sådan att den vill sluta långt innan den har börjat. Dom vill inte hålla på med någonting. Så fort dom tänker på något att göra tröttnar dom på förhand.

Hälligång och Läggav skopar opp en skatt

Vi går fortfarande omkring och tittar vid Rad-i-radhusgatan, du och jag. Cirkustältet står som det ska nu. Och tigrarna är i sina burar. När vi blir hungriga köper vi var sin varm korv av korvgubben i korvkiosken. Sedan går vi tillbaka till cirkustältet för att se, om det händer något mera där. Men det gör det inte. Då tittar vi i stället på gubbarna som håller på att gräva upp gatan. Dom har grävt ett djupt bra hål, ända ner till telefonkablarna som måste lagas. Det är nämligen någon som har pratat sönder dom. En grävskopa är med och gör mesta arbetet. Att ordna felet går på

Familjen Påhitt

Som du har märkt är Rad-i-radhusgatan en återvändsgränd. Den har hus på båda sidor, men längst bort på tvären står det två hus till med ett litet hus mittemellan. Det går inte att komma ut åt det hållet. Det är i husen på tvären som familjen Påhitt och familjen Fixare bor. De har samma sorts hus som alla andra på gatan, men man kan

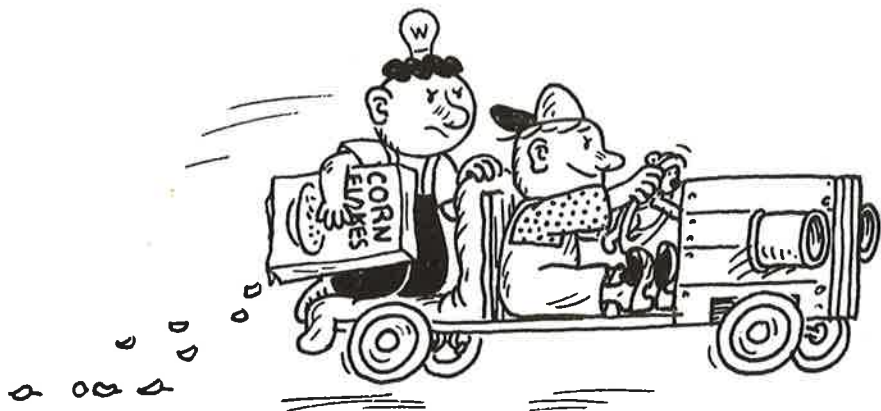

Familjen Fixare

Egentligen var det dumt att familjen Påhitt ringde efter rörmokaren, när det sprutade vatten ur väggen i deras hus. Dom skulle ha ropat på familjen Fixare i stället! Familjen Fixare ordnar allt. Om inte pappa Göran kan, så kan mamma Gördis. Om inte hon kan, så kan hennes flicka Syssela eller deras pojke, som heter Pyssel. Bara man talar om för dom vad som ska göras, fixar dom det på nolltid.

mössan och sprang ner och plockade upp hela rasket där det låg på samma ställe. Det var lätt fixat. Sedan kunde han vara med och göra skrotskulpturen Mackla-Per.

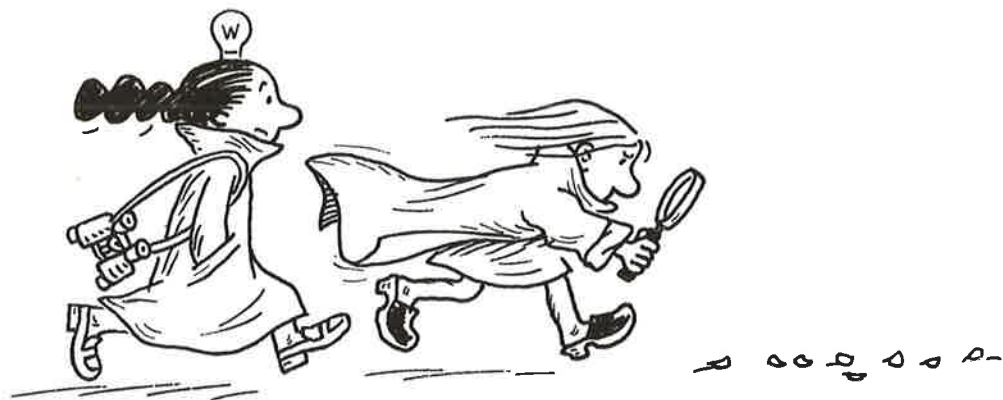

Påhitt och Fixare kidnappar sig

När Pyssels lådbil var alldeles färdig visste han inte vad han skulle göra med den. Han bara putsade ölburkarna på den och stod i. Syssela kom och hjälpte honom. Hon skakade baksätetsmadrassen i bilen. Men det var inte nödvändigt. Sedan skruvade Pyssel fast en skruv på ratten litet bättre. Och Syssela tvättade bakhjulen. Sedan visste dom inte vad dom skulle göra. Syssela gick in igen.

Saken är den, att om man har ett vrållåk med nästan nya barnvagnshjul och färdigputsade ölburkslyktor, så vill man åka någonstans. Men Pyssel kunde inte hitta på vart

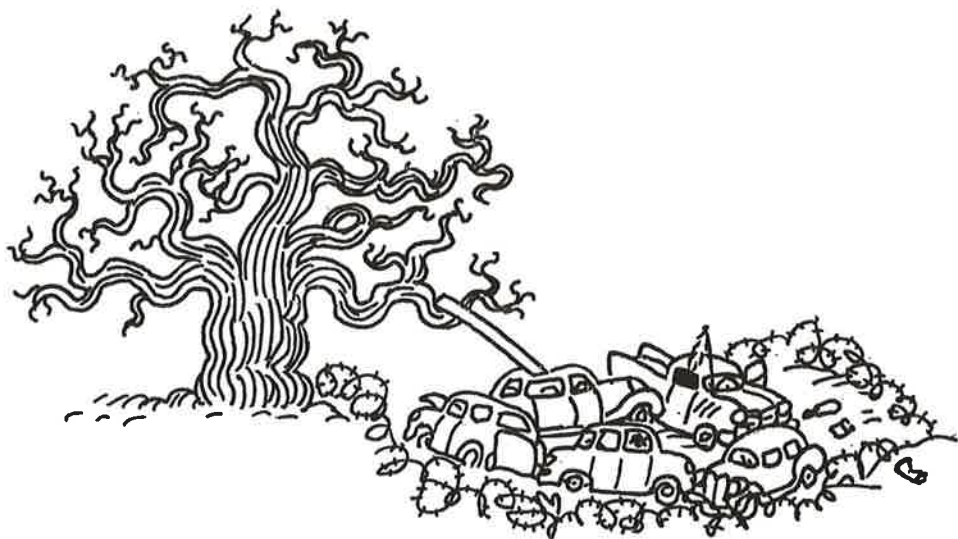
– Aha, haru sett! säger Syssele. Jag har fått upp ett spår!

Hon rusar iväg efter cornflakesflingorna och Ideva följer efter. Dom kommer ända fram till Skynda-långsamt-bänken.

– Det är våra cornflakes, det är alldeles tydligt! säger Syssele.

– Jag förstår, säger Ideva. Lill-Snille har varit så klok och strött cornflakes efter sig, så vi ska kunna hitta dom. Vad står det här?

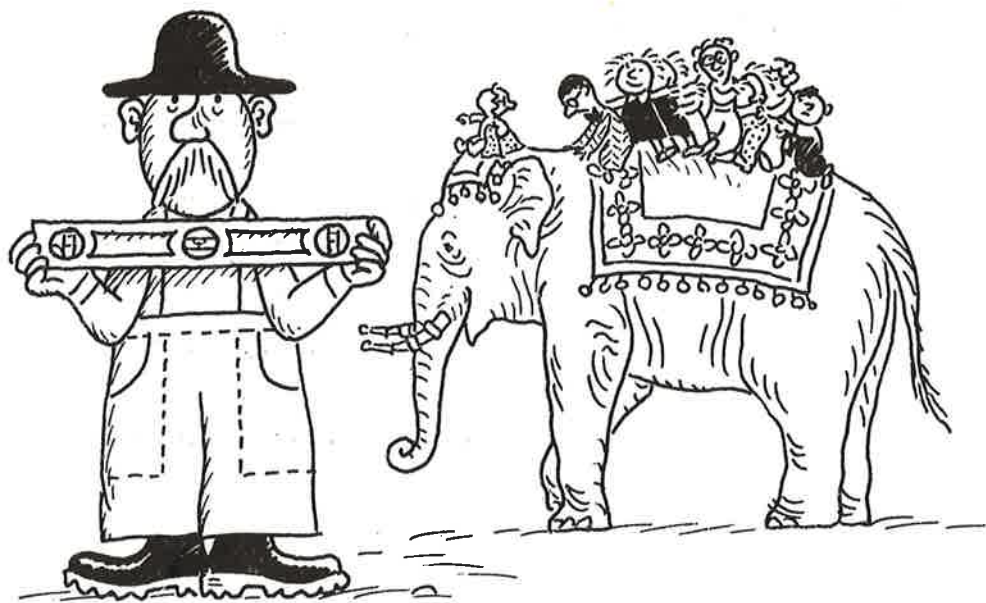
De läser i sanden om råttan och förstår genast att kidnapparna försöker narra förföljarna att Pyssel och Lill-Snille bara får råttor till mat.

*AB Förenade krafter donar och macklar
i skrotvärlden*

Nu känner vi varenda en på Rad-i-radhusgatan! Om vi skulle bygga en hemlig koja någonstans så vet vi vilka som skulle få vara med. Vi HAR tänkt att bygga en koja för resten, på ett särskilt ställe borta vid skrothögen.

- Vilka ska få vara med? säger du.
- Påhitts och Fixares förstås, säger jag. Dom kan hjälpa

Gubben Lagom kommer fram

Den där gubben Lagom skulle jag vilja se!

Om du har undrat vad det är för ett litet hus som sitter inkilat mellan Påhitts och Fixares längst in i kröken på Rad-i-radhusgatan så är det gubben Lagoms. Han är portvakt åt alla Löjlige familjerna på en gång. Men han har varit bortrest ett slag, det är därför vi inte har sett till ho-

– Tokfia, säger cirkusvakten! Det som är lagom åt en säl är väl inte lagom åt en kattunge!

Bara för det får vi lov att gräva fram kattungen under strömmingen. Den får bara behålla en endaste strömming. Men då spinner den.

– Där ser ni! Det är inte så lätt att veta vad som är lagom alla gånger, säger gubben Lagom och ser förnumstig ut.

– Usch, säger Vips. Jag tycker att lagom är besvärligt. Det är så pilligt och plockigt.

Men det tycker inte gubben Lagom.

– Det kan vara fantastiskt också, säger han. Som när två cirkusmänniskor gungar i taket och den ena slänger sig ut från gungan och den andra sträcker ut händerna och tar emot honom *precis lagom* så ingen ramlar ner. Det är härligt! Jag var en sån där trapetskonstnär när jag var ung

gömmer huvudet under täcket! Alltid gör jag nånting! säger Ideva.

– Bravo, säger eldslukerskan.

– Nu måste vi gå! Det var trevligt att träffas, tycker gubben Lagom.

– Ja, det är allt det minsta man kan säga, säger eldslukerskan.